

Tình Nguyên - Tâm Ất

Contents

Tình Nguyên - Tâm Ất	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương 14	59
15. Chương 15	62
16. Chương 16	66
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82

Tình Nguyên - Tâm Ất

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, tình duyên đô thị Nguồn convert: Meoconlunar TTVChuyển ngữ: Thủy Lưu LyBiê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nguyen-tam-at>

1. Chương 1

Chuyển ngữ & biên tập: Tiểu Sơn

Lương Hữu Ninh đeo mắt kính màu rệu đỏ, ngó chăm chăm vào nhiệt kế trên tường.

Cô mặc bộ đồ ngủ dày, lại quấn thêm một cái chăn bông màu cam quanh người, chân mang đôi tất đỏ chót kèm theo một đôi dép lông vàng.

“Mẹ ơi, lạnh chết mất, xuống tận mười một độ rồi, chị nghĩ chúng ta có nên bật lò sưởi không?” Hữu Ninh cuộn tròn người trên ghế, hỏi chị gái đang ngồi một bên.

Lương Tá Ninh mặc quần jean bó sát và áo lông hàng hiệu, tay mở tạp chí ngừng lại, nhú mày nhìn cô em song sinh của mình.

“Tôi xin cô! Cả người cô quần như con heo rồi mà còn lạnh hả?”

“Heo gì mà heo chứ! Chị không nói dễ nghe chút được à?” Hữu Ninh kháng nghị, lại ôm thêm một cái gối.

“Cô muốn nghe những lời nói dối ngọt ngào, hay là lời khuyên chân thành vàng ngọc?” Tá Ninh vén mái tóc dài óng mượt, miễn cưỡng hỏi.

Ai!

Thôi kệ đi.

Miệng bà cô họ Lương tên Tá Ninh kia có thể phun ra được lời vàng ngọc gì chứ?

Nếu có kẻ nào lỡ dại mà tin Lương Tá Ninh vì thấy chị ta xinh đẹp giỏi giang, cô sẽ cầu phúc cho người đó.

Mà kể ra ba mẹ đúng là bất công thật, đều là chị em song sinh, vậy mà chị gái Lương Tá Ninh lại tài giỏi xuất sắc, trong khi Lương Hữu Ninh cô cái gì cũng bình thường; Bọn cô chỉ có khuôn mặt và dáng người giống nhau đến 99%, còn lại cái gì cũng trái ngược.

Chị gái tốt nghiệp học viện ngoại ngữ, còn cô hả, ngay cả trường cấp ba tốt một chút cũng chẳng thi đậu, cuối cùng phải học trường dân lập.

May là từ bé cô đã có tính tự giác, biết rõ mình và chị gái hoàn toàn khác nhau. Dù bề ngoài có giống nhau như hai giọt nước đi chăng nữa, thì bọn cô vĩnh viễn cách nhau một trời một vực.

Cũng chẳng khó khăn gì để biết được. Cứ nhìn ánh mắt ba mẹ là biết, họ nhìn chị gái luôn tràn đầy tự hào và hạnh phúc, trong khi nhìn cô lúc nào cũng đầy bối rối và thương hại.

Ông trời cũng thật biết trêu ngươi, có bận thế nào cũng đừng nhét cô và Lương Tá Ninh vào cùng một bụng chứ?

Đây là một sai lầm nghiêm trọng, một sai lầm kéo dài suốt những hai mươi lăm năm; Nhưng vì chịu đựng quá lâu nên cô đã quen mất rồi.

“Này, ngăn ngor cái gì vậy?” Tá Ninh lấy khuỷu tay huých cô một cái.

Hữu Ninh cảnh giác nhìn chị.

Kinh nghiệm xương máu bao nhiêu năm nói cho cô biết, Tá Ninh lúc nào cũng nghĩ cho bản thân, chẳng bao giờ quan tâm đến người khác, vậy nên nếu chị ta nhìn chăm chăm cô như vậy, nhất định là có âm mưu.

Cô quyết định giả bộ như không nghe thấy.

“Có đói bụng không nào?” Tá Ninh dùng thái độ vô cùng thân thiết và chuyên nghiệp hỏi cô.

“Hử, đói thì sao mà không đói thì sao?” Cô thận trọng hỏi lại.

“Cô em ngốc! Không đói thì thôi, còn nếu cô đói thì chị mua đồ ăn khuya cho cô.”

Hữu Ninh cẩn thận phân tích câu nói vừa rồi, nghe có vẻ không nguy hiểm gì hết, nên cô yên tâm đáp: “Ừa, hơi đói một chút.”

“Này, cho cô.” Tá Ninh đưa một ngàn tệ cho cô.

“Làm gì vậy?”

“Không phải cô đói à? Đi mua đồ về ăn đi.”

“Cái gì? Rõ ràng chị nói là chị đi mua đồ ăn khuya mà!”

“Cô nương, xin cô chú ý một chút, chị nói là ‘Mua’ đồ ăn khuya, ‘mua’ đồng nghĩa với việc ‘trả tiền’, chứ không phải là tự mình đi ra ngoài mua.”

“...” Lại trúng kế, biết ngay là chị không tốt bụng vậy mà.

Thấy Hữu Ninh nhăn nhó, Tá Ninh tận tình khuyên bảo: “Thôi nào thôi nào, cái mặt xinh đẹp sao lại nhăn nhó thế kia, rất công bằng mà, có tiền thì góp tiền, có sức thì góp sức, chúng ta cùng nhau bước qua nghèo đói, ai cũng vui vẻ mà, đúng không cô em thân yêu?”

Hữu Ninh nhìn chị gái đang mặc đồ đẹp, lại nhìn mình...

“Nhưng em mặc như vậy, muốn đi ra ngoài lại phải thay đồ, hay là chị có thể...”

“Đương nhiên không thể! Chúng ta đã thống nhất thế nào rồi, trước khi cô tìm được việc làm thì chị lo việc chi tiêu, còn cô làm việc nhà.”

Lần ‘đàm phán’ nào cũng vậy, cứ đến khúc này là Hữu Ninh thất bại thảm hại.

Cô biết điều này có ý gì chứ, nói dễ nghe một chút là cô, Lương Hữu Ninh đang được Lương Tá Ninh bao nuôi; còn nói khó nghe thì cô là người ăn nhờ ở đậu, phải biết thân biết phận.

Vậy nên cô đành ảo não bỏ gối ôm xuống, chui ra khỏi tổ chăn ấm áp về phòng thay đồ, đi ra phòng khách, mở cửa.

“Chờ đã.” Tá Ninh gọi lại.

Hữu Ninh rất rất không muốn quay đầu, vì cô biết chắc, Tá Ninh không phải vì lương tâm thức tỉnh mới gọi cô lại.

“Làm sao?”

“Cô không cầm tiền, thế định mua bằng cái gì?”

Hữu Ninh đành phải quay lại lấy tiền.

“Chị muốn ăn gà quay ở đường số 11, thịt kho tàu đầu cầu Cái Bang. Nếu quán chao ở chợ đêm mở cửa thì nhớ mua một ít. Còn nữa, tiện thể qua chỗ chú Kiều Trì mua bánh mai ăn sáng, được rồi đó, cứ vậy đi.” Tá Ninh ra lệnh xong.

Hữu Ninh đau khổ đi xuống, chạy xe máy màu đỏ của chị gái để lại, trong đêm rét hơn mười độ đi mua bữa khuya cho chị gái.

A, gió lạnh chui vào cổ làm cô run bắn.

Đi ngang qua trạm rửa xe, một cái xe hơi chạy như bay vượt qua xe cô, bắn đầy nước lên mặt lên cổ.

Cô nhìn theo đuôi chiếc xe, thật muốn gào lên: Rõ ràng là chị em song sinh, tại sao chị gái lại sung sướng như công chúa, còn cô vẫn là một con bé lọ lem?

Có phải ông trời dồn hết thông minh và may mắn cho Tá Ninh rồi, nên cô chỉ còn lại xui xẻo và cái gì cũng bình thường không?

Hữu Ninh không còn cách nào khác đành dừng xe lại, lấy khăn lau mặt rồi lau khô xe – chiếc xe này tuy cũ nhưng đã theo cô ba năm rồi; quan trọng là mỗi khi nhìn thấy nó, không hiểu sao cô đều thấy vui vẻ yêu đời.

Mẹ cô từng nói: “Tiểu Hữu à, chiếc xe máy chị cho con tuy không xịn nhưng dễ sử dụng. Con cứ tập chạy xe trước đi, chạy cho quen rồi bữa sau mẹ mua cho cái mới.”

Đúng vậy! Chính là “Không xin nhưng dễ sử dụng”, mà sao câu này lại giống như đang nói cô vậy chứ?

Ai!

Dù không xin, nhưng vẫn chạy ngon lành là được rồi! Còn cô, từ khi tốt nghiệp đại học tới giờ vẫn chưa tìm được việc nào ra hồn cả. Aizz.

Cô sờ chiếc xe yêu quý, than vãn: “Ta còn không bằng mi nữa!”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối mịt, nghĩ thầm: Có phải cuộc sống cứ bế tắc mãi vậy không?

Rốt cuộc cô muốn chứng tỏ gì chứ?

Sự thật rõ ràng như vậy mà, đã hai năm rồi cô có tự tìm được công việc nào đâu!

Thôi được rồi, đây là lần cuối vậy, nếu cô vẫn không xin việc được, cô sẽ đầu hàng.

Đến lúc đó... Đành nhờ Tá Ninh giúp vậy.

Cô không thể dựa dẫm vào Tá Ninh mãi được.

Tá Ninh gặm chân gà xong hài lòng vào toilet rửa tay rồi quay lại, thoải mái nằm trên ghế định xem phim, lại thấy Hữu Ninh đã lau bàn dọn rác xong xuôi.

“Thịt kho tàu còn thừa đâu?”

“Em cất trong tủ lạnh rồi.”

“Cô không ăn thật chứ?”

“Ừm.”

Con nhỏ này, hình như đang dối hử?

“Vận động một chút có vẻ không lạnh nữa nhỉ?” Tá Ninh nói, tiện thể xách dép lên để dễ lau thuận lợi lướt qua sàn.

Hữu Ninh không đáp lời chị.

Tá Ninh đành quay lại xem ti vi.

Hữu Ninh ôm một xấp tài liệu và sơ yếu lí lịch đặt lên bàn, cầm bút highlight và bút bi, đeo kính lên bắt đầu ghi ghi chép chép.

Hơn một giờ đồng hồ, trên giấy chỉ vón vện năm dòng chữ.

Tá Ninh liếc nhìn em gái, thật không hiểu nổi, có mấy tờ tài liệu thôi mà sao nó nhìn lâu thế?

Đây là chuyện dễ như ăn kẹo mà, nó còn định đọc đến bao giờ? Thôi kệ đi, lát nữa nó sẽ phải cầu cứu mình.

Để chứng minh suy nghĩ của mình là đúng, Tá Ninh chống mắt ngồi chờ em gái cầu cứu. Nhưng đã qua một giờ mà vẫn không thấy tín hiệu gì cả.

Giờ chơi à? Cái người mười giờ đã bỏ lên giường ngủ mà giờ vẫn thức được hả?

Ôn thi đại học cũng không thấy nó siêng năng đến vậy, chuyện lạ ngàn năm có một, phải chụp hình kỉ niệm mới được. Tá Ninh cầm điện thoại chuẩn bị chụp, lúc này mới thấy em gái mặc dù đang cầm bút nhưng hai mắt nhắm tịt từ lúc nào rồi.

Trời đất, con nhỏ này thật là!

Chị tiện tay cầm tờ sơ yếu lí lịch Hữu Ninh đang viết dở lên xem, lại nhìn sang tờ giấy bên cạnh, mấy chữ rồng bay phượng múa ghi ‘sổ kế toán cao cấp Uy Vũ’, trợ lí nghiệp vụ, không cần kinh nghiệm, rồi vẽ thêm ngôi sao năm cánh nguệch ngoạc.

Tá Ninh cúi đầu nhìn em gái.

Trong lòng thầm khinh bỉ: Trời đất ơi, ước mơ gì mà nhỏ bé thế này? Xin làm trợ lý nghiệp vụ thôi có cần phải chuẩn bị những hai tiếng đồng hồ không?

Tá Ninh cầm lấy bút trong tay em gái, quát: “Đi ngủ ngay! Nằm ở đây chường mắt thật đấy, lỡ bị cảm chi lại tốn tiền cho cô đi khám bệnh, thật là phiền phức!”

Hữu Ninh mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy chị gái bảo cô đi ngủ cũng chẳng suy nghĩ gì, lác lác đi về phòng.

Tá Ninh cầm lấy tư liệu của Sở kế toán cao cấp Uy Vũ bỏ vào túi xách, cũng tắt đèn đi ngủ.

‘Sở kế toán cao cấp Uy Vũ’ là một tòa nhà hai tầng màu trắng nằm ở ngoại thành, cạnh đó có một vườn hoa nhỏ khoảng mười mét vuông. Nếu không nhìn thấy bảng hiệu thì Tá Ninh còn tưởng đây là một tiệm cà phê ấy chứ.

Thấy đây là công ty Hữu Ninh muốn làm, chị đẩy cửa bước vào.

Bất ngờ nhìn thấy bên trong có mười mấy người, ai cũng cúi đầu bận rộn làm việc.

Một cô gái xinh đẹp lại gần: “Xin hỏi cô là...”

“Tôi đến phỏng vấn trợ lý nghiệp vụ.”

“Vâng à, mời đi bên này.”

Tá Ninh được dẫn đến phòng họp trên lầu hai.

“Cô ngồi đây đợi một lát nha, tôi đi báo với cấp trên.”

“Vâng, làm phiền cô rồi.”

Cô gái đón Tá Ninh đi vào phòng giám đốc: “Anh Lê, có người đến phỏng vấn trợ lý nghiệp vụ, ngài muốn tự mình phỏng vấn hay để giám đốc Lưu ạ?”

“Trợ lý nghiệp vụ? Tôi nói tuyển trợ lý nghiệp vụ khi nào?” Lê Tuấn Uy ngẩng đầu lên, không hiểu tin này từ đâu tới.

“Em đăng tin tuyển người đấy, anh thiếu trợ lý lâu rồi mà, cũng đến lúc tuyển người rồi.” Lưu Diệp nói.

Lê Tuấn Uy liếc cộng sự kiêm em họ của mình một cái: “Nhiều chuyện.”

Lưu Diệp cười giả lả: “Đi thôi nào, người ta đã cất công đến đây rồi, nếu anh không đi em sẽ trực tiếp thông báo trúng tuyển đó.”

“Cô Lí, phiền cô chuyển lời tới người đến phỏng vấn là nhân sự chúng ta đã đầy đủ, mời cô ta về.” Lê Tuấn Uy nói.

Lưu Diệp nhìn anh họ: “Anh đừng nhần tâm như vậy chứ, người ta đã đến tận đây rồi, thôi để em đi gặp một chuyến, nếu là mỹ nhân thì về đội của em, còn trợ lý của em giao cho anh. Ừ, được đấy, quyết định vậy đi!”

Lê Tuấn Uy sợ Lưu Diệp tâm huyết dâng trào lại thuê một bình hoa di động nữa, đành phải miễn cưỡng theo anh ta vào phòng họp.

Lưu Diệp đã bị mê hoặc ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lương Tá Ninh trong áo sơ mi hồng và váy ngắn.

Anh nhìn chăm chăm vào thân ảnh xinh đẹp, bước chân chột bối rối.

Lê Tuấn Uy đẩy anh một cái, lúc này anh mới tỉnh lại, cười hỏi: “Xin hỏi cô tên gì?”

Tá Ninh nhìn hai vị ‘giám khảo’ trước mắt, gật đầu mỉm cười: “Xin chào, tôi là Lương Hữu Ninh, Lương trong ‘Lương Sơn Bá’, Hữu trong ‘bảo hữu’, Ninh trong ‘tĩnh ninh’, đây là CV của tôi, xin đọc qua.”

Lê Tuấn Uy cầm CV, đọc qua một lần rồi gấp lại.

Lưu Diệp ngắm gương mặt xinh đẹp tự tin kia, lòng thấy vô cùng thoải mái. Nếu có thể nhận cô gái này vào làm, thì chắc chắn ngày nào anh cũng thấy vui vẻ.

“Xin chào, tôi là chuyên gia kế toán Lưu Diệp, còn đây là chuyên gia kế toán Lê Tuấn Uy, danh thiếp của chúng tôi đây. Sở kế toán này do hai chúng tôi hợp tác mở, vì một tháng trước trợ lý của anh Lê tạm nghỉ nên chúng tôi muốn tuyển một người.”

“Vâng, hóa ra vậy.” Tá Ninh khách khí trả lời.

Lê Tuấn Uy mắt kiên nhẫn. Có cần phải giải thích rõ như vậy không? Huống hồ anh tuyệt đối không cần trợ lý.

“Cô Lương Hữu Ninh.” Lê Tuấn Uy nhớ rõ tên trên CV: “Tôi đã đọc CV của cô rồi, nhưng ngành học của cô không phù hợp với công việc của sở chúng tôi, vậy nên...” Lê Tuấn Uy đang muốn kết thúc phỏng vấn, Lưu Diệp lại giờ tay ngăn cản.

“Nói không chừng cô Lương có sở trường khác cũng nên, chúng ta nghe thử đã.”

Lê Tuấn Uy bắt đầu dĩ đành phải im lặng.

Tá Ninh nghĩ thầm: Nếu ngay cả cơ hội mở miệng nói cũng không có thì hơi quá đáng rồi đấy. Mình chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

Hỏi chị có sở trường gì ư? Chẳng khó khăn gì cả!

Chị thành thạo tiếng Anh, Nhật, Pháp, còn có thể lập trình phần mềm máy tính, còn đang là giám đốc công ty sản xuất dụng cụ thể thao nữa kia!

Miệng vừa mở, đang định nói hết bằng cấp cho hai gã đàn ông khinh thương mình ‘biết tay’, bất chợt nghĩ tới Hữu Ninh.

Aizz! Thật không biết làm sao mà.

Nhưng người ta còn đang chờ câu trả lời của chị, chị đành nói: “Tôi biết... Quốc ngữ, tiếng Đài Loan.” Nhớ đến Hữu Ninh vẫn thường đánh máy tài liệu giúp mình, chị nói thêm: “Cũng có thể xử lý công văn.”

“Biết Excel không?” Lưu Diệp cướp lời hỏi.

Excel hả? Hình như Hữu Ninh không biết.

Nhưng không sao, Excel dễ mà, về nhà dạy nó là được.

Vì thế chị nói chắc như đinh đóng cột: “Biết chứ, dĩ nhiên biết rồi.”

Lê Tuấn Uy nhìn kỹ mặt chị, cảm thấy cô gái này không đáng tin lắm.

“Thật ra công việc của trợ lý nghiệp vụ không khó, chỉ cần xử lý công văn, trả lời điện thoại, đón tiếp khách hàng, ngoài ra còn giúp một vài việc vặt cho anh Lê đây là được, rất đơn giản.”

Tá Ninh gật đầu.

Dù sao đây cũng là tạp vụ thôi mà, chắc Hữu Ninh làm được; chỉ có điều cái gã tên Lê Tuấn Uy kia tuy bề ngoài không tệ nhưng có vẻ khó ở chung, anh chàng tên Lưu Diệp kia xem ra dễ đối phó hơn.

“Bây giờ bọn tôi cần thảo luận một chút, phiền cô ra ngoài uống chén trà chờ vài phút có được không?”

“Đương nhiên là được rồi!”

Đợi Tá Ninh đi ra ngoài, Lưu Diệp nhìn Lê Tuấn Uy: “Anh thấy sao?”

“Anh thấy không được.” Lê Tuấn Uy nói.

“Em thấy được mà.” Lưu Diệp kiên trì.

Lê Tuấn Uy học cùng với Lưu Diệp từ cấp hai đến đại học, đã thừa biết tính Lưu Diệp như thế nào rồi, nói: “Thích một người, muốn theo đuổi một người và ‘Đánh giá’ người đó có thích hợp làm nhân viên hay không là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em đừng có chuyện nọ xọ chuyện kia.”

“Không phải mà. Em nhất định sẽ rõ ràng giữa tình cảm và công việc. Còn chuyện này anh cứ nghe theo em đi, dù sao thì em cũng phụ trách quản lý nhân sự mà, đúng không?”

“Không ngờ được chúng ta lại bất đồng ý kiến như vậy, thôi được rồi, chọn phương án trung gian là được.”

“Phương án trung gian là gì?”

“Anh đồng ý thử việc một tháng, nếu người em chọn làm việc không tốt thì hết hạn sẽ cho nghỉ việc.”

“Một tháng ít quá, người ta chưa làm quen việc đã bị đuổi rồi.”

“Vậy em thấy cần bao nhiêu thời gian mới đủ?”

“Ít nhất cũng phải ba tháng.”

“Em nghĩ cô ta làm được tới ba tháng hả?”

“Được chứ sao! Cô Lương nhất định sẽ làm được. Nếu anh không có ý kiến gì nữa, vậy em thông báo với cô ấy mai đi làm nha.” Lưu Diệp nói xong, không đợi Lê Tuấn Uy phản ứng đã chạy đi nhanh như chớp.

Anh vội vã ra ngoài tìm Lương Hữu Ninh.

Chỉ vì muốn nói: Bọn họ đồng ý thử việc ba tháng.

2. Chương 2

Chuyển ngữ & biên tập: Tiểu Sên

“Chị nói gì?” Hữu Ninh tắt máy hút bụi, quay đầu nhìn Tá Ninh.

“Chị nói là, lát nữa giặt đồng quần áo này cho chị, còn mấy hóa đơn thu tiền này sắp đến hạn rồi, đi đóng đi.”

Hữu Ninh nhìn đồng hồ trên tường thấy đã gần giữa trưa, nấu cơm rồi còn phải giặt đồ, đi đóng tiền nữa, tốn nhiều thời gian quá sợ không kịp, vì thế hơi khó xử: “Nhưng chiều nay em phải đi xin việc.”

“Xin việc gì chứ, không cần phải đi nữa đâu.” Tá Ninh lấy ly nước trái cây trong tủ lạnh ra, nói.

“Không cần đi xin việc? Chị định nuôi em cả đời à?” Hữu Ninh nói xong, cúi đầu cuộn dây cắm máy hút bụi.

“Chính vì chị sợ phải nuôi cô cả đời, nên đã đi xin việc giúp cô rồi đó.” Tá Ninh bình thản nói.

“Hả?” Cô có nghe nhầm không vậy?

“Sao lại nhìn chị như thế?”

“Đừng có đùa nữa, chẳng vui tẹo nào.”

Tá Ninh khoanh tay nhìn em gái, Hữu Ninh trừng mắt nhìn chị.

Khi ánh mắt chạm nhau, cảm ứng đặc biệt chỉ có ở chị em song sinh khiến Hữu Ninh hiểu được, Tá Ninh không lừa cô.

“Tại sao chị lại làm thế? Có phải lại nghĩ ra điều kiện gì không vậy?” Hữu Ninh hỏi.

“Ừ, đó là điều đương nhiên. Có tiền lương rồi thì cô phải trả tiền thuê nhà.” Tá Ninh nói.

“Trả tiền thuê nhà?”

“Đúng rồi, chị em trong nhà nên tính cô một tháng sáu ngàn thôi.”

“Biết ngay là chị chẳng làm việc không công bao giờ mà!”

“Chứ sao!” Làm việc theo tình cảm thì chẳng bao giờ giàu nổi, đạo lý này chị biết thừa từ năm mười tuổi, còn Hữu Ninh mãi vẫn không hiểu được.

“Thôi được rồi, sẽ trả tiền thuê nhà cho chị. Nhưng mà, chị tìm việc cho em ở công ty nào vậy?”

“Sở kế toán cao cấp Uy Vũ.”

“Oa! Chị quen với giám đốc bên đó à?”

“Không quen.” Tá Ninh cầm tạp chí, ngồi khoanh chân trên sofa.

“Không quen? Vậy sao chị xin việc cho em được?”

“Đơn giản thôi mà, đóng giả làm cô đi phỏng vấn, vậy là xong.”

Nghe vậy, mặt Hữu Ninh xuất hiện ba vạch đen.

Lần nào hai người đóng giả làm người kia đều khiến mọi chuyện rối tung lên.

Vì hai người trừ vẻ ngoài giống nhau ra, thì cá tính, năng lực đều ‘trống đánh xuôi kèn thổi ngược’, cách biệt nhau một trời một vực.

Cô thật sự không thích cái cảm giác bị người ta vạch trần sự thật, vì thế bọn cô đã không đóng giả thành nhau từ rất lâu rồi.

“Lương Tá Ninh, chuyện đi phỏng vấn quan trọng như vậy, sao chị không bàn bạc với em một tiếng đã tự ý hành động hả?”

“Có gì mà bàn bạc chứ? Trừ khi cô thật lòng không muốn đi làm, chứ có gì mà phải trách móc?”

“Thì ra chị nghĩ là em không có thể tự tìm việc được à?”

“Đúng vậy!”

Hữu Ninh nhìn Tá Ninh.

Lần nào cũng vậy! Dù cô có khó chịu, bực bội thế nào cũng phải chấp nhận, bởi vì cuối cùng Tá Ninh cũng là người đúng.

Tá Ninh nhìn Hữu Ninh.

“Tám rưỡi sáng mai, cô đến gặp chuyên gia kế toán tên là Lê Tuấn Uy báo danh. Chị nói với bọn họ là cô nói được Quốc ngữ và tiếng Đài Loan, biết xử lý công văn và Excel nữa.”

“Nhưng em không biết tiếng Đài mà, cũng đâu có biết Excel, sao chị lại nói dối trắng trợn vậy chứ?!”

“Cô là đầu heo à, không biết thì học, gì mà cuống lên vậy! Huống gì cô nói được Quốc ngữ, đây mới là điểm quan trọng, OK?” Tá Ninh bỏ tạp chí xuống, xoay eo: “Trưa nay chúng ta ăn gì?”

“Sườn xào chua ngọt.” Hữu Ninh nói.

“Cũng được.” Chị liếc em gái: “Nể mặt sườn xào chua ngọt, chị tặng cho cô một tin: Giám đốc của cô, cũng là cái người tên Lê Tuấn Uy đó, năng lực cũng không tệ, nhưng có vẻ khó ở chung, cô phải cẩn thận đối phó. Còn một người tên Lưu Diệp thì dễ gần hơn, nếu có khó khăn cứ tìm anh ta giúp đỡ, nhưng phải nhớ ăn mặc đẹp một chút. Đây là danh thiếp của hai người đó, cầm đi.”

Nghe xong tin này, không hiểu sao Hữu Ninh chẳng có chút vui sướng nào mà chỉ cảm thấy rất lo lắng.

“Nhưng chị đóng giả em đi gặp họ, thì ít nhất chị cũng phải nói cho em biết họ trông như thế nào chứ?”

“À, dễ nhận ra lắm. Lê Tuấn Uy cao khoảng một mét bảy sáu, không đeo kính, ánh mắt sắc bén, lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm túc. Còn Lưu Diệp cũng cao chừng đó, nhưng anh ta đeo kính, lúc nào cũng cười.”

“Nói cách khác, không đeo kính là Lê Tuấn Uy, còn đeo kính là Lưu Diệp? Lê Tuấn Uy thì nghiêm túc còn Lưu Diệp thì vui vẻ, phải không?”

“Đúng rồi.”

“Ồ đó chỉ có hai người họ là đàn ông thôi sao?”

“Có mấy bảo vệ nhưng họ mặc đồng phục, còn có hai nhân viên nam, nhưng mà họ không cao bằng hai người đó.”

“Ừm, em biết rồi.”

Tám giờ sáng hôm sau.

Lê Tuấn Uy đến sớm, đỗ xe dưới tầng hầm rồi mở cửa, chợt nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi phía xa. Anh nhìn lại, thấy một cô gái đi chiếc xe máy màu đỏ vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc, hoàn toàn không hay biết mình đang đi ngược chiều.

Tiếng còi xe dồn dập khiến cô gái luống cuống vội chạy xe đi nhưng vẫn không quên nhìn từng tên cửa hiệu ven đường, sau đó hiển nhiên nhìn thấy bảng hiệu ‘Sở kế toán cao cấp Uy Vũ’ cùng với khuôn mặt lạnh lùng của Lê Tuấn Uy

Cô khẽ gật đầu chào hỏi với anh, sau đó chậm chậm dừng xe trước cửa, trong lòng thầm đoán: Anh ta là ai vậy?

Cao chừng một mét bảy sáu, mặt lạnh lùng nghiêm túc, anh ta là Lê Tuấn Uy. Tiêu đời rồi! Sao lại đụng mặt anh ta thế này?

“Chào anh Lê.”

“Cô không biết đây là đường một chiều à?”

Giọng nói đúng là lạnh lùng thật, phải cẩn thận đối phó.

“Thật xin lỗi, hôm qua tôi đi taxi đến, nhưng vì hồi hộp quá nên không để ý.”

Hồi hộp quá?

Hôm qua trông cô ta chẳng có tí gì giống như hồi hộp lo lắng cả, nhưng mà hôm nay thấy giống hơn.

“Cô chạy xe xuống tầng hầm để đi, đây là nơi đỗ xe của khách.”

“Vâng.” Trả lời xong, cô bắt đầu ngó nghiêng tìm lối vào tầng hầm.

Nhìn dáng vẻ gà mờ của cô, anh thật sự đau đầu.

“Cửa tầng hầm ở bên đó.” Anh nói xong, quay người đi vào.

Chắc cô ta không làm nổi một tuần đâu, anh cứ nhẫn nại trước đã.

Dừng chiếc xe yêu quý xong xuôi, Hữu Ninh đi lên cầu thang vào văn phòng. Trên lầu không một bóng người, cô đành phải lên lầu hai, thấy có một phòng duy nhất sáng đèn, cô gõ cửa nhẹ nhàng hỏi: “Thật xin lỗi, anh Lê, tôi...”

Lê Tuấn Uy cũng không ngẩng đầu, tay chỉ vào cái bàn duy nhất trước mặt anh: “Cô cứ ngồi đó đi.”

“Vâng.” Hữu Ninh bỏ túi xách xuống, lau bàn xong lại đứng nhìn anh: “Anh Lê, anh có chuyện gì cần tôi làm không?”

Lê Tuấn Uy ngừng gõ máy tính, vẻ mặt vô cùng mất kiên nhẫn: “Sau này khi tôi đang bấm máy tính thì đừng nói chuyện với tôi, vì một khi bị cô làm phiền tôi phải tính lại từ đầu.”

“Vâng, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ cẩn thận.” Lời nói của anh khiến cô bối rối, không biết phải làm thế nào.

“Còn chưa tới giờ làm, cô cứ qua phòng bên cạnh chờ cậu Lưu, làm xong thủ tục rồi qua đây.”

“À, vâng.”

Ra khỏi phòng, Hữu Ninh thở phào một hơi.

Hữu Ninh qua phòng bên cạnh đợi khoảng vài phút thì thấy một người đàn ông đeo kính đi vào, người này... chắc là Lưu Diệp nhỉ?

Thấy cô, ánh mắt Lưu Diệp bừng sáng: “Hi, Hữu Ninh cô đến rồi à? Được được, chờ tôi chút nhé, cô ký tên vào mấy tờ giấy này nha, xong rồi tôi dẫn cô đi giới thiệu với mọi người.”

“Cám ơn.”

“Cứ thoải mái đi, đừng khách khí như vậy.”

Năm phút sau, Lưu Diệp dẫn cô xuống lầu làm quen với đồng nghiệp.

Đang định giới thiệu lại thấy ngoài cửa có một chị gái đứng tuổi đi vào, Lưu Diệp nhiệt tình gọi: “Nào nào, qua đây, đầu tiên giới thiệu chị Meo Meo ở văn phòng tôi đã. Meo Meo, đây là trợ lý mới đến của phòng anh Lê, tên là Lương Hữu Ninh, chị nhớ phải giúp đỡ cô ấy đấy.”

Meo Meo bỏ túi xách xuống, nhìn cô một lượt, hỏi: “Cô Lương xinh thật đấy, đã kết hôn chưa?”

Hữu Ninh thấy cách chào hỏi của chị hơi kì lạ, nhưng vẫn lắc đầu cười: “Chưa ạ.”

“Nào, theo thứ tự nha. Đây là Nhã Kỳ phụ trách giao dịch phía Đông, đây là Đông Quang phụ trách giao dịch phía Tây, chú Quân phụ trách miền Bắc, Hiếu Phi miền Trung, còn người đang cười ngốc nghếch đằng kia là anh Tề bảo vệ. Còn tôi phụ trách quan hệ xã hội, hành chính và nhân sự, anh Lê thì phụ trách toàn bộ sổ kế toán của chúng ta. Nào nào mọi người, chúng ta vỗ tay chào mừng nhân viên mới nào!”

“Cám ơn, mong mọi người chỉ giáo nhiều hơn ạ.”

Hữu Ninh nhận ra mọi người ở đây đều rất thân thiện, họ còn giúp cô chuẩn bị đồ dùng văn phòng mới và cả chén trà mới nữa, mọi người đều vây quanh cô và chỉ bảo nhiều điều; Lát sau, anh Tề khẽ ho một tiếng, mọi người giống như nghe thấy chuông báo, lập tức ngồi vào bàn của mình, vùi đầu vào công việc.

Trực giác cảnh báo cho cô biết là có người đang nhìn mình.

Vì thế cô ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Lê Tuấn Uy.

Cô lại bắt đầu hồi hộp, cũng không biết là nói cho ai nghe nữa, cô lẩm bẩm: “Tôi đi ngay đây.”

Lưu Diệp nhìn theo bóng cô vội vã lên lầu, lại nhìn Lê Tuấn Uy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tan tầm phải nói với Tuấn Uy một chút mới được, cũng phải cho nhân viên mới thời gian làm quen chứ.

Nhìn đi, khi Lương Hữu Ninh đến phòng vẫn tự tin kiêu ngạo như thế nào, giống như chú chim khổng tước xinh đẹp vậy, còn giờ thì sao? Chưa tới hai giờ đồng hồ đã dọa cho người ta sợ, giống như biến thành con thỏ luống cuống vậy.

Thật là làm người khác đau lòng mà.

3. Chương 3

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Vừa bước vào văn phòng, Hữu Ninh đã nhìn thấy Lê Tuấn Uy đang chờ mình.

Cô hơi lo lắng nhìn anh, giống như một đứa nhỏ không biết nên làm gì trong khi chờ đợi người ta tới mừng vậy.

Lê Tuấn Uy nhìn vẻ mặt của cô không khỏi cảm thấy buồn bực: Sao cô lại nhìn anh như vậy chứ? Không lẽ anh nhìn rất hung dữ sao?

“Chỗ này có một số tư liệu của khách hàng mới, cô cứ xem trước sau đó lại, rồi phân loại theo từng khu vực.”

“Vâng.”

Mở máy tính ra, cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, tư liệu của khách hàng tất nhiên phải lưu trong hồ sơ, cho nên phải tìm hồ sơ cũ rồi cập nhật vào mới đúng. Nhưng cô không biết hồ sơ lưu ở chỗ nào.

Cô quay đầu nhìn anh, lại thấy anh đang đánh máy tính.

Cô im lặng ngồi chờ.

Năm phút đồng hồ qua đi.

Cô lén lút nhìn anh: Vẫn còn đánh.

Cô đành tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Mười phút trôi qua.

Cô lặng lẽ quay đầu nhìn. Ánh mắt anh vẫn chăm chú tập trung vào màn hình máy tính như cũ.

Anh không đánh máy! Vậy nếu bây giờ cô mở miệng hỏi thì không biết có làm phiền anh không nhỉ?

Anh không ngẩng đầu lên nhưng đã sớm phát hiện cô không làm việc mà cứ ngồi nhìn mình, vì thế anh lạnh lùng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Tôi muốn hỏi anh một chút là hồ sơ cũ lưu ở chỗ nào, tôi không tìm thấy.” Cô sợ hãi hỏi.

Lê Tuấn Uy ngả người ra sau, tựa lưng vào ghế nhìn cô: “Loại chuyện này chỉ cần dùng đầu óc một chút là có thể giải quyết, không phải sao? Cô có thể sang phòng kế bên hỏi Meo Meo. Cũng có thể theo cách làm trước kia của cô là nhập hồ sơ, rồi chờ đến khi tìm được hồ sơ cũ lại sao chép vào mà không cần phải lãng phí hơn mười phút chờ tôi giải quyết giúp cô.”

Cô phải thừa nhận thái độ nói chuyện của anh gây khó dễ cho cô, nhưng cũng không phải không đúng.

“Vâng, anh Lê, tôi sẽ lưu ý. Bây giờ tôi đi tìm chị Meo Meo.”

...

Meo Meo vừa nhìn thấy sắc mặt của cô thì đã hiểu nguyên nhân, vẻ mặt đồng tình hỏi: “Bị anh Lê mắng à?”

“Không có, anh ấy chỉ dạy em phương pháp làm việc mà thôi.”

“Vậy à. Được rồi, nói cho chị Meo Meo, em muốn làm cái gì nào.”

“Anh Lê muốn em lưu lại hồ sơ của các khách hàng mới, nhưng em không tìm thấy chỗ để lưu.”

“Để chị xem. À, những tư liệu này đều ở chỗ chị. Đến đây, chị cho em cái USB này, trong này là file điện tử có chứa thông tin của các khách hàng. Cái này vốn là ghi chép của trợ lý lúc trước của anh Lê, em cầm tham khảo, nếu có vấn đề gì thì cứ đến tìm chị.”

“Cảm ơn chị Meo Meo.”

“Ngốc, cảm ơn gì chứ.”

“Vậy em trở về nhập dữ liệu đây.”

“Được rồi, mau về chỗ đi, miễn cho sếp em lại không vui.”

“Đúng rồi, chị Meo Meo, cái này tặng cho chị.” Hữu Ninh như nhớ ra điều gì, từ trong túi lấy ra vài thứ.

“A, là hoa lài.”

“Vâng, hái trên ban công nhà em đấy, năm nay là năm đầu tiên cây ra hoa.”

“Cảm ơn em nha, em gái.”

“Chị không cần khách khí đâu ạ.”

Nói xong, Hữu Ninh trở lại chỗ ngồi của mình, nhập tư liệu vào rồi lưu lại, theo những gì anh nói, làm tốt những việc anh giao.

Lúc này, điện thoại trên bàn cô đột nhiên reo lên. Cô lập tức nhắc máy, là cuộc gọi từ chị Meo Meo phòng kế bên.

“Này, em gái, sắp đến mười một giờ rồi, em mau hỏi xem trưa nay anh Lê có muốn đặt cơm hộp luôn không. Còn em, đến gặp anh Tề, nói với anh ta, công tác thống kê sau này đành nhờ anh ta giúp chúng ta vậy.”

“Vâng, em biết rồi chị, cảm ơn chị Meo Meo.”

Gác điện thoại, Hữu Ninh thấy Lê Tuấn Uy vẫn bận rộn như trước. Cô muốn nói chuyện với anh lại cảm thấy lo lắng, thấp thỏm, nhưng chuyện này liên quan đến bao tử của sếp, nên cô vẫn phải mạo hiểm lên tiếng hỏi.

Đang muốn đứng dậy, đột nhiên thấy tay trái của anh không cẩn thận đụng đổ ly trà, cô vội vàng cầm khăn chạy đến, còn thuận tay cầm văn kiện lên rồi mới cẩn thận lau khô vết nước trà tràn lan trên bàn.

Thu dọn mặt bàn thật tốt, cô xoay người cầm lấy ly trà trống không, mỉm cười với anh: “Tôi giúp anh pha một ly trà nhé?”

Anh suy nghĩ một chút mới lấy trà từ trong ngăn kéo ra, nói với cô: “Làm phiền cô.” Sau đó lập tức cúi đầu xem báo cáo.

Cô nhìn chữ trên bao bì: A, thì ra anh ta uống loại trà Văn Sơn.

Cô đã biết.

...

Pha trà xong, cô trở về phòng thì đã không thấy anh ở chỗ ngồi nữa. Cô thuận tay định đặt ly trà xuống bên phải bàn, nhưng bất chợt nhớ đến cách anh viết chữ lúc nãy, thì phát hiện anh thuận tay trái. Nếu anh thuận tay trái thì ly trà phải đặt bên trái mới thuận tay. Vì thế cô đem trà chuyển qua bên trái, ngay cả tay cầm của ly trà cũng xoay đến một góc thích hợp.

Cô bắt chước thói quen của người thuận tay trái, cũng thuận tiện chuyển luôn điện thoại bàn qua bên trái. Cô nghĩ: Như vậy có vẻ thuận tay hơn nhỉ.

Sắp xếp tốt mọi thứ xong cô mới trở về chỗ ngồi của mình, cũng vừa lúc Lê Tuấn Uy bước vào phòng. Cô ngẩng đầu, cười với anh: “Anh Lê, xin hỏi, buổi trưa anh có muốn gọi cơm hộp luôn không ạ?”

“Ừm”

“Anh muốn ăn gì?”

“Tùy tiện.”

Tùy tiện, vậy thì cô phải chạy đi hỏi xem món gì anh ta hay ăn mới được, để tránh việc anh ta lại không vui.

Cô nhận mệnh mở cửa đi xuống lầu.

Lê Tuấn Uy ngồi xuống tiếp tục làm việc. Ngay lập tức anh phát hiện hiện tượng khác lạ trên bàn. Điện thoại của anh và ly trà đều bị chuyển sang bên trái.

Không cần suy nghĩ cũng biết là do cô Lương Hữu Ninh kia rồi. Phản ứng đầu tiên của anh là, vị trợ lý mới này thật nhiều chuyện. Theo bản năng anh muốn dời mọi thứ về chỗ cũ, chẳng qua điện thoại vừa lúc reo lên, anh quyết định nhận máy trước.

Nói chuyện điện thoại xong, đem điện thoại gác lại. Dây điện thoại cũng thuận bên chứ không bị rối như trước nữa. Anh thử cầm điện thoại lên rồi thả xuống: Rất thuận tay, được rồi, vậy để bên trái đi.

Nhìn ly trà đã được pha xong, anh cầm lên thử. Uống xong ngụm đầu tiên, anh cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Cô Lương Hữu Ninh này thật sự biết cách pha trà!

Hương vị và độ ấm được pha vừa đúng, quan trọng nhất là cô không giống người khác trực tiếp ngâm lá trà trong ly.

Bởi vì uống rất ngon nên anh không nhịn được uống nhiều hơn mấy ngụm. Lúc muốn đem ly trà đặt bên phải, anh bỗng nhiên nghĩ đặt bên trái thử xem: Ừm, đặt bên trái thuận tay hơn bên phải.

Được rồi, quyết định ly trà và điện thoại đều chuyển sang bên trái.

...

Trải qua một phen điều tra thị trường, mọi người đều nhất trí cho rằng đùi gà ngon, vậy nên Hữu Ninh liền mua đùi gà cho Lê Tuấn Uy và mình.

“Anh Lê, cơm hộp của anh đây.” May mắn lần này ánh mắt của anh nhìn chằm chằm màn hình máy tính mà không phải đang đánh máy.

“Cám ơn, cô cứ tùy tiện đặt đâu đó đi.” Anh vẫn lạnh lùng nói cảm ơn, cũng không liếc mắt nhìn cô một cái.

Hữu Ninh trở về chỗ ngồi, mở hộp cơm, yên lặng ăn.

Hộp cơm này mất của cô tám mươi phân, nhưng vì gà rất già nên thịt cũng dai, cơm lại rất khô, không có mùi thơm của gà, chỉ có rau xanh là còn có thể ăn được, cho nên cô không ăn nữa, đem phần cơm này giữ lại cho mấy chú chó lang thang gần đây ăn.

(Đơn vị tiền tệ của TQ. Một nguyên bằng 10 giắc, một giắc bằng 10 phân.

1 nhân dân tệ = 1 CNY = 3.490,24 D)

Lau sơ cái bàn, cô lơ đãng quay đầu, phát hiện không biết khi nào anh ta đã ăn xong phần cơm của mình, lúc này đang cầm bàn chải và kem đánh răng muốn đi ra ngoài.

Cô nhanh chóng cúi đầu, giả vờ làm việc.

Chờ anh đi ra ngoài, cô mới dọn dẹp hộp cơm tiện lợi của anh, rồi dùng tốc độ nhanh nhất lau khô mặt bàn, sau đó mới trở về chỗ ngồi của mình.

Cô mở hộp cơm anh ăn thừa, phát hiện thứ anh để lại là rau cần, cà rốt, ớt xanh thì không nhịn được bật cười một tiếng.

Không nhìn ra anh lớn như vậy lại giống như mấy đứa nhỏ không thích ăn mấy thứ này.

Cô nhanh chóng đem cơm thừa, đồ ăn thừa dồn vào một hộp chuẩn bị mang về cho mấy chú chó lang thang.

...

Khi Lê Tuấn Uy trở lại là lúc cô muốn đem hộp cơm không đi vứt. Anh còn chưa kịp nhìn lại hộp cơm của mình thì đã thấy cô nói: “Anh Lê, tôi đã thu dọn mọi thứ rồi.”

“Cô không cần làm việc này, khoảng bốn giờ rưỡi chiều đều có người ở bộ phận lao công đến quét dọn, rác này họ cũng sẽ thu dọn luôn.” Anh nói.

“Nhưng cứ để như vậy trong phòng sẽ có mùi. Hơn nữa tôi chỉ thuận tay thu dọn, nhân viên lao công cũng sẽ thoải mái hơn. Không phí nhiều sức gì lắm đâu.”

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng, anh không tiện xen vào.

Đem bàn chải và kem đánh răng cất đi, anh lại đi ra ngoài. Phòng ở của anh ở đối diện sở sự vụ, bình thường anh đều qua nghỉ ngơi một chút rồi mới đi làm tiếp.

Chờ anh đi ra ngoài, Hữu Ninh liền nằm sấp xuống ngủ.

Có lẽ bình thường giấc ngủ trưa của cô rất dài nên cô ngủ thẳng đến khi Lê Tuấn Uy đến gõ bàn mình mới tỉnh lại.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, cô sợ hãi không nói nên lời.

“Lần sau nếu nghỉ trưa không dậy nổi thì nhớ rõ dùng điện thoại đặt báo thức.” Anh nói.

“Vâng.” Nói xong, cô thè lưỡi, làm mặt quỷ với điện thoại trên bàn.

Giống như điện thoại cảm giác được, vang lên một hồi kháng nghị. Cô nhắc điện thoại trả lời: “Sở kế toán cao cấp Uy Vũ xin chào.”

“Vâng, anh Lê có ở đây, xin đợi một chút.” Cô che điện thoại, nói với anh: “Anh Lê, điện thoại của anh.”

“Được rồi, cô chuyển máy qua đây.” Anh nói.

“Nhưng mà tôi...” Chưa sử dụng loại điện thoại này bao giờ.

Vì thế anh không thể không đứng lên đi đến chỗ cô tiếp điện thoại.

“Tôi là Lê Tuấn Uy.” Anh hạ giọng nói.

“Cô Lâm, về vấn đề thuế, vì liên quan đến rất nhiều phương thức tính toán nên không thể dễ dàng giải thích qua điện thoại được. Vậy nếu có thời gian, mời cô đến sở sự vụ, chúng ta có thể vừa uống cà phê vừa giải thích rõ ràng chuyện này. Cô cảm thấy như thế nào?”

Lúc anh ta nói chuyện, giọng nói tuy lãnh đạm nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác mê hoặc khác lạ, hoàn toàn không giống như lúc anh ta nói chuyện công việc với cô.

Ước chừng đối phương cũng đồng ý, anh lập tức gác máy.

Cô nghe được anh hít sâu một hơi, sau đó chỉ điện thoại nói: “Đây là tuyến một, tuyến hai. Đây là sắp xếp nội tuyến, muốn chuyển nội tuyến thì ấn nút màu vàng, nghe nói bằng loa ngoài thì nhấn màu xanh, giữ máy nhấn màu đỏ. Như vậy cô đã hiểu chưa?”

“Hiểu được.” Cô nói.

Nghe thấy cô trả lời, anh xoay người cầm hồ sơ đi ra ngoài.

Cô nhanh chóng ghi chú lại.

Nhìn thấy ly trà đã uống xong, cô cầm lấy chuẩn bị qua phòng nước rót nước, lại đột nhiên nghĩ đến, không biết anh đã uống trà xong chưa?

Cô chạy tới kiểm tra một chút, quả nhiên toàn bộ trà đều bị anh uống hết. Cô cầm lấy ly trà giữ ấm và lá trà, thầm nghĩ muốn pha giúp anh một ly trà nóng.

Khi anh trở về, trên tay cầm một đồng tư liệu, bắt đầu phân công công việc cho cô: “Mấy tư liệu này cô cầm lấy sao chép rồi fax cho đối tác, số fax ở mặt sau. Sau đó lên mạng tra giúp tôi tỷ suất hối đoái của các quốc gia hiện nay.”

“Nhưng, tỷ suất hối đoái là gì?” Cô không chút suy nghĩ bất ngờ lên tiếng hỏi.

Anh nhìn cô.

Suy nghĩ, anh thật sự có cần phải tốn nước bọt với một người có khả năng chỉ công tác vài ngày ở đây sao?

“Nơi này là nơi làm việc chứ không phải trường học. Tôi tin tưởng nếu cô có tâm thì chắc hẳn đáp án sẽ không khó tìm.” Anh nói.

Chẳng qua cô chỉ hỏi một chút mà cũng bị xem là quá đáng sao?

Thật không hiểu tại sao anh ta cứ phải nói chuyện không có thiện cảm như vậy.

Cô ôm đồng tư liệu mà anh muốn cô fax đi xuống lầu.

Hai mươi phút sau lại trở lại chỗ ngồi.

Nhìn thấy cô trở về, anh ngẩng đầu hỏi: “Đã fax xong?”

“Vâng.”

Nghe cô nói nhưng anh cũng không thể nào yên tâm được.

“Đã xác nhận đối phương có thu được hay chưa?”

Xác nhận? Muốn xác nhận như thế nào?

Gọi điện thoại hay là gửi e-mail? Nếu cô mở miệng hỏi anh ta, không biết anh ta có thể tiếp tục nói với cô “mời tự động dùng bộ não” hay tự mình suy nghĩ?

Lê Tuấn Uy nhìn cô ngồi ngây người, hồi lâu không động, trong ngực liền nổi lên một ngọn lửa vô danh. Lưu Diệp tìm cô gái này đến đây đâu phải để giúp anh? Vốn dĩ cậu ta chỉ muốn tức chết anh mà thôi! Thật không biết toàn thân trên dưới của anh có chỗ nào nhìn giống bảo mẫu hay huấn luyện viên không hả? Lưu Diệp còn ngang ngạnh bắt anh nhận cái cô ngu ngốc này, đúng là không còn gì để nói.

Anh cầm ly trà lên, lại bất ngờ uống được một ngụm trà nóng. Trong khoảnh khắc anh sững sờ.

Cô pha trà cho anh lúc nào vậy?

Đây thật sự là một loại cảm giác rất khó diễn tả. Một giây trước anh còn ngại cô vụng về, ngốc nghếch, một giây sau lại nhận ý tốt của cô. Anh thật sự không thích loại cảm xúc quái dị này một chút nào. Anh chỉ đành phải mở miệng: “Cô mở thư mục ‘my documents’ trong máy tính, trên đó có một số ngân hàng thường lui tới và hồ sơ khách hàng. Sau khi mở ra thì tìm số điện thoại, gọi điện thoại đến xác nhận một chút, cô hiểu được không?”

“Vâng, để tôi thử xem.” Cô nhanh chóng mở máy tính, tìm hồ sơ.

Khi nhận được kết quả xác nhận khiến cô muốn khóc lớn, bởi vì lúc cô gọi điện đến năm chỗ, họ đều nói chưa nhận được. Cô tiếp tục gọi lần thứ sáu: “Chưa nhận được. Được, cảm ơn, tôi đã biết, tôi lại gửi một lần nữa là được.”

Sau khi gác máy, cô ngay cả ngẩng đầu cũng không dám chứ đừng nói là nhìn mặt Lê Tuấn Uy.

Tiêu rồi! Anh ta nhất định sẽ lại tức giận cho mà xem! Sao ngay cả việc nhỏ này cũng không làm tốt được vậy?

Nếu không phải cô tỏ ra áy náy và tự trách rất rõ ràng, rõ ràng đến nỗi ngay cả anh cũng nhìn ra thì anh thật sự rất muốn nói ngày mai cô không cần đi làm nữa.

Anh cầm lấy một xấp tư liệu, một bên ký tên một bên lạnh lùng nói: “Lúc fax, mặt chữ viết cần phải để xuống xấp, chắc cô để ngược, cô nhanh đi truyền lại một lần nữa đi.”

“À, vâng.” Hữu Ninh cầm lấy xấp tư liệu kia rồi nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Vất vả xác nhận xong khách hàng cuối cùng thì cũng đã năm giờ chiều, chị Meo Meo đi tới chào tạm biệt với cô.

“Tan tầm thôi, em gái.”

“Hen gặp lại chị Meo Meo.”

Lưu Diệp cũng đi tới nói: “Thế nào, cô Hữu Ninh, cô đã quen việc hết chưa?”

“Anh Lưu, anh gọi tôi Hữu Ninh là được rồi. Thật ra hôm nay tôi có chút luống cuống tay chân, cũng may anh Lê vẫn giúp tôi.” Cô nói.

“Không cần gọi anh Lưu, nghe khách khí quá, gọi tôi là Lưu đại ca đi.”

“Được, Lưu đại ca, hẹn gặp lại, anh Lê, hẹn gặp lại.”

Lê Tuấn Uy lãnh đạm gật đầu.

“Có muốn Lưu đại ca đưa em về hay không?”

“A, không cần đâu, em đi xe máy đến. Em đi đây, tạm biệt!”

“Tạm biệt! Trên đường cẩn thận một chút.”

“Được.”

Chờ cô rời đi, Lưu Diệp đặt mông ngồi lên bàn công tác của Lê Tuấn Uy hỏi: “Thế nào? Có mỹ nữ làm bạn, cảm thấy rất tuyệt đúng không?”

Lê Tuấn Uy lạnh lùng liếc Lưu Diệp một cái: “Nếu không, chúng ta trao đổi.”

“Em cũng rất muốn, nhưng chị Meo Meo chê anh khó hầu hạ, không muốn đổi.”

“Vậy biến thành tôi hại cậu?”

“Cũng không phải như vậy, có điều Lương Hữu Ninh là người mới mà, cho người ta nhiều thời gian làm quen một chút.”

“Tôi đã cho cô ta rất nhiều cơ hội làm quen. Chẳng qua, tôi muốn nói với cậu để cậu chuẩn bị tâm lý một chút, tôi cảm thấy cô ta không được.”

“Không phải tệ như vậy chứ?”

“Cậu có biết hôm nay cô ta hỏi tôi cái gì không?”

“Hỏi gì?”

“Cô ta hỏi tôi tỉ suất hối đoái là gì?”

“Là một trang giấy trắng mới dễ dàng dạy dỗ, người biết nữa vời rất khó dạy có đúng không nào?”

“Dù sao cậu nói gì cũng đều có lý của cậu cả, tùy cậu muốn nói thế nào thì nói. Buổi tối hôm nay tôi phải trở về ăn cơm cùng mẹ, tôi đi trước.”

“Được rồi, thay em hỏi thăm bác một chút nhé, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

4. Chương 4

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Tại phòng bếp Lương gia, Tá Ninh ngồi trên bàn cầm đôi đũa kêu ầm lên: “Nhanh lên! Sắp chết đói rồi! Rốt cuộc đến khi nào cô mới làm xong hả?”

“Xong rồi.” Hữu Ninh bưng sủi cải lên bàn, lại xoay người múc thêm ít canh.

Tá Ninh nhìn sủi cải, nhìn tô canh, lại nhìn Hữu Ninh: “Cứ như vậy?”

“Như vậy là như thế nào?” Hữu Ninh khó hiểu.

“Chúng ta đang ăn sáng à? Trứng bắc thảo đậu hũ đâu? Sao lại là canh sủi cải. Không phải cô để trong tủ lạnh quên lấy ra chứ?”

“Không, hôm nay chỉ như vậy thôi.”

“Vì sao?” Tá Ninh quả thật không thể tin được những gì chị đang nghe là thật.

“Bởi vì em không rảnh chuẩn bị.” Hữu Ninh bình tĩnh nói cho chị già nhà mình.

Tá Ninh lật đến lật đi miếng sủi cải trong đĩa: “Nhưng ăn như vậy không thấy rất đơn giản sao?”

“Không đâu, lúc không có chị, em vẫn thường chỉ ăn sủi cải với canh là xong một bữa cơm mà.”

Tá Ninh hừ lạnh: “Vâng, chị rất mong chờ xem cô có thể chỉ ăn cơm rau dưa như vậy trong bao lâu. Đại khái hôm nay tan tầm chị đã đi ăn một bữa đại tiệc rồi mới trở về, cô không làm khó được chị đâu.”

Hữu Ninh không để ý đến chị mình nữa, cô lẳng lặng ăn phần sủi cảo của mình. Dù sao Lương Tá Ninh một ngày không cầu nhàu với cô thì đã không gọi là Lương Tá Ninh rồi.

“Ngày, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của cô, thấy sao hả?” Tá Ninh hỏi.

“Có rất nhiều sai sót, anh Lê có vẻ rất tức giận, những người còn lại đều rất thân thiện.” Hữu Ninh hỏi tưởng lại tình hình ban ngày, nói.

“Cô đang lo sẽ bị gã Lê Tuấn Uy kia đuổi việc à?” Tá Ninh nhìn vẻ mặt của Hữu Ninh, hỏi.

Cô thật sự rất lo lắng.

“Nếu đúng như vậy thì cũng không có cách nào khác.”

“Anh ta rất hung dữ?”

“Cũng không phải như vậy, chỉ là em không biết làm cách nào ở chung với anh ta.”

“Đi học excel đi, miễn cho ngày nào đó lại bị tóm đuôi.”

“Học phí chắc không rẻ đâu nhỉ?”

“Thu cô hai ngàn là được rồi.”

“Chị muốn dạy em?”

Đúng vậy, dù sao cũng phải mất học phí, vậy thì để người nhà kiếm còn hơn. Với lại chị chỉ thu phí có một lần, phục vụ lâu dài. Còn có, quan trọng là chị có thể cho cô nợ, chờ đến khi cô lãnh tiền lương rồi trả cho chị cũng được. Thế nào? Chị đối với cô đủ tốt chứ?”

“Chị có phải hơi lạc quan một chút không? Có lẽ ngày mai em đã bị đuổi việc rồi.”

“Cho nên, sau khi ăn cơm chúng ta lập tức bắt đầu học. Mặc kệ thế nào, ít nhất cũng nên cố gắng, tích cực tranh thủ, đúng không? Nếu làm hết sức mình mà vẫn không được thì đành nghe theo ý trời thôi. Chị cũng không sợ cô trốn.”

Hữu Ninh nhìn Tá Ninh.

Tất nhiên chị không sợ em trốn, em như vậy còn có chỗ nào để đi sao? Thật muốn bị đuổi việc trở về làm người suốt ngày vô tư, lười biếng như trước.

Tá Ninh nhìn thoáng quá ánh mắt của Hữu Ninh, trong lòng có điều gì đó thoáng qua, nhưng chị chưa kịp nghĩ lại thì Hữu Ninh đã thu dọn xong chén bát trên bàn đến bồn rửa chuẩn bị rửa sạch.

“Nhanh tay một chút, chị chờ cô.” Tá Ninh nói xong lập tức đi mở máy tính.

...

Sáng sớm, chim sẻ hót thánh thót.

Mới tám giờ sáng Hữu Ninh đã lái xe đến sở sự vụ, vì cô muốn làm rõ rốt cuộc cô phải làm thế nào mới có thể theo kịp những người khác. Kết quả là sở sự vụ còn chưa mở cửa, cô đành phải ngồi trên ghế đá dưới tán cây bàng bên cạnh sở sự vụ, nghe tiếng chim hót, ăn bánh, lại ngắm nghía khu vườn gần như bị bỏ hoang này.

Đây vốn là một khu vườn xinh đẹp, nhưng không hiểu vì sao lại bị coi là kho hàng chứa một ít đồ tạp nham. Ăn xong bữa sáng, nhìn thời gian, còn hai mươi phút nữa mới đến giờ làm việc, nên làm cái gì mới tốt đây?

Vậy... Nhỏ cỏ chắc không tồi.

Cô ngồi xổm xuống nhổ từng cọng cỏ dại trên thảm cỏ, lại nhìn vòi nước để một bên. Cô mở van, tưới nước cho thảm cỏ và cây cối bị khô héo, tâm tình không hiểu sao bỗng cảm thấy vui vẻ, miệng mấp máy khe khẽ hát.

“Cô đang làm gì?”

Vừa nghe đến giọng nói này, lòng tơ toàn thân cô dựng đứng. Cô chậm rãi xoay người, vẻ mặt xấu hổ.

“Lê... Anh Lê, chào buổi sáng.”

Về mặt của anh ta như đang nói: Cô có phải rất rảnh hay không?

Hữu Ninh nhún nhún vai.

Anh không nói gì, từ trong cặp tài liệu lấy chìa khóa ra mở cửa sổ sự vụ, xong anh xoay người nhặt tờ báo hôm nay lên, đi đến khu duyệt báo ở lầu một, bắt đầu xem báo tài tính kinh tế.

Hữu Ninh cũng vào theo. Cô nhẹ chân nhẹ tay bước lên lầu, cầm lấy ly trà của Lê Tuấn Uy và mình tới phòng nước rửa sạch rồi giúp anh pha một ly trà mới. Sau đó cô mở máy tính ra, ôn tập lại một lần bài excel đã học ngày hôm qua.

Lúc Lê Tuấn Uy bước vào phòng, thấy ly trà đang bốc hơi nóng ở hướng chín giờ thì lập tức hiểu được, cô lại giúp anh pha trà.

“Thật ra cô không cần phải làm việc này.” Anh xoay xoay ly trà nói.

“Tôi... Tôi chỉ làm một chút việc thuộc sở trường của mình thôi. Nếu gây phiền phức cho anh thì tôi thật sự rất xin lỗi.” Cô lo lắng, cúi đầu giải thích với anh.

Gân xanh trên thái dương anh nổi lên.

Tại sao lại như vậy? Tại sao cô luôn có bản lĩnh khiến anh cảm thấy bản thân mình rất quá đáng với cô? Nhưng rõ ràng anh chưa có làm gì cả mà! Trừ việc nói cô không cần pha trà giúp anh, nhưng việc này cũng bị xem là sai lầm to lớn? Ai, cô Lương Hữu Ninh này thật là.

“Chuyện này không phải xin lỗi.” Anh phiền lòng nói tiếp: “Nếu cô không cảm thấy phiền vậy thì cứ tiếp tục làm cũng được, tôi không có ý kiến.”

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt không giấu được vui mừng.

“Cám ơn.” Cô nói.

Cám ơn? Cô giúp anh mà còn nói cám ơn với anh?

Cô gái này cũng thật đặc biệt.

“Nhưng tôi nói trước, tôi đã nói qua với Lưu Diệp rồi, cô chỉ có ba tháng thử việc. Nếu biểu hiện trong công tác của cô không tốt thì tôi cũng không thể vì cô làm mấy chuyện này mà miễn cưỡng cho cô trúng tuyển.”

“Tôi biết. Tôi nhất định sẽ cố gắng.” Trời biết cô có bao nhiêu hy vọng vào công việc này.

“Mấy tư liệu này cô cầm đi thống kê một chút, nhìn xem ba tháng này có bao nhiêu hộ khách đến chỗ chúng ta. Còn có, trong CD có một ít hồ sơ về các khoản thu trước. Cô mở ra rồi lại nhìn xem có bao nhiêu khoản chúng ta còn chưa thu về.”

“Vâng!”

Kết quả việc thống kê mấy cái hóa đơn này là cô mất cả buổi sáng, cho đến khi chị Meo Meo gọi điện thoại đến muốn cô đặt cơm hộp, lúc này cô mới ngẩng đầu lên: “Anh Lê, hôm nay anh có muốn đặt cơm hộp không?”

“Không cần, một lát nữa tôi còn phải đến ngân hàng bàn bạc một số việc.” Nghĩ nghĩ, anh nói thêm: “Tôi thấy cô cũng nên theo tôi đi, có một số hóa đơn cần đối chiếu ở đó.”

“Vâng.”

“Số lượng hóa đơn cô đã tính xong rồi?”

“Vâng.”

“Vậy lát nữa cô cũng thuận tiện đi mua hóa đơn đi nhé.”

“Vậy mấy khoản thu hóa đơn thì làm sao bây giờ?” Cô hỏi.

“Cái gì? Đến bây giờ mà cô còn chưa tính rõ mấy khoản thu hóa đơn?” Từ lúc anh phân công công việc cho cô không phải đã qua ba tiếng đồng hồ sao?

“Tại vì tôi sợ tính toán sai số lượng hóa đơn nên phải cẩn thận xem lại đến năm lần, vậy nên...”

“Sao cô phải tính nhiều lần như vậy làm gì? Cô thấy mình có rất nhiều thời gian sao?”

“...”

Thật sự anh rất muốn mắng cô là đầu heo, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của cô lộ ra năm phần vô tội, ba phần sợ hãi, hai phần đáng thương thì anh không cách nào mắng thành lời được.

Quên đi!

“Sau này, mấy chuyện như vậy cô chỉ cần tính hai lần là đủ, nếu số liệu giống nhau là được.” Anh nói.

“Vâng...”

Anh không tiếp tục nghe cô nói nữa mà tự thu dọn ít văn kiện rồi cất vào cặp tài liệu, cầm lấy chìa khóa xe, anh nói: “Được rồi, đi thôi.”

Cô nơm nớp lo sợ, cúi đầu nhìn bóng anh chiếu xuống sàn.

Xe của anh rất sạch sẽ, sạch đến mức khiến cô cảm thấy bất an vô cùng, may mắn dọc đường hai người cũng không nói chuyện gì cả. Anh chăm chú lái xe như thể trên đời này chỉ còn tồn tại mình anh và chiếc xe, còn những người, vật khác thì lại không tồn tại.

Đến ngân hàng, anh nói cô đi làm việc anh giao lúc trước, xong thì ngồi chờ anh, còn anh thì lên lầu tìm quản lý ngân hàng nói chuyện.

Cô xếp hàng đối chiếu hóa đơn cho sở sự vụ, thấy Lê Tuấn Uy còn chưa xong việc, cô ngoan ngoãn ngồi trên sofa đợi anh. Một lúc sau, cô cảm thấy nhàm chán nên quyết định ra ngân hàng hít thở không khí một chút. Bên cạnh ngân hàng có một sạp nhỏ bán những bồn hoa khiến cô chú ý. Cô chậm rãi đi qua, cầm lấy một chậu nhỏ, bên trong trồng một loại cây tán thấp có những chiếc lá hình tròn, hỏi ông chủ.

“Ông chủ, chậu cây có những chiếc lá hình tròn này gọi là gì?”

“A! Đó là cây nước mắt trẻ con.”

“Nước mắt trẻ con? Tên đáng yêu quá. Vậy còn chậu này?”

“Cây dừa cảnh.”

“Vậy chậu cây ở góc khuất kia thì sao?”

“Cây hồ tiêu.”

“Cây hồ tiêu?”

Ông chủ nở nụ cười: “Đúng vậy, đó là tên của nó.”

Hữu Ninh cũng bật cười.

Chú thích:

Cây nước mắt trẻ con (baby's tear)

Dừa cảnh

Tiêu cảnh

“Cô gái à, tôi bán rẻ cho cô ba chậu này, chỉ lấy một trăm tệ thôi.”

“A, thật xin lỗi, hôm nay tôi vội ra ngoài nên không mang theo tiền, nếu không tôi nhất định mua ủng hộ ông chủ.”

“Vâng, không sao đâu. Cô cứ xem thoải mái đi.”

“Vâng.” Nói xong, cô ngồi xổm xuống nhìn một chậu dâu tây khác.

Đột nhiên có một tờ tiền mặt mệnh giá một trăm tệ đưa đến trước mặt cô.

Cô quay đầu.

Về mặt Lê Tuấn Uy không chút thay đổi nhìn cô: “Cô nhanh mua đi, chúng ta phải đi rồi.”

“Tôi thật sự có thể mua sao?” Cô kinh ngạc, vui mừng hỏi lại.

Anh có chút hối hận rồi. Anh không nên mềm lòng bỏ tiền ra, không nên lãng phí thời gian vô ích như thế này.

Cô nhìn thấy trong mắt anh giống như có ý hối hận, vội vàng nhận lấy đồng một trăm tệ của anh, nói: “Bây giờ tôi mượn, khi nào trở về sở sự vụ sẽ trả lại cho anh.”

Cô không chờ nghe anh đáp lại thế nào mà nhanh chóng cầm tiền đưa cho ông chủ. Sau đó lại cầm mấy chậu cây nhỏ của cô lên xe.

Dọc theo đường đi, cô đều vui vui vẻ vẻ nhìn mấy chậu cây tươi cười. Cho đến tận lúc Lê Tuấn Uy gọi cô: “Số tiền này cô cầm lấy mua hóa đơn, tôi chờ cô ở bên ngoài.”

“Vâng, được.”

Cô cẩn thận đem mấy chậu cây nhỏ đặt ở ghế sau, rồi bước xuống xe.

Chờ cô đi vào, Lê Tuấn Uy nhìn chằm chằm ba chậu cây kia.

Trong lòng buồn bực, chẳng qua chỉ là ba chậu cây cỏ gì đó mà thôi, cô gái này có cần thiết phải xem chúng như báu vật vậy không?

Có điều, ý nghĩ này cũng chỉ lướt qua trong lòng anh, anh cảm thấy mình không cần hao tâm tốn sức đi chú ý trợ lý của mình. Các cô luôn đến rồi đi, mấy người nhận chức trước kia đều không vượt quá ba tháng, cho nên anh không cần trợ lý, một mình anh làm việc cũng không khó khăn gì lắm, nếu không phải lần này do Lưu Diệp nói một tiếng thì anh cũng chẳng bao giờ chọc phải loại phiền phức này.

Ngay khi Lê Tuấn Uy mất hết kiên nhẫn, suy tính xem anh còn phải chờ cô bao lâu nữa thì thấy cô vội vàng vàng chạy ra, ngồi lên xe.

“Ngại quá, vì vào không đúng lúc nên mới phải chờ lâu như vậy.” Cô giải thích.

Không vào đúng lúc?

Nghe vậy, anh đột nhiên nở nụ cười.

Bởi vì chưa bao giờ nhìn thấy anh cười nên khi bất chợt gặp phải, cô không kìm được ngây ngô nhìn anh: Khuôn mặt tươi cười kia thật đúng là quá đẹp trai, quá mê người rồi.

Phát hiện cô vẫn nhìn mình chằm chằm, anh tưởng trên mặt dính bẩn gì đó nên đưa tay lên mặt lau lung tung.

Động tác của anh khiến cô hiểu được anh đang hiểu lầm ý tứ của mình, nhưng cô lại không biết phải giải thích với anh thế nào về chuyện cô chỉ vì nhìn thấy anh cười mà ngây người. Cho nên, cô quyết định cứ để cho anh tiếp tục hiểu lầm như vậy.

Một lúc sau, chiếc xe dừng lại trước cửa một nhà hàng chuyên phục vụ buffet (tiệc đứng), anh quay đầu nhìn cô: “Tôi đi đỗ xe, cô chọn món ăn trước đi.”

“Nhưng, anh Lê, anh muốn tôi giúp anh chọn những loại đồ ăn như thế nào?”

“Tùy tiện.” Anh trả lời một cách rất vô trách nhiệm, xong lập tức lái xe xuống tầng hầm đỗ xe.

Nhìn chiếc xe dần khuất, cô bĩu môi.

Lại là tùy tiện.

Anh ta có biết mỗi lần anh ta nói tùy tiện đều khiến cô rất mệt không?

Cô mang tâm lý tới đâu hay tới đó thông thả bước vào bên trong. Cô nhìn quanh rồi chọn một phần sườn, cũng rất cẩn thận tránh những phần có thêm ớt xanh, rau cần và cà rốt, cùng với mấy món cô tự cho là hạng mục an toàn như trứng muối, rong biển, đậu rang với thịt khô.

Lúc cô chọn món ăn cho mình, vốn dĩ muốn ăn món thịt gà xào ớt xanh nhưng lại sợ anh nhìn thấy sẽ không có khẩu vị nên đành bỏ qua, dứt khoát ăn giống anh là được rồi.

Chờ đến khi cô đã chọn xong thức ăn và canh, Lê Tuấn Uy mới bước vào.

Cô vẫy tay với anh.

Chờ anh đi tới, cô hỏi: “Tôi giúp anh chọn mấy món này, anh xem có hợp khẩu vị của mình không?”

Anh không trả lời chỉ yên lặng ăn cơm.

Thật không hiểu nổi cô Lương Hữu Ninh này. Không phải anh đã bảo cô tùy tiện chọn là được rồi sao, tự nhiên lại đắn đo khẩu vị của anh làm gì, hơn nữa, chọn đều đã chọn, cô hỏi chuyện này không cảm thất rất dư thừa à?

“Phần hai người chúng ta bao nhiêu tiền?” Anh hỏi. Thật sự là một người kế toán đúng tiêu chuẩn mà.

“Một trăm hai mươi tệ. Tôi nói với bà chủ lát nữa sẽ đưa tiền sau, người ta đồng ý rồi.” Cô nói.

Anh gật gù đầu, không thêm nhắc lại, tập trung ăn cơm.

Khi Hữu Ninh ăn canh, cô ngẩng đầu lên lút nhìn anh một cái, lại kinh ngạc thêm một lần nữa.

Sao lại nhanh như vậy? Cô còn chưa ăn hết một phần ba mà anh ta đã ăn xong toàn bộ rồi.

Cô vội vàng và từng miếng cơm.

Nhìn cô lúc đầu còn ăn uống rất chậm rãi nhưng lúc này lại ăn như hổ đói, Lê Tuấn Uy khó hiểu hỏi: “Cô đang vội sao?”

Nghe anh nói, cô ngạc nhiên há hốc mồm, quả trứng muối mắc nghẹn trong miệng khiến cô không nói ra lời.

Lê Tuấn Uy thấy vậy, nhanh chóng đứng dậy rót cho cô một ly hồng trà, giúp cô uống rồi thuận tiện vỗ vỗ lưng cô.

Cuối cùng cô cũng đem thức ăn trong miệng nuốt hết xuống.

“Người vội không phải là anh sao?”

“Tôi có nói mình đang vội à?” Anh không hiểu ra sao, hỏi lại.

“Nhưng mà... Anh ăn nhanh như vậy.” Không phải anh đang lấy hành động tỏ vẻ mình rất vội sao?

“Tôi chỉ có thể nói với cô, việc phỏng đoán lung tung đối với một người không phải rất thân quen là một chuyện rất sai lầm.”

“...” Ai, ai có thể nói cho cô biết tại sao anh ta lại thích dạy dỗ người khác như vậy không? Sao anh ta không đi làm huấn luyện viên chứ? Thật đúng là đáng tiếc cho một nhân tài như vậy.

Thấy cô đem đĩa và thìa đặt xuống bàn, anh đứng dậy tính tiền.

Bà chủ tươi cười chào hỏi với anh, xem ra hai người rất quen thuộc.

Cô yên lặng cầm đĩa ăn hai người đã dùng qua vứt vào thùng rác, sau đó đứng một bên chờ Lê Tuấn Uy.

Lê Tuấn Uy dùng khước mắt nhìn thấy cô đang ngơ ngác đứng một bên, lập tức nói lời tạm biệt với bà chủ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt anh như đang nói: Đi thôi.

Cô theo sau anh ra khỏi nhà hàng buffet. Anh cứ bước về phía trước, đột nhiên trước mặt xuất hiện hai tờ giấy ăn.

“Lại có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Hình như cứ mỗi lần cô mở miệng đều bị anh dạy dỗ nên lần này cô quyết định không nói chuyện nữa. Cô cầm lấy giấy ăn lau lau miệng mình. Nếu nói không rõ thì dùng hành động minh họa vậy. Anh ta có thể hiểu cô muốn nói gì không nhỉ. Với lại, anh ta cũng sẽ không dạy dỗ cô nữa chứ?

5. Chương 5

Chuyển ngữ: ~Thủy Lưu Ly~

Biên tập: Tiểu Sên

Khi quay về công ty, Lê Tuấn Uy ở lại lâu một thảo luận với đám người Đông Quang một số vấn đề. Còn Hữu Ninh trở lại văn phòng, cô nhanh tay thay ly trà đã lạnh ngắt của anh, rồi lau khô bàn, gạt nhọn đầu bút chì, còn thêm mực vào con dấu để trên bàn anh. Xong, cô chợt nhớ đến tiền cơm trưa và tiền mấy chậu hoa đều do anh trả thay mình, nên lấy ra một trăm sáu mươi tệ đặt trên bàn anh, rồi mới trở về chỗ ngồi, lúc này mới phát hiện trên bàn mình có một tờ fax, trên đó viết.

“Gửi thầy Lê: Thầy có thể gửi cho lớp giáo trình giảng dạy trước thứ Tư được không ạ?”

Từ Cô Lâm, bạn chuyên dạy và học.”

Đây là cái gì vậy?

Cô không hiểu nên đành phải đem tờ fax đặt trên bàn anh.

Lúc Lê Tuấn Uy trở về, vừa vặn uống được trà nóng, lại nhìn thấy bút chì đã được gạt nhọn, anh không thể không thừa nhận: Cô Lương Hữu Ninh này mặc dù năng lực làm việc không tốt nhưng lại vô cùng cẩn thận.

Anh cầm bút chì đang định làm việc, bỗng nhìn thấy dưới hộp mực đóng dấu có một trăm sáu mươi tệ.

“Một trăm sáu mươi tệ là do cô để ở đây sao?”

“Vâng. Đó là tiền anh cho tôi mượn mua chậu cây và cơm trưa.”

Anh đứng dậy đem tiền trả lại cho cô, mặt không chút thay đổi nói: “Không cần. Cơm trưa tôi mời, còn mấy chậu cây coi như trả tiền công đi lại cho cô.”

Cô nhìn nhìn vẻ mặt lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng của anh, tuyệt đối tin tưởng mình không có lá gan dám nói “không”.

Vậy... Được rồi, cô cũng chỉ có thể “vui vẻ nhận”, rồi nhanh chóng cất tiền vào trong ngăn kéo.

“Cô Lương, cô đem chỗ tài liệu này đi photo hai mặt, khoảng tám mươi bản. Ba mươi phút sau tôi cần dùng đến.”

“A, vâng.” Cô cầm tài liệu anh để trên bàn lên, rồi xoay người đi đến phòng Photo .

Trước khi photo cô hoàn toàn không biết chuyện anh giao cho cô có gì khó khăn cả, cho đến khi vào phòng photo , cô mới phát hiện có vấn đề rất lớn.

Vấn đề thứ nhất: cô không biết sử dụng máy photo như thế nào. Cô ấn nút khởi động, ấn nửa ngày, máy photo vẫn không có chút động tĩnh nào hết.

Có lẽ cô nên tìm người hỏi một chút, vì thế cô nhô đầu ra...

Nhã Kỳ đang giải thích công việc với khách hàng, Đông Quang đang nói chuyện điện thoại, Thục Linh vẻ mặt lo lắng nói chuyện với chú Quân, còn Hiểu Phi thì đang chăm chú nhìn vào tài liệu trước máy tính, trên bàn cũng để toàn các chứng từ kế toán.

Ô ô, hình như tất cả mọi người đều bận rộn cả.

Vậy tìm chị Meo Meo đi! Cô chạy qua phòng Lưu Diệp.

“Hữu Ninh à, có chuyện gì vậy?” Lưu Diệp cười vô cùng thân thiết hỏi.

“A, không... Chuyện là, tôi chỉ muốn xem thử chị Meo Meo có ở đây không thôi.”

“À, Meo Meo đến Cục thuế rồi, chắc một lúc nữa mới trở về được.”

“Vâng, tôi đã biết, cảm ơn Lưu đại ca.” Nói xong, cô lập tức biến mất sau cánh cửa.

Mất thấy nửa tiếng đã qua mất mười phút, mà ngay cả khởi động máy cô cũng không làm được, cô lo lắng đến bụng phát đau: Bây giờ phải làm gì đây?

Muốn đến hỏi anh Tề, kết quả ngay cả anh ta cũng không thấy đâu.

Về mặt cô đau khổ, ủ rũ, một lần nữa chạy về phòng photo .

Cuối cùng khi Hiểu Phi muốn đi toilet, lúc ngang qua phòng photo lại nhìn thấy Hữu Ninh trưng ra bộ mặt đau khổ, hết đường xoay sở nhìn máy photo .

“Em làm sao thế, sao lại đứng ngây người ở chỗ này?” Hiểu Phi hỏi.

“Chị Hiểu Phi, em không biết tại sao cái máy photo này không khởi động được.”

Nghe vậy, Hiểu Phi mỉm cười.

“Thật là, trước hết em phải ấn cái nút màu vàng này đã, rồi mới ấn khởi động, vậy là có thể sử dụng rồi.”

“A, thì ra là vậy. Cảm ơn chị Hiểu Phi.”

“Không có gì. Có vấn đề gì thì em cứ đến hỏi chị, đừng khách sáo.”

Hữu Ninh ngọt ngào cười: “Vâng ạ.”

Sau khi Hiểu Phi rời đi, Hữu Ninh đem tài liệu cần photo sắp xếp tốt, rồi phát hiện cuối cùng cô cũng làm được. Khoảng hai mươi phút sau, cô mới nghĩ đến một chuyện khủng bố.

Anh Lê nói muốn... Photo hai mặt!

A! Photo hai mặt, vậy cô photo cả đồng một mặt như này thì làm sao bây giờ?

Cô bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy máy photo vẫn còn đang chạy: Cô nên làm gì bây giờ?

Trước hết nhấn dừng photo, cô cố sức ấn nhưng vô ích, máy photo vẫn tiếp tục hoạt động.

Trời ơi! Công việc đầu tiên được phân công của cô có phải sẽ bị hủy trên chiếc máy photo này không?

Cô nhìn máy photo vẫn đang điên cuồng hoạt động, không nhận được khóc thét trong lòng.

Tại sao? Tại sao nó không ngừng lại vậy?

Ai tới giúp tôi đi.

Đột nhiên cô nhìn thấy phích cắm của máy photo , không chút nghĩ ngợi, cô trực tiếp rút phích cắm ra.

Cuối cùng chiếc máy cũng dừng lại.

Cô nhẹ nhàng thở ra. Sau đó cô cắm phích cắm lại ổ điện, nhưng nó lại bắt đầu không có động tĩnh gì.

Không, không phải bị hư rồi chứ?

Thần kinh cô lại căng thẳng thêm một lần nữa. Cô ấn loạn mấy cái nút có trên máy photo .

Sao nó vẫn không nhúc nhích?

Cô đóng cửa phòng photo lại, ngồi xõm xuống, tự nói với mình: Lương Hữu Ninh, đừng hoảng hốt, mày nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, bình tĩnh, phải bình tĩnh lại.

Khi cô còn chưa thành công tự thôi miên mình, cửa sổ nhiên bị người nào đó mở ra.

Nhìn thấy người đến là Lê Tuấn Uy, cô sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Lê Tuấn Uy nhìn cô, không cần hỏi cũng biết là cô lại gây họa nữa rồi.

Anh cầm mấy tờ giấy đã photo xong, bình tĩnh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đang photo tài liệu, nhưng đến nửa chừng mới nhớ ra cần phải photo hai mặt, lại không biết làm sao dừng máy lại nên rút dây điện luôn. Sau tôi cắm dây lại, nhưng không hiểu sao máy photo lại không hoạt động nữa.” Về mặt của cô giống hệt một đứa nhỏ đã làm sai chuyện.

“Chẳng lẽ cô không nghĩ đến việc đi hỏi người khác?” Tình huống này thật sự làm cho anh không biết phải nói gì.

“Tôi có tìm mà, nhưng mọi người đều bận việc cả, tôi không dám làm phiền mọi người, nên...”

Anh nhắm mắt lại.

Anh muốn mắng cô một chút, nhưng nhìn cô ngồi xồm chỗ đó, vẻ mặt kia...Vẻ mặt làm cho anh cảm thấy mình giống như đang ức hiếp cô vậy. Sao cô lại sợ anh như thế? Anh còn chưa bắt đầu mắng cô mà.

Anh mở mắt, nhấn mấy nút trên máy photo, một lần nữa điền mật mã vào. Máy photo lập tức hoạt động bình thường.

Anh ấn chọn photo hai mặt, sau đó nhập số lượng bản cần photo rồi ấn khởi động, máy photo lập tức bắt đầu photo theo đúng lệnh anh đã nhập.

Chuẩn bị xong mọi thứ, anh rời khỏi phòng photo, sau lại nghĩ ra điều gì, anh quay đầu lại.

Thấy anh quay đầu, cô lo lắng nhìn anh, làm cho anh cảm thấy không biết làm sao: Nếu cô đã sợ anh như vậy, không bằng anh dạy cô thông minh thêm một chút.

“Photo xong cô lập tức mang lên cho tôi. Nếu sau này gặp chuyện nào không biết nhớ phải đi hỏi người khác. Nếu mọi người đều bận việc thì cô có thể trực tiếp đến hỏi tôi, trách lãng phí thời gian của mọi người.” Nói xong, anh đi thẳng.

Trở lại lần hai, anh tự hỏi có nên để cô làm nữa hay không đây? Ngay cả việc cơ bản nhất mà cô còn làm không được, vậy thì sao có thể làm trợ lý của anh chứ?

Anh cầm ly trà, uống một hớp. Ừm, là trà nóng.

Cầm lấy bút chì, mỗi cây đều đã được gọt nhọn đầu.

Từ khi cô đến đây, anh chưa bao giờ phải uống một ly trà lạnh nào, cũng không tự mình gọt bút chì, mặt bàn lại rất sạch sẽ, con dấu cũng không khô mực.

Khách quan mà nói, thì nhờ cô nên môi trường làm việc của anh càng ngày càng thoải mái.

Nhưng dù sao người anh cần là trợ lý, chứ không phải quản gia. Nghĩ đến đây, vẻ mặt lo lắng sợ hãi của cô lại hiện lên trong đầu anh.

Rốt cuộc cô sợ gì ở anh chứ?

Trong lúc anh còn đang nghiêm túc suy nghĩ, cô đã đem tài liệu photo xong bước vào.

“Anh Lê, mọi chuyện đều xong rồi ạ.”

Anh nhìn cô, trịnh trọng nói một câu: “Cám ơn.”

“A, anh đừng nói vậy, tôi...”

Cô còn chưa nói hết, anh đã đem tài liệu đi ra ngoài, cuối cùng còn bỏ lại một câu: “Buổi chiều tôi không ở đây, nếu có người gọi điện thoại tìm tôi thì hãy thay tôi ghi lại danh tính, khi tôi trở về sẽ xử lý sau.”

“Vâng!” Cô lớn tiếng đáp, trong lòng lại vô cùng vui vẻ, cuối cùng cô cũng có thể thoải mái một chút.

Cô quyết định tự an ủi bằng cách pha cho mình một ly trà. Lúc cầm lấy ly trà, cô nhìn thấy ba chậu cây nhỏ trong túi nilon.

Ừm, nơi này không có ánh sáng, cửa sổ thì lại ở bên chỗ của Lê Tuấn Uy, cô thấy mình không nên suy nghĩ tới nó thì hơn. Cuối cùng cô nhớ đến phòng trà nước mà mình thường ghé, cửa sổ chỗ đó trông trơn, lại có ánh nắng mặt trời chiếu đến, hơn nữa rất thoáng gió, chắc mấy chậu cây này có thể đặt ở đây.

Thay mấy cây nhỏ đáng yêu của mình tìm được nơi an cư, cô thật vui vẻ, vừa khe khẽ hát vừa đem ly trà và chậu cây đến phòng trà nước.

Vừa đi tới nơi, cô hoảng sợ.

Thật dọa người! Sao hôm nay lại có nhiều người như vậy?

Meo Meo cầm chén trà, lo lắng nhìn cô: “Bị anh Lê mắng nữa à?”

“...” Cô thật không biết phải giải thích thế nào về sự ngu ngốc của mình.

Nhã Kỳ xé một túi cà phê pha sẵn: “Không cần suy nghĩ nhiều đâu. Trừ chị Meo Meo ra, ai trong chúng ta cũng từng bị anh ta mắng cả.”

“Đúng rồi, anh ta vừa nghiêm khắc lại còn nghiêm túc nữa. Nếu không phải tiền lương rất cao, tôi đã sớm nghỉ việc rồi.” Thục Linh nói.

“y, nói như vậy cũng không công bằng chút nào. Đi theo anh ta có thể học được rất nhiều thứ đấy.” Đông Quang một bên cắn bánh quy một bên nói.

“Đúng, cũng đúng.” Hiểu Phi nói.

Cuối cùng ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Hữu Ninh.

“Em sẽ tiếp tục làm việc chứ?” Chị Meo Meo thấp giọng hỏi.

“Ách, chắc là vậy ạ, trừ khi anh Lê sa thải em. Em thật sự rất muốn tiếp tục làm việc ở đây.” Hữu Ninh nói.

“Vậy là tốt. Em không biết anh Lê của chúng ta dùng người hao thế nào đâu. Những trợ lý trước kia của anh ta đều chỉ có thể kiên trì được ba tháng, trước mắt còn chưa có ai vượt qua một trăm ngày cả. Mỗi lần bên anh Lê mà thiếu người thì thần kinh của bọn chị lại căng thẳng thêm một chút, khi đó tất cả mọi việc đều do anh ta tự tay làm, nhưng thái độ làm việc lại khiến cho bọn chị cảm thấy rất áp lực.” Thục Linh nói.

“Cho nên mỗi ngày vào giờ này, mọi người đều họp lại để xả stress sao?”

“Đâu có chuyện tốt như vậy. Chúng tôi đều thừa dịp anh ta và anh Lưu ra ngoài mới đến nơi này thoải mái một chút.” Nhã Kỳ khuấy cà phê nói.

“Thế này đi, sau này nếu anh Lê và anh Lưu ra ngoài, tôi với Hữu Ninh sẽ thông báo cho mọi người, nếu mọi người thấy được thì cùng đến phòng trà nước này họp mặt, mọi người thấy được không?” Chị Meo Meo đề nghị.

“Vậy không phải chúng ta có thời gian làm một buổi trà chiều sao, chuyện này được đấy.” Đông Quang tán thành.

“Hữu Ninh, em cảm thấy thế nào?” Hiểu Phi hỏi.

Hình như rất thú vị thì phải. “Được ạ.” Cô tán thành!

Tiếp theo cô đem chậu cây đặt trên cửa sổ, khiến mọi người thấy hứng thú, sôi nổi hỏi tên chậu cây, hi hi ha ha một lúc thì thời gian vui vẻ cũng nhanh chóng trôi qua...

Cô cầm theo ly trà trở lại lầu hai với chị Meo Meo, nhưng khi tới nơi chị Meo Meo bỗng dừng gọi cô lại. “Tiểu Ninh, chị có một dự cảm, chị cảm thấy thời gian em ở lại đây sẽ rất dài đấy.”

Mắt Hữu Ninh sáng lên. “Thật vậy ạ? Nếu em thật sự có thể thông qua thời gian thử việc này, em nhất định sẽ mời mọi người ăn cơm.”

“Được nha, vì chờ ăn được bữa cơm này, chị nhất định phải cố gắng quan tâm em hơn nữa. Nếu công việc có gì khó khăn em cứ tới tìm chị, chị Meo Meo sẽ giúp đỡ em!”

Cô ngọt ngào cười, làm nũng nói: “Cám ơn chị Meo Meo!”

“Được rồi, mau vào làm việc đi, nếu anh Lê gọi điện thoại về mà không tìm thấy người, thì anh ta sẽ nổi bão đấy.”

“Vâng ạ.”

6. Chương 6

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Tá Ninh về tới nhà, cởi giày cao gót, một bên đổi dép lê, một bên kêu gào: “Đói quá, đói quá! Đói muốn chết rồi! Hữu Ninh, cơm chiều cô đã nấu xong chưa?”

“Xong rồi, để để trên bàn ăn đó, chị mau rửa tay đi rồi vào ăn cơm.” Tiếng Hữu Ninh từ trong bếp truyền ra.

Tá Ninh đến phòng bếp, thấy trên bàn chỉ có đậu hũ ma bà, mực xào, rau cải xào và canh nấm dương sinh, chị bất mãn hỏi.

“Tại sao không có thịt?”

“Có mà, trong đậu hũ ma bà em có cho thêm thịt nạc.” Hữu Ninh vội vàng rây bột mỳ, nhưng không quên giải thích với Tá Ninh.

“Đêm nay cũng không có cá tươi nữa.” Tá Ninh trề môi, tiếp tục nói.

“Có con mực... cũng là hải sản giống cá mà.” Hữu Ninh cởi tạp dề, đi tới chỗ bàn ăn.

“y! Từ khi cô đi làm, bữa tối mỗi ngày càng nấu càng tùy tiện.”

“Chị đừng oán giận nữa, ăn cơm đi.”

Tá Ninh vẫn không buông tha: “A, tối mai chúng ta ăn món bò bít tết được không? Ngày mai, lúc nghỉ trưa chị sẽ đi mua thịt bò.”

“Bò bít tết phải làm nước sốt, còn phải tốn thời gian ướp gia vị nữa. Thôi, để cuối tuần chúng ta mới ăn đi.”

“Lương Hữu Ninh!”

“Chị lại làm sao thế?”

“Cô đừng tưởng rằng cô bắt đầu ra ngoài kiếm tiền thì không cần phải nghe lời chị nữa.”

“Chị yên tâm đi, muốn không nghe lời chị thì phải có bản lĩnh, loại bản lĩnh này đến giờ em vẫn không thể học được.”

Tá Ninh gấp một miếng mực xào cho vào miệng.

Là chị nghĩ nhiều sao? Nhưng sao thái độ nói chuyện của Hữu Ninh giống như mang theo tức giận vậy? Tốt hơn hết nên dừng vấn đề này lại, đổi đề tài mới đi.

“Cô đang vội vàng làm cái gì đây?” Tá Ninh nhìn máy khuấy bột trên bàn bếp, hỏi.

“Em làm bánh ga-tô.”

“Lâu rồi không thấy cô làm bánh này, sao bỗng nhiên tâm huyết dâng trào lôi ra làm vậy?”

“Hôm nay có nhiều đồng nghiệp giúp đỡ em, cho nên em muốn làm bánh rồi ngày mai đem đến sở sự vụ tặng cho mọi người.”

Nghe vậy, không hiểu sao trong lòng Tá Ninh cảm thấy buồn bực.

“y! Vâng, bây giờ cô có đồng nghiệp nên không còn để ý đến bà chị già này nữa hả? Cô chỉ giỏi nịnh nọt người ngoài thôi.”

“Chị ghen tị à? Chị không thấy mình như vậy rất nhàm chán sao?”

“Mặc kệ, cô phải nướng nhiều thêm hai cái, một cái làm bữa khuya cho chị, một cái để ngày mai chị mang đến công ty làm điểm tâm.”

“Em biết rồi, đã sớm chuẩn bị xong cho chị, một cái vị socola, một cái vị sâm dứa.”

“Vậy mới đúng chứ.” Nghe cô nói thế, tâm tình Tá Ninh mới cân bằng hơn một chút.

...

Hôm sau, Hữu Ninh chuẩn bị cho mình một phần bánh kẹp và sữa đậu nành, rồi thật cẩn thận gói chiếc bánh ga-tô cô đã làm hôm qua, lại gói chiếc bánh còn lại đưa cho Tá Ninh, thêm một miếng bánh socola cô ưa thích, vui vẻ đi làm.

Thật ra cô không cần rời nhà sớm như vậy, nhưng cô rất thích cảm giác thông dong khi đến văn phòng sớm, nếu cửa còn chưa mở, cô có thể ngồi dưới tán cây bàng nhìn bầu trời xanh trong vào sáng sớm. Hơn nữa cô mang theo bánh ga-tô nên phải chạy xe rất chậm, chậm đến mức cô có thể xem rõ phong cảnh ở ngã tư đường.

Khi sắp tới sở sự vụ, cô tranh thủ vừa chờ đèn đỏ vừa nghĩ: Còn sớm như vậy, không bằng ghé vào cửa hàng tạp hóa mua một cuốn tạp chí để nghỉ trưa có thể xem giải buồn.

Vừa bước một chân vào cửa hàng, cô lập tức cảm thấy hối hận.

Bởi vì cô nhìn thấy Lê Tuấn Uy đang cầm một ly cà phê đến quầy tính tiền. Cô nhanh chóng trốn sau giá treo đồ phía sau anh ta, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

“Bánh Doughnut không còn sao?”

“Vâng, thật xin lỗi quý khách, loại này vừa bán hết rồi ạ.”

“Vậy tôi lấy một ly cà phê là được rồi.”

“Vâng, tôi lập tức tính tiền cho quý khách.”

Hữu Ninh lấy tay nhẹ nhàng cầm mấy quyển tạp chí.

Bánh Doughnut? Anh ta thích ăn đồ ngọt?

Cô nghiêng đầu, cố gắng tưởng tượng lúc anh mang theo khuôn mặt nghiêm túc ăn đồ ngọt, lại lập tức kết luận, cô “không thể nào tưởng tượng được.”

Chuyện này làm cho cô không biết phải nói gì: Nếu phải chỉ ra một trăm tệ chỉ để nhìn bộ dạng anh ta ăn đồ ngọt, cô nghĩ mình sẽ bất chấp tất cả mà vùng tiền ra.

Suy nghĩ miên man của cô bị một câu “Cám ơn đã ghé qua” của nhân viên cửa hàng đánh bay biến. Cô vội vàng cầm lấy một cuốn tạp chí đi tính tiền, sau đó rời cửa hàng tạp hóa chạy đến sở sự vụ.

Cửa đã mở.

Cô nhìn cửa sở sự vụ, lại nhìn nhìn cây bàng, không xác định được là mình muốn dùng bữa sáng dưới tán cây hay vào văn phòng. Nhưng ý thức muốn bảo đảm công tác khiến cô quyết định tiến vào văn phòng.

Lê Tuấn Uy nghiêm chỉnh ngồi ở chỗ của anh xem tài liệu.

Cô tươi cười chào: “Anh Lê, chào buổi sáng.”

“Chào cô.” Anh không thèm ngẩng đầu, lên tiếng chào lại.

Hữu Ninh cầm khăn tay lau bàn của anh và mình, sau đó rửa sạch ly, pha trà, cuối cùng đưa đến món bánh ga-tô socola thơm ngào ngạt của mình cho anh.

Lê Tuấn Uy nhìn dòng phân tích kinh tế và tài chính, rồi mới cất tờ báo đi, lại bất ngờ nhìn thấy một miếng bánh ngọt mê người trên bàn mình, anh nhìn Hữu Ninh.”Đây là...”

“A, là bánh ga-tô tôi làm tối qua.” Sợ anh từ chối, cô bổ sung thêm một câu: “Bởi vì tôi làm hơi nhiều, sợ ăn không hết, nên phiền anh hỗ trợ, ăn giúp tôi một miếng.”

“Vây à, được, cảm ơn.” Nói xong, anh chăm chú nhìn khối bánh ngọt phủ socola ngọt ngào kia, nhìn qua giống như nó đang hiện lên ba chữ “Rất ngon miệng”, cho nên anh quyết định nếm thử một chút. Bánh này có vị ngọt tinh tế, ngọt mà không ngấy, lại lẫn một chút vị đắng của socola, đúng là loại khẩu vị mà anh thích nhất. Anh cầm lấy chiếc đĩa bằng gốm sứ có màu xanh, bên trên đặt khối bánh ngọt mê người kia, mặt trên đĩa còn trải kim tuyết, nhìn có vẻ giống phong cách của Anh quốc, rất khác biệt.

Anh ngẩng đầu muốn nói cảm ơn, lại phát hiện cô đang vội vàng cầm lấy bình phun sương đi ra ngoài: Có vẻ như cô muốn đi tưới nước cho mấy chậu cây nhỏ kia rồi.

Anh không nhịn được bật cười. Cô đến văn phòng sớm vậy chỉ vì việc này hay sao?

Anh cầm chiếc đĩa nhỏ muốn rửa sạch rồi trả lại cho cô, nhưng vô tình lại bắt gặp cảnh cô đang đứng lẩm bẩm trước mấy chậu cây. Anh vô cùng tự nhiên dừng lại, nghe cô nói.

“Bé con, Tiêu nhỏ, Dừa nhỏ, chào buổi sáng nhé. Hôm nay chị phát hiện một bí mật, chính là anh Lê luôn tỏ vẻ nghiêm túc kia lại thích ăn đồ ngọt, có phải cảm thấy rất kỳ lạ không? Chị cứ tưởng anh ta phải giống kiểu người già cả thích ăn đồ Nhật gì đó, nhưng không ngờ anh ta lại thích ăn đồ ngọt. Hi hi! Rất lạ phải không? Có điều, hôm nay anh ta không mua được đồ mình thích nên trông có vẻ thất vọng lắm, lúc đó chị đành đem bánh ga-tô socola chị thích ăn nhất cho anh ta, hy vọng hôm nay tâm trạng anh ta sẽ vui vẻ lên.”

Bé con, Tiêu nhỏ, Dừa nhỏ? Đó là cái gì vậy?

Còn nữa, anh thích ăn đồ ngọt là chuyện kỳ lạ lắm sao?

Nhưng cũng không kỳ lạ bằng việc cô đi nói chuyện với thực vật chứ?

Anh ho nhẹ một tiếng, cô sợ tới mức quay đầu, nhìn thấy anh cầm cái đĩa mình yêu thích nhất, cô liền bước lên nhận lấy: “Ách, tôi rửa là được rồi.”

Dù sao anh cũng không nghĩ ra được lý do nào để từ chối, nên đành đưa chiếc đĩa trong tay cho cô.

“Cảm ơn.” Nói xong, anh không biết phải nói gì với cô nữa. Nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của cô, anh hiểu ý, xoay người rời đi.

Cầm chiếc đĩa đi vào văn phòng lại thấy anh không có ở chỗ ngồi, theo thói quen, cô thu dọn báo chí trên bàn anh gọn vào một chỗ. Hai ngày nay, cô phát hiện anh chỉ xem báo tài chính kinh tế. Cô thầm nhắc nhở bản thân, là sau này, nếu cô đến văn phòng trước thì cô sẽ đem báo tài chính kinh tế để trên bàn giúp anh.

Tám giờ rưỡi, lần lượt có đồng nghiệp đến văn phòng, Hữu Ninh vội vàng cất báo, nhiệt tình chào hỏi mọi người. Lúc đầu mọi người cũng tươi cười chào lại cô, nhưng ngay sau đó vẻ mặt liền cứng đờ, yên lặng trở về chỗ của mình. Tình huống này làm cô cảm thấy rất khác thường, xoay người một cái, cô mới phát hiện Lê Tuấn Uy đã đứng sau lưng mình từ lúc nào không biết.

“Ách.” Cô không biết nói gì nên chỉ “ách” một tiếng rồi cúi đầu im lặng.

“Mấy tài liệu này cô cầm đi photo ba mươi bản, mười rưỡi tôi cần đến.” Anh đơn giản phân công.

“Vâng.” Cô vừa nhận lấy tài liệu thì anh đã xoay người lên lầu.

Cô hỏi với theo bóng lưng của anh: “Photo hai mặt hay sao ạ?”

“Đúng rồi.” Giọng nói anh có chút không kiên nhẫn.

Cô hơi lo lắng nhìn tài liệu trong tay.

Mà thôi, dù sao cô có thời gian hai tiếng đồng hồ để làm, trước tiên phải lên lầu nhìn tập ghi chú cô đã viết lúc trước, nghiên cứu một chút chắc sẽ ổn thôi.

Khi cô xắn tay áo đứng trong phòng photo quyết tâm liều mạng, thì chú Quân vào gọi cô: “Tiểu Ninh, anh Lê gọi cô đây.”

“Vâng ạ.” Lúc cô đi lên lầu đã thấy Lê Tuấn Uy đứng ở cầu thang chờ cô.

“Anh tìm tôi?”

“Pha giúp tôi hai tách cà phê đem đến phòng khách. Trong đó có một ly cho hai thìa sữa, nửa thìa đường.” Anh giao việc xong thì lập tức đi đến phòng khách.

Cô nhìn bóng lưng của anh ấp úng.

“Nhưng... Nhưng tôi không biết cà phê đặt ở chỗ nào.”

Anh kiềm nén tiếng thở dài trong lòng: Thời gian thử việc sẽ trôi qua rất nhanh, nhin, phải nhin.

“Bên phải chỗ tôi đặt lá trà đấy, tách cà phê thì ở trong ngăn kéo.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Cô vội vàng chạy đi tìm, cuối cùng cũng tìm được cà phê và tách cà phê. Cô nhanh chóng pha xong hai tách cà phê theo yêu cầu, rồi mang đến phòng khách.

Trong phòng, có một người đàn ông trung niên mập mạp đang nói chuyện với Lê Tuấn Uy, thấy Hữu Ninh bưng cà phê vào, ánh mắt ông ta sáng ngời.

“Tiểu Lê, vị này là trợ lý mới tới à?”

“Đúng vậy.” Lê Tuấn Uy lãnh đạm trả lời.

“Xin chào, xin mời.” Hữu Ninh đặt một tách cà phê đến trước mặt vị khách kia, lại đặt tách còn lại ở trước mặt Lê Tuấn Uy.

“Xin hỏi, cô họ gì?” Vị khách cười giòn hỏi cô.

Hữu Ninh nhanh chóng nhìn lướt qua Lê Tuấn Uy, sau đó mới nhẹ giọng đáp: “Tôi họ Lương.”

“A, thì ra là cô Lương, thật khéo, những người họ Lương tôi biết đều rất tài giỏi.”

Cô hơi khó xử, không biết nên đối đáp với loại khách này như thế nào.

“Cô đi làm việc đi.” Lê Tuấn Uy nâng mắt nhìn cô nói một câu, tiếp theo anh quay đầu nói với vị khách kia: “Lưu tổng, vấn đề ngài vừa nói, bây giờ tôi giải thích với ngài một chút...”

Vì thế, trong tiếng nói chuyên nghiệp và tràn ngập tự tin của Lê Tuấn uy, cô an toàn thoát thân. Nhìn nhìn thời gian, cô thiếu chút nữa nhảy dựng, sao thời gian lại qua nhanh như vậy.

Đã qua nửa tiếng!

Cô vội vàng chạy tới phòng photo, cô còn một đồng tài liệu cần hăng hái chiến đấu đấy.

Mười giờ rưỡi, cuối cùng cô cũng đem tài liệu Lê Tuấn Uy cần photo xong xuôi, hơn nữa còn đóng thành tập, đặt trên bàn anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô mang về mặt như trút được gánh nặng, trong lòng cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Chỉ photo mấy bản tài liệu thôi, sao cô lại căng thẳng giống như đi đánh giặc vậy?

Được rồi, mỗi người có một tính cách riêng, anh không nên cưỡng cầu, nhưng công việc thì vẫn phải hoàn thành.

“Ừm, buổi chiều tôi có buổi dạy, cô đi cùng tôi.” Anh xoay người cầm một túi giấy, cất tài liệu vào trong, bình tĩnh nói với cô.

“Tôi?”

“Sao? Cô có khó khăn gì à?”

“Không! Không có! Ý của tôi là tôi có cần chuẩn bị gì không?”

“Đến nơi cô chỉ cần phát giáo trình, mời các học viên điền vào bảng câu hỏi, ký tên đóng dấu, thay học viên đăng ký vé xe, phụ giúp trong giờ cơm là được.”

“A.” Nghe có vẻ phức tạp, hy vọng chuyện này không quá khó khăn.

Tiếng chuông vang lên, Hữu Ninh nhận được một cuộc điện thoại nội tuyến. Cô lập tức truyền đạt: “Anh Lê, quản lý của cô Lâm đến đây.”

Lê Tuấn Uy buông túi giấy, nói với cô: “Phiền cô pha giúp tôi một ly trà xanh đưa đến phòng khách, nhớ rõ không thêm đường.”

“Vâng.” Cô nhận lệnh.

Sau khi đưa trà cho khách, trong lòng cô âm thầm cảm thấy kỳ lạ, vì sao có khách thì dùng cà phê, có khách lại dùng trà? Chuyện này có gì khác nhau sao?

Vì muốn tìm được đáp án, cô quyết định đến văn phòng bên cạnh tìm chị Meo Meo.

Nghe xong chuyện làm Hữu Ninh hoang mang, Meo Meo phá lên cười.

“Là thế này, vì công việc của anh Lê khá đặc thù, cho nên chỉ có thể tự mình tiếp khách, vì thế anh ta sẽ biết thói quen của khách thôi. Không phải trong ngăn tủ của anh ta luôn có bình bình, ly ly, cà phê, trà gì đó sao, đều là sở thích của các khách hàng thân quen. Giống như anh Lưu thì phụ trách tiếp đãi khách hàng mới, chuyện này đơn giản hơn, chỉ cần mời cà phê hay hồng trà là được.”

“A, thì ra là vậy.” Thế cô phải nhớ để ghi lại mới được, phải nhớ kỹ thói quen của khách hàng mà anh Lê hay tiếp.

“Đúng vậy, Tiểu Ninh à, em đừng thấy vẻ mặt anh Lê lúc nào cũng nghiêm túc, lạnh lùng, thật ra anh ta rất giỏi. Đi theo anh ta mặc dù rất vất vả nhưng có thể học được rất nhiều điều. Chị hy vọng em có thể vượt qua thời gian thử việc, trở thành trợ lý chính thức.”

“Cám ơn chị Meo Meo, em sẽ cố gắng. Đúng rồi, lát nữa em phải đến lớp học cùng anh Lê, xem ra sẽ không về sớm được, trong tủ lạnh có một ít bánh ga-tô, buổi chiều nếu mọi người muốn uống trà thì nhớ lấy ra ăn chung nhé.”

“Bánh ga-tô? Làm sao có bánh trong tủ lạnh được? Em mua à?” Meo Meo hỏi.

“Không phải, vì em muốn cảm ơn mọi người đã giúp đỡ em mấy ngày nay nên tối qua em mới làm. Đây chỉ là tâm ý nho nhỏ của em đối với mọi người thôi, mọi người đừng chê nhé.”

“Em thật lợi hại! Được, chiều này chị sẽ lấy ra chiêu đãi mọi người giúp em, cảm ơn em trước nhé.”

“Không có gì đâu ạ. A! Hình như trong văn phòng có điện thoại, em phải về đây!”

Cô trở lại văn phòng, cầm lấy ống nghe, thì ra là cuộc gọi từ Lê Tuấn Uy ở phòng khách, anh nói: “Tôi đến tầng hầm lái xe, cô lấy túi tài liệu trên bàn tôi rồi ra cửa chờ trước đi.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

7. Chương 7

Chuyển ngữ: ~Thủy lưu ly~

Biên tập: Tiểu Sên

Trong một hội trường ở trên tầng cao nhất của tòa cao ốc.

Hữu Ninh đi sau cùng, nhìn phụ đề trên màn hình điện tử “Xí nghiệp đổi mới chế độ cũ đã ảnh hưởng đến người dân lao động”.

Vấn đề này không khiến người khác cảm thấy buồn ngủ chứ?

Cô quay đầu nhìn Lê Tuấn Uy trên bục.

Anh mặc áo sơ mi phẳng phiu, gần nắp màu xám tro, kết hợp với caravat màu xám, tự tin đứng trên bục.

Anh nghiêm túc nhìn hình chiếu trên bảng, giảng giải cơ cấu của tiền lương, cũng thuần thục khái quát những điều luật nhằm chần bằg những câu đơn giản, rành mạch, làm cho người ta dễ dàng có ấn tượng khắc sâu. Cô lén quan sát, trong hội trường, không có người nào ngủ gà ngủ gật hết, hơn nữa trong tám mươi người ngồi đây có phân nửa là nữ, nam nữ đều chăm chú lắng nghe, khiến không khí trong hội trường rất tốt.

Thì ra đúng như những gì người quản lý nói, ông chủ của cô rất được hoan nghênh, vẻ mặt nghiêm túc lãnh đạm của anh hoàn toàn không ảnh hưởng đến mức độ được hâm mộ của anh cả.

Ngay lúc cô còn đắm chìm vào suy nghĩ miên man của mình, Lê Tuấn Uy đột nhiên ném cho cô một ánh mắt nghiêm khắc.

Trong lòng cô kinh sợ! A... Cô đã làm sai chuyện gì sao?

Ngay sau đó, cô chợt nghe thấy anh nói vào Microphone: “Thật xin lỗi, mấy trang đánh số chẵn trong giáo trình hôm đều bị in nhầm, sau buổi học tôi sẽ đem giáo trình chính xác đến cho mọi người. Chương này dành phiên mọi người nhìn theo hình chiếu trên bảng nghe tôi giải thích.”

In, in nhầm? Sao lại như vậy được?

Cô hoang mang rối loạn cầm giáo trình trong tay lật xem, càng xem lòng cô càng hoảng hốt. Đúng là in nhầm thật, vậy bây giờ cô phải làm gì đây?

Cô ngẩng đầu phát hiện cô Ngô – quản lý nơi này, chạy tới bàn anh, cầm lấy một bộ giáo trình, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Nếu cô còn ngây người đứng chỗ này chỉ sợ càng khiến anh ta tức giận. Cô đành nhanh chóng rời khỏi hội trường, đuổi theo cô Ngô.

Cô yên lặng theo sau cô Ngô, nhìn cô photo hai mặt như thế nào, rồi lại nhuần nhuyễn đóng tư liệu thành sách ra sao, sau đó gõ gõ đình ở phía sau tài liệu.

“Tại sao phải làm như vậy?” Hữu Ninh hỏi.

“À, bởi vì có đôi khi đình còn lộ bên ngoài, sẽ khiến người lật xem bị thương.” Cô Ngô nói.

Không thể tưởng tượng được một việc đơn giản như vậy còn phải có kiến thức cỡ này nữa.

“Cô Ngô, vì sao tôi cũng nhấn photo hai mặt nhưng lại bị lỗi vậy?”

“Chắc có lẽ cô tự lật mặt tài liệu nên mới bị lỗi vậy đó.”

“Bởi vì tôi lo là máy móc không tự lật mặt được nên...”

“Không cần lo chuyện đó đâu, ít gặp sự cố như vậy lắm. Nếu cô muốn tự lật mặt tài liệu thì phải làm theo một chiều, sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“A, cảm ơn cô Ngô, nhờ cô mà tôi học được rất nhiều.”

“Không sao, đừng nói như vậy. Cô là trợ lý mới tới phải không? Theo anh Lê chắc cảm thấy áp lực rất lớn đúng không?”

“Vâng.” Đúng vậy, áp lực lớn đến choáng váng.

“Được rồi, chúng ta mau tranh thủ trước khi tan học đưa tài liệu đến hội trường đi.”

“Vâng.” Hữu Ninh theo sau cô Ngô, nhìn đồng hồ. Đồng photo ba mươi bộ giáo trình rồi đóng thành sách giống như nhau, vậy mà người ta chỉ mất không đến hai mươi phút. Còn anh Lê cho cô hai tiếng đồng hồ, mà cô còn làm sai... Ai, cô đúng là rất ngốc.

Thời gian sau đó, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Lê Tuấn Uy lần nào nữa, chỉ càng thêm cố gắng giúp đỡ cô Ngô chuẩn bị mấy việc vặt vãnh sau khi tan học cho mấy học viên.

Chuông tan học vang lên, cô vội vàng thu lại bảng câu hỏi, kiểm tra lại vé xe đặt trước, hoàn toàn không chú ý đến việc Lê Tuấn Uy với vẻ mặt không chút thay đổi, cầm theo cặp tài liệu đã đứng trước mặt cô.

Lê Tuấn Uy mở miệng nói: “Những chuyện còn lại giao cho cô Ngô, chúng ta phải đi rồi.”

Cô bị tiếng nói bất thành linh vang lên dọa sợ, kêu a một tiếng.

Lê Tuấn Uy nhìn cô, không hiểu những gì mình nói có gì khiến người ta phải hoảng sợ tới vậy không. Anh lạnh lùng nói thêm: “Tôi chờ cô ở bãi đỗ xe.” Xong anh xoay người đi thẳng.

Hữu Ninh thu thập qua loa mấy văn kiện trên bàn, nói chào tạm biệt với cô Ngô, rồi vội vàng đuổi theo ông chủ của mình.

Lê Tuấn Uy mím môi, khởi động xe, Hữu Ninh ôm cảm giác lo lắng, thấp thỏm ngồi trên ghế lái phụ.

Xe thuận lợi chạy ra đường cao tốc. Bên trong xe, hai người không nói với nhau dù chỉ một lời. Nếu lúc này có âm nhạc gì đó sẽ tốt hơn, nhưng hình như Lê Tuấn Uy muốn dùng sự im lặng khiến người ta xấu hổ, vừa không mở miệng nói chuyện, vừa không chịu mở nhạc này để phạt cô ư?

Hữu Ninh lén lút nhìn sườn mặt của anh, đường cong khuôn mặt căng cứng chứng tỏ anh ta đang tức giận: Có lẽ cô nên giải thích với anh ta trước, để cho anh ta nói gì đó cũng tốt hơn không khí im lặng khó chịu này.

“Anh Lê, thật xin lỗi, tôi không nên bắt cản in nhằm giáo trình như thế.” Cô ngập ngừng nói.

Lê Tuấn Uy lạnh lùng nhìn cô một cái: “Đúng là cô nên tự kiểm điểm lại mình đi. Những học viên này bỏ ra nhiều học phí và thời gian quý báu để đến đây học, nên phải được hưởng sự phục vụ tốt nhất. Sai lầm hôm nay là chuyện mà ngay cả tướng tượng cũng không nên có, vậy mà cô lại để chuyện như vậy xảy ra.”

“Tôi thật sự xin lỗi.” Cô cúi cúi đầu, thật sự cảm thấy có lỗi vô cùng.

“Điều tôi muốn là một người cộng tác có năng lực làm việc, chứ không phải một trợ lý suốt ngày chỉ biết gãi hai chữ xin lỗi trên miệng.” Nói thật, anh thật sự chịu đủ rồi. Loại sai lầm sơ đẳng thế này tại sao lại có thể xảy ra trên người anh chứ?

Là vì trà cô pha rất dễ uống, hay vì thái độ chăm chỉ làm việc khiến cho anh không để ý đến chất lượng công việc của cô?

Nếu là vì vậy thì chỉ sợ lỗi anh phạm phải còn lớn hơn so với cô nữa. Anh thật sự nên nghiêm túc nghĩ đến vấn đề đi hay ở của cô mới được.

Trở lại sở sự vụ, không ngờ chào đón anh lại là văn phòng trống tuếch, không một bóng người, một ngọn lửa vô danh nổi lên trong lòng anh.

Hữu Ninh nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là ba giờ mười, trực giác cho cô biết các đồng nghiệp chắc hẳn đang ở phòng nước uống trà. Lo lắng anh Lê sẽ vì sai lầm của mình mà giận chó đánh mèo lên nhóm chị Meo Meo, nên cô lấy hết dũng khí nói với Lê Tuấn Uy: “Tôi... Tôi đi tìm bọn họ.”

Khi anh còn chưa kịp ngăn cản thì trong nháy mắt cô đã chạy ào vào bên trong mất rồi. Anh đành phải ngồi chờ, chờ có người đến nói với anh tại sao đang trong thời gian làm việc mà không có một ai ở trong văn phòng.

Hữu Ninh đang muốn vọt người vào phòng nước lại bị chị Meo Meo đang đứng ngoài cửa phòng họp gọi lại.

“Tiểu Ninh, em về rồi à?”

Hữu Ninh dừng chân, quay đầu, nhìn thấy nhóm người đang thanh thoi uống cà phê, trong tay cầm bánh gato cô làm, vẻ mặt vui vẻ.

Gặp trùng thời điểm khi mọi người đang cao hứng, cô ấy náy nói: “Anh Lê đã trở lại rồi. Bởi vì hôm nay, trong giờ học, em không cẩn thận làm sai việc nên anh ta đang rất nổi nóng. Lúc về không thấy người nào trong văn phòng, lại càng thêm tức giận, cho nên, em chạy vào trước để báo với mọi người một tiếng, mọi người phải chuẩn bị sẵn tâm lý đó.”

Lưu Diệp cầm ly cà phê, uống một hớp.

A, đã lâu như vậy mới được ăn loại bánh gato làm người khác vừa lòng thế này, thật sự rất thỏa mãn. Với tay nghề này của cô ấy, anh có thể nghĩ ra một trăm lý do theo đuổi cô, chẳng qua vì sao cô lại lo lắng như thế nhỉ?

Đáp án rất nhanh đã xuất hiện ở trước cửa.

Ánh mắt Lê Tuấn Uy nghiêm khắc lần lượt quét qua mọi người trong phòng.

Gương mặt xinh đẹp, hồn nhiên của Hữu Ninh có thể dùng từ “suy sụp” để hình dung. Lúc này anh (Lưu Diệp), đương nhiên thấy việc nghĩa không thể làm ngơ, ra tay giải cứu người đẹp trong cảnh khó khăn.

Lưu Diệp ôm vai của Lê Tuấn Uy: “Được rồi, thoải mái chút nào, là em gọi mọi người tới uống ly cà phê, nghỉ ngơi một chút đấy.”

Lê Tuấn Uy nhìn anh ta chằm chằm, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không có ý kiến nếu mọi người có thể đem mấy án kiện trên tay hoàn thành trước tháng mười, thì có gì là không thể được đâu?”

Anh vừa nói xong, mọi người trừ Lưu Diệp đều nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Lưu Diệp mỉm cười nhìn anh: “Thế nào? Tâm trạng anh không tốt sao?”

“Không có.” Thực ra lúc này anh lười nói chuyện với cậu ta.

Lưu Diệp cắt một miếng bánh gato nhỏ trên bàn của mình đưa cho anh.

“Anh nếm thử đi!”

Lê Tuấn Uy nhìn miếng bánh gato, không nói gì.

“Anh mau cầm.” Lưu Diệp thúc giục.

Lê Tuấn Uy cầm bánh gato lên thử một miếng, một cảm giác ngọt mà không ngấy, mang theo hương thơm mê người lập tức chiếm lấy đầu óc của anh, hương vị còn lưu lại là mùi thơm nhẹ nhẹ của quýt.

“Mua ở chỗ nào vậy?” Lê Tuấn Uy hỏi.

Lưu Diệp ha ha cười gian hai tiếng: “Có phải rất ngon không? Là bánh mà tối qua Hữu Ninh làm tặng mọi người đấy.”

Lại là cô ấy!

“Có phải cô ấy luôn rảnh rỗi như vậy không?” Anh không nhịn được phê bình một câu.

“Sao anh lại thế? Thật sự cảm thấy không hài lòng với cô ấy như vậy sao?” Lưu Diệp hỏi.

“Đương nhiên! Khi đi giảng dạy anh luôn mang tiếng là nghiêm khắc, cẩn thận, nội dung giáo trình cũng chưa sai sót bao giờ, nhưng cô ấy lại in sai giao trình của anh. Không chỉ có như vậy, cách làm việc của cô ấy hoàn toàn không có hệ thống, không chỉ tốc độ chậm chạp, còn liên tiếp phạm lỗi.”

Lưu Diệp bưng bánh ngọt đặt trước mặt anh, ngăn cản người đang bắt măn không ngừng: “Không thể nào, không phải anh cũng thừa nhận cô ấy làm bánh gato rất ngon sao.”

“Chuyên gia kế toán Lưu Diệp, nếu tôi nhớ không lầm, chúng ta mở sổ kế toán cao cấp chứ không phải mở cửa hàng bánh gato, có phải không?”

“Thì đúng vậy, nhưng em tin tưởng trực giác của mình. Anh còn nhớ lần đầu tiên cô ấy đến đây ứng tuyển không? Cái loại ánh sáng tự tin ấy khiến người ta có cảm tình ngay lập tức, loại năng lượng này tuyệt đối không thể giả vờ được. Có lẽ người ta còn chưa quen thuộc hoàn cảnh nên mới không thể phát huy tiềm năng của mình. Anh nên thông cảm nhiều chút, tha thứ nhiều chút.”

“Lý do?”

“Em muốn theo đuổi cô ấy, anh thấy lý do này thế nào?”

Nghe vậy đột nhiên trong lòng anh có một chút cảm giác quái dị thoáng qua.

“Anh cho rằng cậu đang tự tìm phiền phức cho mình.” Nói xong lập tức rời khỏi phòng họp. Khi anh muốn lên văn phòng của mình ở lầu hai, thì lại vô tình nghe được tiếng nói chuyện nhỏ vun truyền ra từ phòng nước.

Anh dừng bước, nghe thấy Hữu Ninh thì thào nói: “Nguy rồi, Bé con, Tiêu nhỏ, Dừa nhỏ, hôm nay chị lại gặp rắc rối rồi. Chị in sai giáo trình của anh Lê, làm anh ta bị mất mặt trước mặt học viên. Chị nghe nói anh ta chưa bao giờ mắc sai lầm thế này cả, làm gì có người nào chưa bao giờ phạm sai lầm như anh ta chứ? Không phải chỉ thần tiên mới làm được như vậy sao? Ai, chị cảm thấy áp lực rất lớn, hình như chị càng muốn làm tốt chuyện gì thì càng dễ phạm sai lầm. Làm sao bây giờ? Chị ngốc như vậy, thật sự một chút cũng không thích hợp làm con người mà. Thật muốn biến thành các em, như vậy sẽ chẳng cần buồn phiền lo lắng gì nữa, thật tốt đúng không nào?”

Nghe được có người hy vọng mình biến thành cây cỏ, rốt cuộc Lê Tuấn Uy nghe không nổi nữa, xoay người đi lên lầu hai, đột nhiên anh nhớ đến lời Lưu Diệp vừa nói.

Ánh sáng tự tin khiến cho người ta có cảm tình ngay lập tức sao?

Thực sự Lưu Diệp nên tìm chuyên gia về mắt mà kiểm tra lại hai mắt của cậu ta đi. Cô Lương Hữu Ninh này, mặc kệ có nhìn thế nào cũng là một bộ thiếu tự tin nghiêm trọng.

Cô ấy không quá tối tăm mờ mịt là đã muốn cảm ơn trời đất rồi, còn ở đó mà lóe sáng.

8. Chương 8

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Anh đi vào văn phòng, vừa lúc điện thoại trên bàn Hữu Ninh vang lên. Anh nhấn nút từ chối, lại liếc qua laptop mở sẵn trên bàn. Anh nhất thời cảm thấy tò mò nên nhìn qua một chút, phát hiện bên trong đầy đặc những ghi chú công việc, như cách photo tài liệu, các thức uống mà khách hàng yêu thích, vị trí pha cà phê, dây số nội bộ... Khi anh kéo đến, nhìn trang đầu tiên thì thấy cô làm thành một bản ghi nhớ, viết:

Anh Lê, thuận tay trái, những loại rau không thích ăn gồm: Cà rốt, rau cần và ớt xanh.

Thích ăn có: Bánh Doughnut, trà Thiên Sơn, và các loại đồ ngọt gì đó.

Văn phòng phẩm gồm có: hai loại bút bạch kim màu đỏ, xanh, bút chì, tẩy hiệu chuẩn chuẩn.

Những thứ buổi sáng phải xem: Báo kinh tế và tài chính. Chín giờ mỗi ngày phải xem xét sự thay đổi tỉ suất hối đoái của các quốc gia.

Nhìn đến đây, anh hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

Được rồi, anh thừa nhận cô rất tỉ mỉ, nếu người ta đã có lòng như thế thì có lẽ anh nên kiên nhẫn hơn một chút, Vậy nên... Chuyện đi hay ở của cô cần suy nghĩ lại.

Lúc tan tầm, mọi người ai cũng khen bánh ngọt Hữu Ninh làm rất ngon khiến cho cô cảm thấy vô cùng vui vẻ!

Chạy xe máy về nhà, trong lòng âm thầm lập kế hoạch, chờ ngày nào đó mà buổi chiều Lê Tuấn Uy không ở sở sự vụ, cô sẽ làm bánh mật mời mọi người.

Nghĩ nghĩ, trời bỗng nhiên đổ mưa, người qua đường hốt hoảng la lên, tạt vào hiên nhà, cửa hàng bên đường mặc áo mưa, tránh mưa. Cô cũng vội vã tăng tốc chạy tới cầu vượt cách đó không xa, nhưng ngay lúc cô đang quỳnh lên thì ‘Tiểu Hồng’ của cô đột nhiên chết máy, mặc cho cô làm cách nào cũng không chịu hoạt động lần nữa.

Mưa đập vào mặt có chút đau rát, lúc này cô mới nhớ tới nên mặc áo mưa vào, rồi mới từ từ nghĩ cách. Nhắc yên xe lên, cô thiếu chút nữa té xỉu, áo mưa của cô không ở bên trong!

Cô cắn răng: Quên đi!

Dù sao cũng đã ướt hết rồi, cứ kệ đi.

Từ xa, Lê Tuấn Uy đã nhìn thấy một cô gái cố dắt theo một chiếc xe máy màu đỏ bị chết máy đi trên đường, nhìn quần áo trên người anh đoán ra là Lương Hữu Ninh, trợ lý tạm thời của anh. Vốn dĩ anh muốn rẽ phải nhưng cuối cùng vẫn đánh xe rẽ qua trái. Mưa lớn như vậy mà lại bỏ mặc nhân viên của mình như thế, anh thật sự không làm được.

Thế nên anh cho xe chạy về trước, dừng lại, cầm ô rồi đi xuống xe.

Hữu Ninh cúi đầu, dùng sức đẩy ‘Tiểu Hồng’, không biết có phải liên quan đến cơn mưa hay không mà ‘Tiểu Hồng’ nặng hơn bình thường?

Hô! Cô mệt muốn chết rồi, mà cái cầu vượt quái quỷ kia có còn xa không vậy?

“Cô tính dắt theo chiếc xe này đến chỗ nào?” Lê Tuấn Uy hỏi, cũng nhường một phần của chiếc ô che cho cô.

A! Giọng nói này?

Cô ngẩng đầu lên.

Tại sao anh ta có thể xuất hiện ở đây?

“Anh Lê!”

“Xe máy không có cách nào hoạt động sao?” Anh hỏi, vẻ mặt vẫn thờ ơ như ngày thường.

“Vâng.” Gặp được anh ta trong tình huống nhếch nhác như thế này thật đúng là nỗi buồn nhân đôi mà!

“Tôi đưa cô về nhà.” Anh nhẹ nhàng, băng quơ nói.

“Không cần đâu!” Cô kinh ngạc, sợ hãi, trợn trừng mắt.

“Không? Chẳng lẽ cô muốn dắt bộ về nhà?”

“Không phải, tôi định dắt xe đến cầu vượt phía trước, rồi lại khởi động xe một lần nữa xem, nếu không được, đến lúc đó tôi lại nghĩ biện pháp khác.” Cô cố gắng suy nghĩ trật tự, nói năng rõ ràng cho anh hiểu, nhưng mỗi lần gặp anh là cô lại kích động đến mức nói năng lộn xộn.

“Kế hoạch của cô còn chưa bắt đầu thực hiện thì cô cũng đã bị nước mưa xối ướt sũng rồi.”

Nói xong, anh lấy di động ra, nhìn chăm chăm số điện thoại của một cửa hàng sửa xe máy ở đối diện, gọi họ chờ mưa tạnh đến đây đưa xe về sửa chữa.

“Được rồi, lên xe đi.” Anh dứt khoát nói, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội từ chối.

Cho đến khi ngồi yên trên ghế lái phụ, cô mới phát hiện áo, váy, tóc tai của mình ướt như thế nào. Cô áy náy nhìn anh: “Thật xin lỗi vì đã làm ướt xe của anh rồi.”

Anh không nghe rõ cô nói gì, bởi vì anh đang bận quay đầu tìm cái khăn sạch trong túi thể thao của mình để đưa cho cô.

“Cô cầm khăn mặt này đi.” Anh nói, sau đó mở lò sưởi.

Cô nhận lấy khăn mặt của anh, lại nghe thấy anh hỏi: “Nhà cô đi thế nào?”

“Ách, cứ chạy thẳng đến đường số năm, quẹo phải, qua ba trụ đèn xanh đèn đỏ, đến trạm xăng dầu.” Cô nói.

“Anh nhúu mày: “Cô không nói sai địa chỉ chứ? Thật sự chính xác à?”

Chính xác?

Hai chữ này nghe qua khiến người khác cảm thấy rất lo lắng, nếu cô nói quá rõ ràng, nhờ anh chạy xe đến trước cửa nhà, rồi gặp được Tá Ninh thì làm sao bây giờ?

Không được! Cứ mơ hồ như vậy thì tốt hơn.

“Tôi... Tôi vừa chuyển đến không bao lâu, cho nên cũng không nhớ rõ địa chỉ lắm, cho nên...”

Cô ngừng nói, chuyển qua lau khô tóc, không tính nói rõ ràng nữa.

“Cô... Sao cô có thể ngay cả địa chỉ nhà mình cũng không nhớ rõ? Thật sự quá mơ hồ rồi!”

Cô mím cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt vô tội nhìn anh: “Tôi cũng không hiểu mình xảy ra chuyện gì, cứ luôn không làm đúng được việc gì cả.”

Anh không dự đoán được cô sẽ nói như vậy, cho nên cảm thấy rất kinh ngạc.

Có phải trong lúc vô tình anh đã nói nặng lời với cô không?

“Thật xin lỗi, tôi không có ý gì đâu.”

“Không sao cả.”

Khóe mắt anh run rẩy.

Vậy, có phải anh nên quay đầu cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của cô vì đã tha thứ cho sự vô tâm của anh không? Nhưng rõ ràng người phạm sai lầm là cô mà, tình huống này thật sự... Rất quái dị.

9. Chương 9

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Gặp mưa đúng là xui xẻo mà.

Khi Hữu Ninh khi rời giường thấy cổ họng mình đau rát, cô biết ngay đó là hậu quả của việc bị mắc mưa tối qua. Cũng không phải cô không nghĩ đến việc xin phép nghỉ, nhưng cô vẫn đang trong thời gian thử việc, hơn nữa Lê Tuấn Uy cũng không phải thật vừa lòng với cô, vậy nên, cô nghĩ mình không cần tùy tiện xin phép sẽ tốt hơn.

‘Tiểu Hồng’ của cô đã bị đem đi sửa, xem ra hôm nay cô đành nhờ Tá Ninh đưa mình đi làm.

“Nè, nếu cô bị cảm thì nên đi khám đi, còn muốn đi làm cái gì chứ?” Tá Ninh nghe xong ý muốn của cô, lập tức nhanh chóng nhảy ra xa hô lên một câu.

“Em sẽ mang khẩu trang, không lây bệnh cho chị đâu.”

“Tốt hơn hết là cô không được lây bệnh cho chị. Lần trước cũng vậy, không đến ba ngày, chị cũng không tránh khỏi số phận bị cô lây bệnh!”

“Chị nói chuyện có lương tâm một chút được không, bình thường đều là chị lây bệnh cho em nhiều hơn đấy.”

“Mặc kệ, hôm nay cô tự mình đi khám đi, không cần phải đi làm đâu.”

“Không được, em nhất định phải đi. Nếu chị không đưa em đi, em sẽ đi xe buýt, nhưng như vậy em sẽ về trễ một chút. Hơn nữa, em bị bệnh, cho nên bữa tối với việc nhà mấy ngày tới chị tự lo đi nhé. Cảm ơn.”

“Sao lại như vậy được! Cô bị bệnh mà không chịu đi khám, không chịu nghỉ ngơi, còn có sức lực để đi làm mà sao lại không có sức để làm việc nhà và chuẩn bị bữa tối?”

“Không phải chị sợ em lây bệnh cho chị sao? Nấu cơm là cách dễ dàng lây bệnh nhất, chị không biết à? Làm sao biết được lúc nấu cơm em có đột nhiên hắt xì một cái, hay lúc đang chiên cá đột nhiên ho khan?”

“Được, xem như chị sợ cô, cô có thể tiếp tục đi làm nhưng chị có ba điều kiện.”

“Chị nói một chút xem.”

“Thứ nhất, trước khi cô hết bệnh, ở nhà cô cũng phải mang khẩu trang. Thứ hai, hôm nay sau khi tan làm cô phải lập tức đi khám, lấy thuốc. Thứ ba, bữa tối và việc nhà, dù cô có bị bệnh cũng không có quyền được miễn.”

“Được, em đồng ý.” Trong lòng không nhịn được đắc ý một chút: Khó khăn lắm mới có cơ hội đàm phán thành công với Tá Ninh.

Bởi vì đi nhờ xe của Tá Ninh, cô lo lắng sẽ bị đồng nghiệp nhìn thấy, nên khi cách sở sự vụ một khoảng tương đối xa cô đã bảo Tá Ninh cho mình xuống, rồi chậm rãi đi bộ đến sở sự vụ, do đó cô cũng đến muộn hơn bình thường một chút.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Đông Quang đang huyết sáo với máy tính, Chú Quân đang xem báo, Nhã Kỳ thì ăn sáng, không khí có vẻ như rất nhẹ nhàng, thoải mái.

“Chào buổi sáng, chú Quân, anh Đông Quang, chị Nhã Kỳ!”

“Chào buổi sáng!” Mọi người trăm miệng một lời, mỉm cười chào lại cô.

“Sao hôm nay em lại mang khẩu trang vậy?” Nhã Kỳ hỏi.

“Hôm qua lúc tan làm, em mắc mưa nên bị cảm nhẹ.”

“Cảm nhẹ hả! Có nghiêm trọng không? Sao không ở nhà nghỉ ngơi?” Chú Quân hỏi.

“Không cần đâu ạ, cháu chỉ thấy hơi rất cổ hống một chút thôi.”

“Anh biết rồi, nhất định là em bị sếp máu lạnh của chúng ta mắng, cho nên không dám xin phép đúng không?” Về mặt Đông Quang chắc chắn nói.

Cô mỉm cười.

Cô không dám xin phép là thật nhưng ngày hôm qua Lê Tuấn Uy đã đưa cô về nhà, anh chắc không tính là máu lạnh chứ?

“Em không cần lo lắng, anh Lê hôm nay không tới, anh Lưu thì đã đi Đài Bắc rồi, hôm nay chúng ta có thể thoải mái một phen.” Nhã Kỳ nói.

“Anh Lê hôm nay không đến, vì sao vậy ạ?”

“Meo Meo nói anh ta bị cảm nặng nên không thể đi làm.” Đông Quang đáp lại.

“Cảm nặng?” Có phải vì trận mưa ngày hôm qua không? Nhưng chắc không phải đâu, cô nhớ rõ anh có cầm ô nên không bị ướt mà.

“Mọi người thì không sao, chẳng qua, căn cứ vào kinh nghiệm đã tích lũy từ trước của chú, cháu sẽ không có phúc lợi tốt như vậy đâu. Chắc chắn anh ta vẫn sẽ gọi điện giao một ít công việc cho cháu làm. Có điều, ít

nhất cháu sẽ không cần phải cảm thấy áp lực như lúc gặp mặt anh ta nữa, áp lực sẽ giảm xuống rất nhiều đấy.” Chú Quân nói.

“Là vậy sao ạ, vậy cháu phải nhanh chóng ngoan ngoãn ngồi vào chỗ, để xem anh ấy có chỉ thị gì mới được.” Hữu Ninh nói xong đã nhanh chóng dậm chân thùng thùng, chạy lên lầu hai.

Nhã Kỳ nhìn bóng dáng của Hữu Ninh lắc đầu một cái: “Xem ra Lê ác ma thật sự đã quản chặt được cô trợ lý mới tới này rồi, hoàn toàn là đáng về không dám hành động thiếu suy nghĩ mà.”

Cô vừa nói xong, mọi người đều cười cười: “Hữu Ninh là một cô gái hồn nhiên, cô đừng dạy hư người ta.” Chú Quân nói.

“A, chú Quân, vậy ý chú là cháu không hồn nhiên sao? Chú thấy thế nào mà nói cháu không hồn nhiên, chú nói rõ ràng ra một chút xem nào.” Nhã Kỳ dặt cổ họng hỏi.

“Ai! Vậy chắc phải nói rất lâu đó, cô không nên làm khổ chú Quân.” Đông Quang cười nói.

“Lí Lưỡng Quang! Anh nhớ kỹ cho tôi, từ nay về sau có việc gì cũng đừng tìm tôi nữa.”

“Được được được, xem như em sợ chị! Chị Nhã Kỳ, chị đại nhân có đại lượng, tha thứ cho tiểu Đông Quang đi được không, buổi chiều em mời chị đi uống gì đó để xin lỗi, nhé?”

“Sao chỉ mời mình tôi, muốn mời, đương nhiên phải mời toàn sở sự vụ mới có thành ỹ.”

“Được, đồng ý, đều nghe lời chị hết.”

“Vậy mới ngoan chứ.” Nhã Kỳ dặt ý, ăn hết miếng bánh cuối cùng cầm trên tay, bắt đầu chuẩn bị làm việc.

Lúc Hữu Ninh đi vào phòng, quả nhiên nhìn thấy máy fax trên bàn có tờ giấy, cô cầm lên xem. Tờ thứ nhất chỉ chít các phân công công việc cho mọi người, khoảng hai mươi tư hạng mục, mỗi hạng mục còn ghi rõ do ai phụ trách. Cô không có cách nào khác, đành chờ một chút rồi đi xuống lầu nói cho mọi người nghe.

Tờ giấy thứ hai là gửi cho cô, nói cô phải giúp anh hủy lịch làm việc hôm này như thế nào, nên liên lạc với ai, ngay cả số điện thoại cũng ghi rõ trên giấy.

Cô y theo phân công của anh, gọi từng cuộc điện thoại hủy lịch trình, xong mới cầm tờ phân công công tác còn lại đi xuống lầu một cho mọi người, cũng nhân tiện qua phòng nước nhìn mấy chậu cây của cô. Sau đó đột nhiên cô lại thấy mình hết việc làm, trở nên rảnh rỗi.

Nhưng thật ra, trên bàn của Lê Tuấn Uy cũng để đầy công văn, giấy tờ, trong đó có vài văn kiện là khẩn cấp. Cô đành phải lấy mấy văn kiện khẩn cấp này ra xem trước một chút.

Sau khi lấy ra, cô lại nhớ đến chuyện cô nên làm gì bây giờ.

Gọi điện thoại xin chỉ thị của anh ta?

Cô lắc đầu. Không tốt lắm, bởi vì chắc chắn cô sẽ không nói rõ ràng được.

Trước để đó rồi chờ anh ta đến giải quyết?

Nhưng nhớ chuyện này thật sự rất quan trọng, lại có thời gian quy định, nếu cô làm trễ nải công việc thì sao?

Cô càng nghĩ, càng không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Vì thế đem vấn đề khó khăn này đi hỏi chị Meo Meo.

Meo Meo lật mấy văn kiện này một chút, cuối cùng chỉ rút ra một tập văn kiện, nói: “Cái này là khách hàng tuyên bố công ty phá sản, bởi vì còn có lệnh từ tòa án nên có lẽ phải hỏi ý kiến của anh Lê một chút, còn mấy cái khác, chậm trễ hai ngày cũng không có việc gì.”

“Em phải gọi điện hỏi hay sao ạ?” Hữu Ninh hỏi.

“Chuyện này nói qua điện thoại không rõ ràng lắm, chị nghĩ em nên tới nhà anh ta, đưa văn kiện này tận tay cho anh ta sẽ tốt hơn.” Meo Meo nói.

“Em đi một chuyến đương nhiên không thành vấn đề, nhưng em không biết anh ấy ở chỗ nào.”

“Anh ta ở phòng K2, lầu tám, tòa chung cư Húc Quang đối diện.”

“A, vâng, vậy em mang cái này qua cho anh ta xem. Cảm ơn chị Meo Meo.”

“Khách khí như vậy làm gì, nhanh làm xong việc đi, buổi chiều Đông Quang muốn mời mọi người uống trà đấy.”

“Vâng, em sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Ừm, đi nhanh đi.”

Chỉ đi đưa văn kiện thôi mà, có gì khó đâu!

Đến nơi, cô nhờ quản lý khu chung cư Húc Quang gọi điện thoại cho Lê Tuấn Uy ở phòng K2 lầu tám.

Không lâu sau, quản lý lộ vẻ khó khăn nhìn cô: “Thật xin lỗi, anh Lê nói hôm nay anh ấy không muốn gặp ai cả.”

“Ngại quá, vậy phiền anh có thể nói với anh Lê rằng, tôi là trợ lý nghiệp vụ của anh ta, tôi mang theo một phần văn kiện khẩn cấp đến cho anh ta, được không?”

Quản lý đành phải giúp cô liên lạc lại.

Cho nên, cuối cùng, cô mới có thể đứng trước nhà anh ấn chuông gọi cửa như thế này. Cho dù chỉ đưa văn kiện thôi nhưng cô vẫn cảm thấy hồi hộp khó hiểu.

“Cửa không khóa, cô tự mình vào đi.” Tiếng nói trầm trầm của anh từ trong phòng truyền ra.

Cô căng thẳng ôm chặt văn kiện đi vào, lại phát hiện Lê Tuấn Uy đang nằm trên sofa. Trên người anh đắp một chiếc chăn bông, vẻ mặt tái nhợt.

Cô đem văn kiện đặt trên bàn trà, rồi ngồi xuống bên cạnh hỏi: “Anh Lê, anh không sao chứ?”

Anh suy yếu phát tay, ý bảo cô tránh ra xa một chút: “Bệnh này có thể lây, cô cứ để văn kiện ở đây, tối nay tôi lại xem, cô về trước đi.”

“Anh đã đi gặp bác sĩ chưa?” Cô thân thiết hỏi.

“Chỉ sốt một chút thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ không có việc gì nữa.”

“Không gặp bác sĩ lấy thuốc sao được, nhờ bệnh tình trở nên nghiêm trọng thì sao?” Nói xong cô cầm điện thoại gọi cho quản lý bên dưới, giúp cô gọi một chiếc taxi.

Lê Tuấn Uy phát run, trừng mắt nhìn cô.

Cô gái này không cảm thấy mình lo quá nhiều chuyện à? Không phải anh đã nói cô đừng làm gì cả sao? Nên đến bệnh viện anh sẽ tự đi, cô có thể không làm như đây là chuyện của mình, mà quản anh được không?

Không lâu sau, quản lý gọi điện lên nói taxi đã đến nơi. Cô nói lời cảm ơn với quản lý rồi mới gác máy, xong lại xoay người nâng Lê Tuấn Uy dậy: “Xe đã đến rồi, tôi đỡ anh xuống dưới.”

Anh đẩy tay cô ra, lại phát hiện toàn thân mình đau nhức vô cùng.

“Tôi không đi, cô đi đi.”

“Nếu anh không đi, tôi sẽ gọi 119 đấy.” Cô kiên trì.

“Cô có thể đừng quá nhiệt tình như vậy không?”

“Vâng, vâng, là so tôi chuyện bé xé ra to, chờ đến khi anh khỏe lại tính sổ tôi như thế nào cũng được, bây giờ thì nghe lời tôi trước đi.” Nói xong, cũng không quản anh có phản đối nữa hay không, đứng dậy đỡ anh ra cửa, đóng cửa, nhấn nút thang máy, ngồi taxi đến bệnh viện cách bọn họ gần nhất.

Hữu Ninh giúp anh lấy sổ tứ tự chờ khám, sau đó cười khanh khách đến bên cạnh anh nói: “Thật trùng hợp, vị bác sĩ này cũng mang họ Lê nha.”

Đầu rất choáng váng và nặng nề nên anh không có sức nói gì với cô cả.

Thẳng đến khi y tá gọi tên, Hữu Ninh đỡ anh dậy vào phòng khám, ngồi trên ghế khám bệnh. Không biết có phải cô nghĩ nhiều hay không, nhưng cô cảm thấy ánh mắt của vị nữ bác sĩ họ Lê kia có chút quái dị, nhưng may mắn vẫn được coi như hiền lành.

Bác sĩ Lê hỏi anh: “Anh Lê, anh cảm thấy thế nào?”

“Chỉ là cảm nhẹ thôi.” Anh đơn giản lắm bấm một câu.

Làm sao chỉ là cảm nhẹ, anh ta rõ ràng bị sốt nghiêm trọng, sắc mặt cũng tái nhợt kia kìa.

“Không phải vậy đâu, bác sĩ, anh ấy chắc chắn đã phát sốt rồi, phiền cô giúp anh ấy đo nhiệt độ thử xem.”

“Ừm, được, để tôi đo thử.”

“Oa! Sốt tới ba mươi chín độ rưỡi!”

“Nóng như vậy à! Vậy là sao bây giờ?” Về mặt Hữu Ninh tràn ngập lo lắng: Nhất định là do hôm qua anh ta đưa cô về, bị cô lấy bệnh.

“Tiêm một mũi sẽ tốt thôi.” Nữ bác sĩ quyết định.

“Tôi không...” Anh không muốn tiêm.

“Tiêm thuốc sẽ nhanh khỏi bệnh, một lát sẽ qua thôi mà.” Hữu Ninh như dỗ đứa nhỏ, dỗ anh.

Trong mắt nữ bác sĩ tràn ngập ý cười, lần lượt nhìn cô và Lê Tuấn Uy.

Lê Tuấn Uy hung tợn trừng mắt nhìn lại nữ bác sĩ.

Hữu Ninh thấy thế, ý tứ không tốt nói với nữ bác sĩ: “Thật xin lỗi, anh ấy có vẻ không thích đến bệnh viện lắm.”

“Không sao cả, cũng là lo lắng bạn trai cô không chịu uống thuốc nên tôi mới quyết định tiêm cho anh ta một mũi để cho anh ta ngủ một giấc, khi tỉnh dậy sẽ tốt hơn nhiều.”

Hữu Ninh đang muốn giải thích với nữ bác sĩ Lê Tuấn Uy không phải bạn trai của cô, nhưng nữ bác sĩ lại quay đầu liệt kê thuốc men, tình trạng bệnh trong máy vi tính, nên cô ngượng ngùng không muốn vì chuyện râu ria này mà quấy rầy người ta, cho nên cuối cùng cô cũng không lên tiếng giải thích.

Lấy được thuốc, hai người bắt taxi trở về.

10. Chương 10

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Dọc theo đường đi, Lê Tuấn Uy đều nhắm mắt im lặng, cô nghĩ hình như vì cô kiên trì đưa anh đến bệnh viện nên anh mới hờn dỗi thế này, vậy nên cô cũng không dám nhiều lời như bình thường nữa.

Khi đến trước khu chung cư Húc Quang, anh mở mắt nhìn hai bọc thuốc trong tay cô, một bọc là của anh, một bọc khác thì viết tên của cô, anh hỏi.

“Cô làm sao vậy? Tại sao cũng phải lấy thuốc?”

“Cổ họng tôi có hơi đau, có thể do tối qua dầm mưa nên vậy. Thật sự xin lỗi, nhất định là do anh bị tôi lấy bệnh khi đưa tôi về nhà.”

“Đừng nói vậy, cổ họng tôi đã đau hai ngày rồi, theo như cô nói thì chắc do tôi lấy bệnh cho cô mới đúng!”

Cô quay sang nhìn anh: Cũng không phải không có khả năng.

Xe dừng trước cửa.

Anh trả tiền rồi lên lầu.

Thấy Hữu Ninh vẫn theo sau anh vào trong thang máy, anh có chút kinh ngạc.

“Cô đã đưa đồ đến rồi, cũng đưa tôi đến bệnh viện khám rồi, không phải cô nên trở về sở sự vụ sao?”

Nghe vậy, cô quần đến đỏ bừng mặt: Người này sao lại nói chuyện như thế chứ! Làm như cô là một người không biết xấu hổ vậy, cứ kéo dẽo muốn theo anh ta. Bất giác, cô cảm thấy có chút tổn thương lòng tự trọng.

“Tôi không biết vì sao anh nói như vậy, tôi chỉ cho rằng tôi đang làm chuyện nên làm thôi. Nếu tôi có sai, anh cứ nói rõ, mà không cần phải tỏ ra không kiên nhẫn như vậy.”

Cửa thang máy mở ra, anh đi ra ngoài, nhưng cô vẫn còn do dự đứng trong thang máy.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, dè lại thang máy.

Đây rồi, lại tới nữa!

Cô gái này lại lộ ra vẻ mặt bị thương đứng một bên, khiến cho anh cảm thấy mình giống như một kẻ bại hoại, đáng bị bắn chết vậy.

“Vậy cô muốn làm thế nào?” Anh đành lên tiếng hỏi, nhưng thật ra trong lòng lại hy vọng cô nói sẽ trở về sở sự vụ.

Nhưng cô vẫn đi ra.

Anh thấy không còn cách nào nữa mới lấy chìa khóa, mở cửa.

Nhìn thấy sô pha, mí mắt anh bắt đầu nặng trĩu. Nhất định là do hiệu quả của thuốc nên anh mờ mịt nói với cô.

“Được rồi, còn có việc gì cô cho là mình nên làm thì làm nốt đi! Tôi cảm thấy rất mệt mỏi. Làm xong nhớ khóa cửa... giúp tôi.”

Nói xong, anh liền ngủ thật.

Hữu Ninh không thể tin được anh có thể ngủ nhanh đến vậy.

Cô nhìn anh, khoảng cách gần thế này hình như là lần đầu tiên.

Lúc này mới phát hiện anh là một người rất dễ nhìn. Mày rậm, mũi cao thẳng, cùng với đôi môi hoàn mỹ, nếu anh không phải lúc nào cũng lộ ra ánh mắt nghiêm túc thì nhất định sẽ khiến không ít phụ nữ xiêu lòng.

Cứ lén lút nhìn anh đang chìm vào trạng thái ngủ say, khiến lòng cô hơi xao động, có điều cô lại nghĩ đến điều này chỉ là khoái cảm khi nhìn coi ông chủ của mình mà thôi.

Cô lén nhìn anh một lúc lâu, lâu đến mức cô cảm thấy chột dạ.

Vì để thoát khỏi loại cảm giác này, cô quyết định làm việc gì đó. Cô dèm chăn cho anh, sau đó lại mở tủ lạnh nhìn xem có gì anh có thể ăn được khi tỉnh ngủ hay không, nhưng lại phát hiện bên trong tủ lạnh không có gì cả.

Cho nên cô lại ra cửa, đi một chuyến đến siêu thị, sau đó đem thực phẩm, rau quả gì đó chế biến rồi nhét vào tủ lạnh của anh, dán giấy ghi nhớ ở chỗ dễ thấy rồi mới trở về sở sự vụ.

Lê Tuấn Uy ngủ rất sâu, đến khi anh tỉnh lại đã là buổi tối.

Anh cố gắng nhớ lại chuyện sáng nay. À, Lương Hữu Ninh đã tới, đưa văn kiện khẩn cấp cho anh... Hình như cô còn đưa anh đi bệnh viện, sau khi trở về, anh liền ngủ mất.

Rốt cuộc bây giờ là mấy giờ?

Anh nâng nây, nhìn đồng hồ, hơn bảy giờ rồi.

Khó trách anh cảm thấy hơi đói.

Anh đứng dậy mở đèn, phát hiện trên bàn trà để rất nhiều thứ linh tinh.

Thứ nhất, trên mặt bàn có một tờ giấy a4, có một chiếc ly chặn bên trên, trang giấy được viết bằng bút đỏ: Xin anh nhớ rõ phải uống thuốc sau khi ăn ba mươi phút. Trong tủ lạnh có đồ ăn, hâm nóng lên có thể ăn được.

Thứ hai, là thuốc anh cần uống, bên cạnh là một bình giữ nhiệt đựng nước ấm bên trong.

Thứ ba là quần áo ngủ sạch sẽ của anh, được sắp xếp gọn gàng bên cạnh.

Thứ tư là túi đựng tư liệu của sở sự vụ, bên trong có báo kinh tế tài chính anh phải xem mỗi ngày, bên cạnh lại là một ly nước ấm khác, trên thân ly có dán một miếng giấy note, ghi rằng: Trà hoa cúc, thích hợp uống khi bị cảm.

Anh có chút ngạc nhiên nhìn những việc trước mắt, chỉ đơn giản là tò mò, cho nên anh đi đến phòng bếp.

Trên bếp gas có hai chiếc nồi lớn, giấy note dán lên phân biệt là “canh gà nấm hương” và “cà ri”

Anh nhìn nồi cơm điện, quả nhiên bên trên cũng dán một tờ note, ghi “Cơm đã nấu xong”.

Rồi đến khi anh mở tủ lạnh, anh mới cảm thấy bình hoàn toàn bị người nào đó đánh bại!

Trong ngăn đông lạnh có bánh sủi cảo, bánh bao và pizza.

Ngăn lạnh thì có mấy loại trái cây tươi như lê, nho, táo, còn có món rau chân vịt trứng bắc thảo đậu hũ trộn măng.

Không chỉ như thế, còn có hai bình lớn đựng nước chanh.

Anh đóng cửa tủ lạnh lạnh, khóe mắt không khỏi run rẩy. Trời ạ! Cô gái này làm gì thế này?

Anh chỉ cảm nhẹ thôi mà, có cần phải nghiêm trọng như vậy không?

Đột nhiên chuông cửa vang lên, anh đi đến mở cửa.

“Anh, anh đỡ hơn chưa?” Lê Ngọc Hà hỏi xong, nhin không được đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Anh nhíu mày: “Em nhìn cái gì?”

Cô tiến sát về phía anh hỏi: “Nói mau, người đi cùng anh hôm nay là ai? Bạn gái à?”

“Em đừng nói bậy, cô ấy không phải bạn gái của anh.” Anh đi đến bàn trà ngồi xuống, cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi lên xem.

“A, gì chứ, anh già như vậy mới chịu quen bạn gái, còn muốn giả vờ thần bí cái gì.” Cô nói, rồi tìm đôi dép lê trong tủ giày đổi.

“Tan làm sao không về nhà đi, đến chỗ anh làm gì?” Tại sao hôm nay tivi không có chương trình nào đáng xem nhỉ?

“Em thấy anh bị bệnh, chắc là nhạt miệng lắm nên muốn tìm anh ra ngoài ăn cơm.” Nói xong, cô mở lớn mắt nhìn “đội ngũ” trên bàn trà.

“Chỗ anh có đủ đồ ăn rồi, em ở lại ăn luôn đi.” Nói xong, anh nhìn em gái nhà mình.

“Chờ một chút, mấy thứ này ai làm cho anh? Phải cẩn thận nha.”

“Là trợ lý nghiệp vụ của anh.”

“Trợ lý nghiệp vụ?”

“Đúng vậy, chính là người hôm nay đưa anh đến bệnh viện.”

“Oa!”

“Oa cái gì mà oa? Em muốn ăn gì?”

“Anh có gì ăn được?”

“Cà ri, với canh gà nấm hương, được không?”

“Được ạ.”

“Ồ trên bếp ga đây, em đun nóng một chút là có thể ăn.”

Mười phút sau.

Trước mặt hai người đã đặt hai món cà ri nóng hổi và canh gà nấm hương, Lê Ngọc Hà đột nhiên nói: “Còn thiếu một đĩa rau xanh, vậy bữa cơm này sẽ hoàn chỉnh rồi.”

“Trong tủ lạnh có.” Lê Tuấn Uy nói.

“Cái gì?” Lê Ngọc Hà nghe vậy, lập tức mở tủ lạnh, nhìn thấy tủ lạnh bị nhét rất nhiều đồ, cô la lên.

“Oh my God!”

“Ăn cơm đi.” Lê Tuấn Uy bình tĩnh nói.

Lê Ngọc Hà bưng đĩa rau chân vịt, trứng bắc thảo đậu hũ trộn măng đi đến bàn ăn.

“Này... Đây đều do vị trợ lý nghiệp vụ kia chuẩn bị giúp anh?”

“Chắc vậy.”

“Cô ấy nhất định rất yêu anh.”

Lê Tuấn Uy trừng cô.

“Trời ạ! Em đừng có nói hươu nói vượn nữa được không, cô ấy rất sợ anh.”

Vậy nên làm sao có thể yêu anh được.

“Trợ lý nghiệp vụ nào mà không sợ anh? Nhưng có ai sẽ vì anh làm mấy chuyện này chứ?”

Em ấy nói thế này là sao? Chẳng lẽ anh thật sự gặp quỷ rồi.

“Đây chính là sở thích... Của cô ấy. Cô ấy còn làm bánh gato mời mọi người trong sở sự vụ nữa, chẳng nhẽ cô ấy đều yêu tất cả mọi người ở sở sự vụ?”

Cô vẫn cảm thấy mình không nghĩ sai.

“Nói thật ra, nếu anh là sếp của em, em không lấy thuốc độc độc chết anh là đã nhân từ lắm rồi, còn làm như vậy làm gì?”

“Lê Ngọc Hà, em rốt cuộc đến đây ăn cơm với anh hay muốn chọc anh tức chết?”

“Được rồi, được rồi, chúng ta ăn cơm, ăn cơm.” Lê Ngọc Hà nhượng bộ.

Hai người ăn miếng cơm cà ri đầu tiên, đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Cà ri thơm quá. Anh, anh cũng cảm thấy như vậy đúng không?”

“Đúng là rất thơm.” Quả thật là món cơm cà ri ngon nhất anh từng ăn qua.

“Anh nhất định phải hỏi cô ấy làm món này thế nào nha.”

“Có gì hay mà hỏi.”

“Anh không tò mò sao, mà chuyện này có gì không thể hỏi đâu?”

“Sở sự vụ là nơi làm việc, hơn nữa một người đàn ông như anh hỏi chuyện này làm gì, không thấy rất kỳ quái sao?”

“Sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ đi làm là không được thoải mái nói chuyện, giao lưu tạo cảm tình à?”

“Chuyện này không quan trọng.”

“Vậy đàn ông sẽ không ăn cơm à?”

“Em thật sự rất nhàm chán đấy.”

“Anh mới nhàm chán. Cuối cùng em cũng biết vì sao nhân viên lại sợ anh như vậy rồi, đã biết vì sao mỗi trợ lý đều không thể trụ được quá ba tháng.”

Lê Tuấn Uy ăn xong cơm bắt đầu uống canh gà, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời phê bình của am gái.

Anh thật không hiểu được, vì sao cô Lương Hữu Ninh này làm gì cũng đều ăn ngon như vậy?

“Anh?” Lê Ngọc Hà phát hiện anh thần thờ, vì thế vẫy tay trước mặt anh, hỏi.

“Em lại làm sao vậy?”

“Trợ lý anh tên là gì?”

“Lương Hữu Ninh.”

“Anh có cảm thấy cô ấy thậm mền mình không? Đồ cô ấy làm đều rất ngon, tất nhiên đã đặt không ít công phu. Nếu chỉ đơn giản ứng phó với người sếp đáng ghét như anh, thì không cần phải làm như vậy.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Why?”

“Chủ quan mà nói, cô ấy không hiểu sao có vẻ rất sợ anh. Khách quan mà nói, anh cũng không thể chịu nổi năng lực công tác của cô ấy. Đợi đến khi kết thúc thử việc, anh sẽ để cô ấy rời khỏi sở sự vụ.”

“Anh đã cảm thấy cô ấy không tốt, thì tại sao không cho cô ấy nghỉ sớm một chút? Còn thử việc, thật ra cũng chỉ là bịa chuyện mà thôi.”

“Đó là vì Lưu Diệp muốn theo đuổi cô ấy. Về công về tư anh đành phải thỏa hiệp, nhẫn nại chờ đến khi thời gian thử việc kết thúc.”

“Anh đúng là máu lạnh đến đáng sợ.”

“Anh máu lạnh? Bởi vì anh không để cô ấy tiếp tục làm việc sao?”

“Đúng vậy.”

“Em vẫn còn trẻ con quá, anh làm kinh doanh, tất nhiên phải vì sở sự vụ mà tuyển chọn nhân tài, còn cô ấy thì không thích hợp với công việc ở sở sự vụ.”

“Hừ thảo nào cô ấy lại sợ anh như vậy.”

Đối với điểm ấy anh cũng nghi ngờ rất lâu.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh không để tâm, chỉ biết dùng yêu cầu cao theo tiêu chuẩn của mình yêu cầu người khác. Anh, đây là việc không thể thực hiện được. Không phải người nào cũng đều tài giỏi giống anh, trời sinh đã có năng lực đâu.”

“Được rồi, chuyện này, hôm nay em thuyết giáo đến đây thôi.” Nói xong, anh múc giúp cô một chén canh gà.

“Ai dám thuyết giáo anh chứ. Em chỉ cảm thấy cô Lương kia vừa hiền lành lại xinh đẹp. Em hy vọng anh nắm chắc cơ hội lần này thôi.”

“Được rồi, được rồi, em xem thích cái gì thì ăn nhiều một chút, đừng nhiều lời giống một bà lão như vậy.”

“Ai, anh đúng là là chó cắn Lã Động Tân, không hiểu lòng người tốt.”

“Ăn cơm.” Anh đành xuất ra uy nghiêm của anh trai. Cả ngày hôm nay, mỗi việc gần như đều xoay quanh Lương Hữu Ninh, đêm nay không thể lại tiếp tục nói chuyện về cô ấy nữa.

Nhưng đến khi em gái mình đi rồi, anh lại không ngủ được, trong lòng cứ không ngừng nghĩ đến lời nói của em gái: Nếu Lương Hữu Ninh sợ anh, vì sao còn làm những việc này cho anh? Thâm mến anh ư? Không, anh có thể xác định 200%, tuyệt đối không phải như vậy.

Nhưng nguyên nhân thật sự là vì sao, anh cũng không nghĩ ra.

11. Chương 11

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Nghỉ ngơi một ngày, Lê Tuấn Uy cảm thấy tốt hơn nhiều, cho nên hôm nay anh quyết định đến sở sự vụ làm việc. Sau lại đột nhiên nghĩ muốn đến công viên xem thử, quả nhiên khi đến nơi anh phát hiện Hữu Ninh đã có mặt ở đây. Lúc này cô đang đứng dưới tàng cây, ngửa đầu chăm chú nhìn lên, nhưng không biết đang nhìn cái gì.

Anh không có ý định muốn quấy rầy cô, lấy ra chìa khóa mở cửa, tiếng động phát ra khiến Hữu Ninh quay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy anh, cô cười rạng rỡ. Nụ cười khiến cả khuôn mặt cô như bừng sáng, giống như tia nắng đầu tiên vào buổi sớm mai, làm cho người ta phải kinh ngạc vì vẻ đẹp ấy.

“Chào buổi sáng.” Cô nói.

“Chào buổi sáng.” Anh phát hiện ở khóe miệng cô có một nốt ruồi nhỏ, khi cô cười lộ lên, nốt ruồi kia bị vùi vào lúm đồng tiền, nhìn rất thú vị.

“Anh hạ sốt rồi chứ?”

Anh không quen với việc cùng cấp dưới nói chuyện riêng tư, nhưng mà, ngày hôm qua cô giúp anh làm nhiều việc như vậy, nếu không nói vài câu thì có chút không hợp lẽ.

Kết quả là, anh dừng bước, đối mặt với cô: “Tôi không có việc gì nữa rồi. Cô đang nhìn gì vậy?”

Lần đầu tiên thấy anh không lấy thân phận ông chủ nói chuyện với mình, cô có chút mừng rỡ, vẫy vẫy tay.

“Đến đây! Anh mau đến xem nè!”

Anh chưa bao giờ có kinh nghiệm trong việc giao lưu với nhân viên nên đang định từ chối. Có điều, khi thoáng nhìn thấy ánh mắt lóe sáng vì hưng phấn của cô, trong nháy mắt, anh thay đổi ý định, cũng chỉ vì không muốn làm cho đôi mắt kia trở nên u ám.

Cho nên anh nghe thấy mình hỏi: “Trên cây có gì à?”

Hỏi xong, anh đã đứng sững vai với cô dưới tàng cây.

“Chỗ đó, trên cành cây kia, anh thấy không? Có phải có hai chú chim đang ở trong tổ đấy?” Cô hỏi.

“Vậy thì sao?” Anh khó hiểu hỏi.

“Cho nên tôi có một yêu cầu, nhưng không biết anh có thể nhận lời hay không?” Cô trưng ra ánh mắt vô tội và cầu xin nhìn anh.

Anh nghĩ, đối với yêu cầu này của cô, chắc chắn hơn phân nửa anh sẽ không đồng ý, vì vậy anh thật sự hy vọng cô không cần nói ra, để tránh việc cô lại trưng ra biểu cảm bị tổn thương cho anh nhìn.

“Tôi muốn vào trong sở.” Anh nói.

“Tôi muốn xin anh cho tôi sửa sang lại công viên này.” Tuy thấy anh không muốn nghe nhưng cô vẫn quyết định nói ra.

“Lý do?”

“Bởi vì nơi này có quá nhiều vật lộn xộn, tôi sợ chim non không có chỗ an toàn để tập bay.”

Trên trán anh nhện không được toát ra ba vạch đen.

Đây, đây mà cũng được xem là lý do sao?

Mặc kệ trong tổ này có mấy con chim, có tập bay hay không, hình như cũng không có liên quan gì đến cô cả nhỉ?

“Anh yên tâm, tôi sẽ tận dụng thời gian lúc tan tầm để sửa sang lại, tuyệt đối sẽ không chậm trễ công việc.”
Cô cam đoan, ánh mắt kiên định.

“Cô muốn làm thế nào thì làm đi.” Nói xong, anh xoay người vào trong.

Theo thường lệ, cô đem mấy tờ báo kinh tế tài chính đến đặt trên bàn anh, sau đó lại đi pha trà, lau bàn, gạt bút chì, xong mới đến phòng nước nói chuyện với mấy chậu cây của mình.

Chờ đến khi cô hoàn thành mọi việc trở lại bàn công tác, cô mới phát hiện trên bàn mình có đặt một hộp kẹo ngậm trị viêm họng.

Cô quay đầu: “Anh Lê, kẹo này là?”

Anh không ngần đầu lên, trả lời: “Đây là kẹo ngậm nhập khẩu từ Đức, đối với việc giảm đau họng rất hiệu quả.”

Nói như vậy là anh ta muốn cô ăn phải không? Đây là lần đầu tiên anh ta đối tốt với cô như vậy, khiến cô có chút cảm giác được yêu mến mà lo sợ.

“Cám ơn anh Lê.”

“Không cần cảm ơn. Dù sao thì mấy thứ này chỗ tôi vẫn còn nhiều.” Anh nói dối, kia, rõ ràng là do Ngọc Hà vội vàng lấy riêng cho anh.

Cho dù như vậy, cô cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Còn xấp tư liệu này, phiền cô giúp tôi đối chiếu một chút.”

“Vâng.”

Cố gắng hơn một tiếng, cô mới đem tư liệu đối chiếu xong, đặt lên bàn anh.

Nhưng Tuấn Uy vừa lật xem tập tư liệu đầu tiên, đã phát hiện bên trong vẫn còn lỗi. Anh nhện không được thở dài: “Cô Lương, chỗ tư liệu này vẫn còn sai sót, cô cố gắng làm lại một lần nữa xem.”

“A.” Làm sao mà không khí thoải mái thân thiện lúc trước chỉ duy trì được một tiếng thì đã bị phá rồi.

Cô ủ rũ cầm xấp tư liệu kia trở về chỗ của mình.

“Mấy tư liệu này là tiền công vất vả trong một tháng của các đồng nghiệp dưới lầu, nghĩ vậy thì cô sẽ không sai lầm nữa.”

“Vâng, tôi sẽ chú ý.”

Trong lúc cô đang cẩn thận hết sức đối chiếu tư liệu thì anh lại cầm một đồng văn kiện khác đặt lên bàn của cô, khiến cô lo lắng vô cùng.

Anh nhìn cô.

Cái gì anh cũng không chịu để tâm, chỉ biết dùng yêu cầu cao theo tiêu chuẩn của mình yêu cầu người khác! Lương Hữu Ninh này tất nhiên không thể có năng lực giống anh, cho nên, dù anh miễn cưỡng muốn cô thực hiện, nhất định cô sẽ thật vất vả.

Có vẻ như cô thích hợp làm bạn gái của người khác, thích hợp để người ta che chở hơn.

Nghĩ đến điều này, anh lại nhớ tới Lưu Diệp.

Trong đầu anh tự động ghép hình ảnh Lương Hữu Ninh biến thành bạn gái của Lưu Diệp.

Thật sự là quá kỳ quái! Không hiểu sao hình ảnh đó lại khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu, còn khó chịu hơn cả khi cô không làm tốt công việc anh giao.

Anh lắc đầu thật mạnh.

Nhất định là do di chứng của trận cảm vừa rồi, nên trong đầu anh mới có những ý tưởng kỳ lạ như vậy.

Không được! Anh phải ra ngoài đi vài vòng, hít thở không khí mới mẻ một chút.

Trước khi đi, anh nói với Hữu Ninh: “Tôi ra ngoài gặp khách hàng một chút, buổi chiều sẽ trở về.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Anh vừa đi khỏi, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì anh không có giao cho cô làm chuyện gì khác, nên sau khi đối chiếu xong tư liệu, cô lập tức trở nên rảnh rỗi. Nhưng lại cảm thấy rảnh rỗi quá cũng không thoải mái, cho nên cô quyết định xuống lầu xem có thể giúp gì cho mọi người không.

Bây giờ đối với cô, mấy chuyện như photo, gửi fax, và công việc excel đơn giản cô đều có thể làm được.

Cho nên khi cô hỏi mọi người có cần cô giúp đỡ việc gì không, thì mọi người đều sôi nổi hưởng ứng.

Một lát sau, đã thấy cô vội vàng giúp Nhã Kỳ dán tem vào phong thư. Thay chú Quân kiểm tra hóa đơn, giữa trưa lại thay mọi người mua cơm hộp, đồ uống, sau đó tiện đường chạy đến bưu điện một chuyến.

Cô không để ý đến chuyện mình trở thành chân chạy vặt cho người khác. Khi ở nhà cô vẫn luôn làm mấy việc giống vậy, nhưng dù đều là phục vụ người khác, những người này lại có thể tươi cười cảm ơn cô, không hề giống như chị của cô, có khi còn ý kiến, kén chọn với những gì cô làm.

Giữa trưa, mọi người tụ tập trong phòng họp, cùng nhau ăn cơm trưa, cũng thuận tiện nói chuyện, đùa giỡn một chút.

“Nè, mọi người biết không? Mấy hôm trước, lúc tôi đi ngân hàng, vị trợ lý giám đốc họ Tôn lại hỏi tôi là anh Lê của chúng ta có muốn đầu tư nhà đất không.” Nhã Kỳ nói.

“Vậy cô nói thế nào?” Meo Meo hỏi.

“Tất nhiên em nói phương hướng đầu tư của anh Lê rất đa dạng, em có thể về nói với anh ấy một chút, để anh ấy đánh giá xem thế nào.”

“Ai, cô dám nói chuyện này với anh Lê sao?” Đông Quang bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng nói.

“Không nói như vậy thì tôi biết nói gì đây.” Nhã Kỳ trừng mắt, liếc Đông Quang một cái.

“Trả lời rất hay.” Hiểu Phi nói.

“Vậy rốt cuộc anh ta nói thế nào?” Meo Meo hỏi.

“Anh ta nói, ngân hàng bọn họ có mấy chỗ không tồi, bảo tôi hỏi anh Lê một chút, xem có hứng thú đầu tư hay không, nếu có thì có thể liên lạc với anh ta.”

“Giá trị như thế nào?” Đông Quang hỏi.

“Không mất một vạn tới hai vạn là không thể.”

“Oa!” Năm người đồng loạt kinh ngạc hô to.

“Nhiều tiền như vậy, anh Lê có thể mua được sao?” Hữu Ninh lên tiếng thắc mắc.

Tất cả mọi người ở trong phòng đều kinh ngạc nhìn về phía cô, giống như cô vừa hỏi một chuyện gì rất ngớ ngẩn vậy.

“Đương nhiên! Em gái à, em không biết sao? Anh Lê chúng ta sau khi tốt nghiệp đã mua sổ sự vụ này làm quà mừng tốt nghiệp cho chính mình. Nói cách khác, khi anh ta vẫn còn là sinh viên đã có thể kiếm ra tiền,

cũng thông thạo các loại công cụ đầu tư. Trước mắt giá trị con người của anh ta cũng lên đến hàng triệu rồi.” Chị Meo Meo giải thích.

“Nhưng không phải sở sự vụ là do anh ta cũng với anh Lưu Diệp hợp tác mở ra sao?” Hữu Ninh vẫn cảm thấy khó hiểu. Nếu anh ta có tiền như vậy thì sao còn muốn hợp tác với người khác?

“À, anh Lưu là em họ của anh Lê, bởi vì vài năm trước anh Lê phải ra nước ngoài du học, mà lúc ấy việc làm ăn của sở sự vụ lại rất tốt, anh ta muốn đi du học nhưng sở sự vụ cũng không thể không có người quản lý, vậy nên anh Lê mới tìm em họ của anh ta cùng nhập cổ phần.” Thân là người đã làm lâu năm ở sở sự vụ, chị Meo Meo giải thích.

“Nếu việc làm ăn của sở sự vụ tốt như vậy thì tại sao anh ta lại muốn ra nước ngoài?” Hữu Ninh lại hỏi.

“Bởi vì sức mạnh của tình yêu nha. Lúc đó bạn gái anh ta muốn ra nước ngoài học, cho nên giựt dây muốn anh ta đi cùng.”

“A, thì ra là anh ta có quen bạn gái. Em cứ nghĩ anh ta đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều là vẻ mặt lạnh như băng chứ. Hơn nữa em còn tưởng anh ta không gần nữ sắc nữa đâu.” Nhã Kỳ nói.

“Cô đừng nói vậy. Sau này bọn họ thế nào?” Hiểu Phi và Đông Quang trầm miệng một lời hỏi, bởi vì bọn họ đều biết, bây giờ anh Lê vẫn còn độc thân.

“A, không được rồi, sao tôi lại nói đến chuyện này chứ, thật là. Đây là chuyện riêng của người ta, tôi không nói nữa, không nói nữa.”

“Chị nói một chút thôi!”

“Nói chuyện một nửa như vậy rất dễ khiến người khác ức chế đấy.”

“Đúng vậy!”

Mọi người tranh nhau năm nỉ.

“Ai, phiền muốn chết, mọi người phải thề không nói ra ngoài thì tôi mới nói.” Meo Meo cuối cùng cũng đành phải nhượng bộ, thương lượng.

“Bọn em thề!” Năm người nhất trí biểu quyết thông qua.

“Sau này, bạn gái của anh Lê lại gả cho bạn học cùng đi du học với hai người, cũng là bạn thân của anh Lê. Người đó là con trai của chủ tịch của một xí nghiệp lớn trong nước.”

“A!” Hữu Ninh không nhịn được kêu lên. “Như vậy không phải là đồng thời phản bội sao? Hơn nữa lúc ấy anh Lê đang ở xa nhà, anh ta nhất định rất đau lòng.”

“Dù vậy, cho đến giờ anh Lê của chúng ta vẫn chịu đựng được đấy thôi. Hơn nữa, năm đó ba người họ cùng đi, nhưng chỉ có một mình anh Lê lấy được học vị tiến sĩ. Sau khi về nước, có rất nhiều học viện mời anh ta đến làm giảng dạy, nhưng anh ta đều khéo léo từ chối, quyết định trở về sở sự vụ dốc sức làm việc.” Meo Meo nói.

“Ai, nếu sớm biết anh ta có một quá khứ thê thảm như vậy, thì khi đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng ác liệt của anh ta, chắc chúng ta cũng sẽ không quá uất ức căm thù như vậy.” Hiểu Phi nói.

“Mọi người không được nói ra ngoài đâu đấy, nếu không anh Lê nhất định sẽ giết chết tôi.”

“Bọn em sẽ không nói đâu.”

“Đúng vậy, đều đã thề thốt cả rồi mà.”

“Vậy thì chuyện này chấm dứt tại đây. Chúng em tuy nhiều chuyện nhưng tuyệt đối tuân thủ đạo nghĩa giang hồ. Chị Meo Meo, chị có thể hoàn toàn yên tâm.” Đông Quang cười hi hi ha ha nói.

“Vậy là tốt!” Chị Meo Meo gật gật đầu.

“Thời gian nghỉ trưa cũng hơi lâu rồi đấy.” Đông Quang nói xong, đứng dậy cùng với Nhã Kỳ rời khỏi phòng họp, còn Meo Meo thì dọn dẹp hộp cơm của mình.

“A, đúng rồi, Tiểu Ninh, chiều nay em có bận việc gì không?” Hiểu Phi hỏi.

“Lúc anh Lê ra ngoài cũng không nói gì, chắc em sẽ rảnh.” Hữu Ninh đáp.

“Vậy chờ chị chút, một lát nữa em giúp chị đến bưu điện được không?” Hiểu Phi nhìn Hữu Ninh, vẻ mặt chờ mong.

“A! Em vừa qua đó một chuyến, chị để sót tư liệu gì chưa gửi à?”

“Đúng rồi, gần đây có rất nhiều công ty muốn mở đại hội cổ đông, anh Lê muốn chị lập báo cáo kế toán gửi đến các công ty qua đường bưu điện, trên tay chị có hai nơi trong hôm nay nhất định phải gửi đi. Vốn dĩ chị muốn tự mình đi gửi, nhưng chỗ chị còn mười tám chỗ cần chuẩn bị cho ngày mai nữa. Chị thấy buổi tối hôm nay chị nhất định phải tăng ca rồi.”

“Vậy sao ạ, vậy được rồi, chị chờ một chút để em đi gửi giúp chị.”

“Cám ơn em.”

“Không cần khách sáo.”

Hữu Ninh và Meo Meo trở lại văn phòng trên lầu hai, cô mở cửa ra, nhìn nhìn chỗ ngồi trống trơn của Lê Tuấn Uy.

Vô tình hỏi mới biết những gì Lê Tuấn Uy đã trải qua, tâm tình của cô có chút rung động. Bởi vì bề ngoài anh ta luôn có vẻ tự tin kiên định, một chút cũng không nhìn ra anh ta đã từng trải qua một quãng thời gian đau lòng như thế.

Cô nhìn mặt bàn công tác của anh luôn nghiêm chỉnh, không nhiễm một hạt bụi, đột nhiên nghĩ: Chẳng lẽ anh ta đem công việc trở thành toàn bộ cuộc sống, cho nên mới yêu cầu công việc nghiêm khắc như vậy?

Anh ta kiêu ngạo như thế, nhưng lại đồng thời bị người mình tin tưởng và người mình yêu nhất phản bội, cảm giác đau lòng đó nhất định rất khó chịu. Cô không nhận được nhớ đến tủ lạnh trống rỗng của anh khi anh phát sốt.

Dưới vẻ ngoài lạnh lùng ấy, thật ra anh ta cũng chỉ là một người cô độc phải không!

Sau này cô nhất định cố gắng làm việc thật tốt, sẽ không để anh ta phát giận nữa, mà nếu cô vẫn bị anh ta mắng thì cô sẽ cố gắng nhẫn nại, không oán giận.

...

12. Chương 12

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sơn

Sau khi Lê Tuấn Uy gặp gỡ khách hàng xong, anh trở về công ty, lại đột nhiên nhận được cuộc gọi của ông chủ cửa hàng sửa xe, nói muốn anh qua đó một chuyến.

Vừa tới nơi, anh lập tức nhìn thấy chiếc xe máy của Hữu Ninh.

“Xe có vấn đề gì sao?” Lê Tuấn Uy hỏi.

“À, chiếc này quá cũ rồi, tôi không sửa được, mấy linh kiện tôi cần để thay đổi cũng tìm không có. Nếu miễn cưỡng muốn thay mới thì không phải không được, có điều chỉ sợ tốn không ít tiền. Anh tính xem thế nào.” Ông chủ nói.

“Vẫn không có cách nào khởi động sao?”

“Tạm thời khởi động thì có thể, nhưng gặp lúc không khí ẩm ướt sẽ rất nhanh bị tắt máy. Tóm lại, đi chiếc xe máy này hỏng rất nặng, và tình trạng này sẽ xảy ra thường xuyên hơn.”

“Vậy ý của ông là?”

“Chiếc xe này là để cho một cô gái lái phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thay mới sẽ an toàn hơn, nếu không lúc cô ấy ra ngoài vào buổi tối, mà đúng lúc đó xe lại tắt máy không khởi động được, thì không phải rất nguy hiểm sao?”

Lê Tuấn Uy nhớ tới dáng vẻ chật vật của Hữu Ninh trong mưa, không cần suy nghĩ liền nói: “Được rồi, vậy thay mới đi.”

“Anh muốn thay mới một phần hay toàn bộ?” Ông chủ lại hỏi.

“Thay mới toàn bộ.”

“Được. Vậy phiền anh đến lựa chọn một chiếc mới đi, sau đó điền giúp chúng tôi một vài giấy tờ.”

“Được.”

Đến ba giờ rưỡi chiều, Lê Tuấn Uy mới trở lại văn phòng.

Hữu Ninh lập tức đứng dậy đi pha trà.

Khi trở lại chỗ ngồi của mình, cô đột nhiên phát hiện trên bàn có hai chiếc chìa khóa.

Cô cầm lấy chìa khóa xe máy, vẻ mặt hoang mang nhìn Lê Tuấn Uy: “Anh Lê, đây là chìa khóa của anh sao?”

“Không phải, là của cô.”

“Của tôi?” Không phải đã đem đi sửa rồi sao?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, anh giải thích: “Xe của cô ông chủ nói không có cách nào sửa được.”

“A?” Trong lòng cô bắt đầu kêu rên, ‘Tiểu Hồng’ cùng cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như thế, cuối cùng cũng ‘sống thọ và chết tại nhà’ sao?

“Ông chủ đề nghị cô đổi xe mới, tôi đồng ý rồi.”

Cô mở to mắt nhìn anh: Anh ta đồng ý?

Là... Là đồng ý cái gì mới được?

“Nhưng tôi vừa mới đi làm, trên người không có nhiều tiền như vậy.” Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói hết.

Anh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tiền thì tôi đã thanh toán xong rồi.”

Cô nghe xong, hoảng sợ.

“Anh thanh toán tiền rồi?” Vì sao anh càng nói cô càng nghe không hiểu vậy?

Anh đem danh thiếp đặt trên bàn của cô, đứng bên cạnh, tiếp tục nói: “Xe mới ở dưới tầng hầm, thủ tục tôi đã làm xong, tan tầm thì cô có thể lái về nhà. Về phần chiếc xe cũ kia, thấy cô có vẻ dù hỏng vẫn muốn giữ làm kỷ niệm, vậy thì cô tự mình liên lạc với ông chủ đi.”

“Xe do anh mua thì là của anh, sao tôi có thể lái về nhà được?” Cô cuối cùng cũng biết mình nên nói cái gì.

“Bây giờ nó là của cô.”

Anh nói xong lời này, quả thật muốn cô hù chết tươi.

“Không! Không! Điều này sao có thể được chứ!” Cô vô cùng sợ hãi từ chối.

Anh biết cô sẽ có loại phản ứng này mà.

“Không phải vô duyên vô cớ mà tôi đưa chiếc xe này cho cô. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô đã đưa tôi đến bệnh viện, còn chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy cho tôi mà thôi.” Lời này, là do sau khi anh mua xe máy đã nghĩ ra để đối phó với biểu hiện lúc này của cô.

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà, còn chiếc xe...” Cô còn muốn nói tiếp, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của anh, cô đành biết điều ngừng lại.

“Mua một chiếc xe máy đối với tôi mà nói cũng dễ dàng giống như cô giúp tôi nhét đầy đồ ăn trong tủ lạnh vậy. Cô giúp tôi chuẩn bị thức ăn, tôi mua xe máy cảm ơn cô, từ đó chúng ta không ai nợ ai nữa, không phải rất tốt sao?”

“Nếu tôi kiên trì không nhận thì sao?” Hữu Ninh hỏi nhỏ.

“Chiếc xe kia đã thuộc quyền sở hữu của cô, tùy cô muốn xử lý thế nào thì xử lý. Nếu cô không thích, thì có thể gọi điện thoại đến đội vệ sinh, tôi không có ý kiến.”

Nói xong, anh trở về chỗ ngồi chính mình, hiển nhiên không muốn nói thêm về chuyện này nữa.

Xem ra, anh đã hạ quyết tâm muốn đưa xe máy cho cô. Hơn nữa cô hoàn toàn không có lòng tin có thể làm thay đổi quyết định của anh. Vậy nên cô quyết định lái xe máy về nhà, sau đó lại nhờ Tá Ninh nghĩ cách.

...

“Trả xe lại cho ông chủ? Đầu cô không phải bị hỏng rồi chứ?” Lúc ăn cơm tối, khi nghe Hữu Ninh nói về chuyện này, Tá Ninh vỗ vỗ đầu hỏi.

“Cái gì mà hỏng đầu! Chị chưa từng nghe qua câu ‘vô công bất thụ lộc*’ à?” Hữu Ninh nói.

(*không công không nhận thưởng)

“Không phải người ta đã nói, muốn báo đáp ơn cứu mạng và ơn nhét đầy đồ ăn trong tủ lạnh của cô sao.”

“Được rồi, cho dù là vậy thì tỷ lệ cũng cách nhau quá xa rồi.”

“Đó là bởi vì chênh lệch giàu nghèo giữa chúng ta và ông chủ của cô quá lớn, nên cô mới có thể cảm thấy tỷ lệ cách xa. Dù sao cô cứ nắm chắc nguyên tắc lần này đi.”

“Nguyên tắc gì cơ?”

“Nguyên tắc này chính là, dù có tặng gì, chỉ cần ông chủ không phải muốn mượn cơ hội phi pháp này giữ lấy cô, vậy tất cả đều ok.”

Hữu Ninh trợn trắng mắt: “Chị nói bậy bạ gì đó.”

“Cô nói chị suy nghĩ bậy bạ, vậy ý cô là cô không có chút hứng thú gì với ông chủ họ Lê kia, thậm chí mơ mộng cũng không?”

“Đương nhiên! Em không có giống chị, là người vạ người mê.”

“Lời này của cô hoàn toàn chính xác. Có điều, cô cũng đừng coi thường mình quá. Hai chúng ta giống nhau như đúc, không có khả năng cô quá kém được.”

“Vâng, nhờ phúc của chị.”

“Đâu có, đâu có.”

Về mặt Tá ninh đặc ý, có điều, bằng trực giác của chị, chị cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế. Lê Tuấn Uy luôn là một người bình tĩnh lại khôn khéo, sẽ không vô duyên vô cớ mua xe máy cho Hữu Ninh?

Thành thật mà nói, chị cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, ông chủ Lê kia thật sự xem trọng em gái nhà chị?

Nếu Tá Ninh nhìn được cảnh Lê Tuấn Uy nổi giận với Hữu Ninh vào chiều hôm sau, có lẽ chị sẽ không nghĩ như vậy.

...

Vốn dĩ sau bữa trưa không khí ở sở sự vụ luôn yên tĩnh, lại vì chuyện Lê Tuấn Uy nhận được hai cuộc điện thoại mà khiến cho toàn bộ sở sự vụ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Chuyện bắt đầu như thế này.

“Cô Lương, phiền cô gọi Hiếu Phi lên đây.”

“Vâng.” Cô lập tức tự mình xuống lầu gọi Hiếu Phi, nhân tiện cảnh cáo cô anh Lê đang rất tức giận, hy vọng cô ấy có thể chuẩn bị tâm lý.

Trong lòng Hiếu Phi lo lắng, vẻ mặt cũng rất thành khẩn kéo tay của Hữu Ninh: “Tiểu Ninh, trước em đừng vào, để chị nói chuyện riêng với anh Lê một lát được không?”

“Vâng.” Chờ Hiếu Phi vào phòng Lê Tuấn Uy, cô liền ghé qua văn phòng của chị Meo Meo chờ đợi.

Hai mươi phút sau, Hiếu Phi vẻ mặt mất tự nhiên lại đây gọi cô: “Tiểu Ninh, anh Lê gọi em vào.”

“A, vâng.” Hữu Ninh nghĩ anh đang nổi nóng nên không dám để anh chờ lâu, cho nên cô chạy chậm về phòng.

“Anh Lê, anh tìm tôi?”

“Báo cáo kế toán của hai công ty Quốc Quang và Quốc Dẫn là do cô gửi?”

“Vâng.”

“Cô có biết hôm nay hai công ty đều gọi điện đến phản ánh việc cô hồ đồ đem báo cáo của hai nơi, gửi lộn cho công ty đối phương không? Cô có hiểu được nội dung này trước khi công ty tuyên bố công khai, đều là cơ mật quan trọng không? Sai lầm cô phạm phải rất nghiêm trọng, cô có biết không hả?” Anh đập tay lên bàn một cái thật mạnh, không thể tin được anh có thể thuê một người trợ lý kém như vậy.

“Tôi... Tôi không biết chuyện này lại thành như vậy. Hôm qua đều do chị Hiếu Phi chuẩn bị hết, xong tôi mới đem đi gửi.”

“Không cần nói ra mấy lời thanh minh không có trách nhiệm như vậy! Hiếu Phi nói với tôi, là tự cô yêu cầu giúp đỡ, tự nguyện đến bưu điện gửi thư giúp cô ấy. Bây giờ xảy ra chuyện này, cô không dám dừng cảm đối mặt, còn giả vờ vô tội. Thật sự đủ rồi! Rốt cuộc cô có biết liêm sỉ hay không!” Anh rống to.

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh nổi giận như vậy, cô không nhịn được lui về sau từng bước.

Chuyện này rõ ràng không phải do cô làm, chẳng qua cô chỉ muốn nói rõ cho anh, nhưng vì sao anh lại quát lên với cô như vậy?

Rốt cuộc chị Hiếu Phi đã nói gì với anh?

Báo cáo rõ ràng là do chị ấy cất vào phong thư, dán tem xong mới đưa cô đi gửi, sao có thể biến thành cô chủ động yêu cầu giúp đỡ, rồi làm sai mọi chuyện?

Lê Tuấn Uy nhìn cô lại bày ra vẻ mặt vô tội, chính là vẻ mặt này của cô đã lừa anh, khiến anh có thể tha thứ cho cô hết lần này đến lần khác, chậm chạp không sa thải cô.

“Tôi...” Nhìn thấy anh không kiên nhẫn vẫy tay như muốn đuổi đi loại ruồi bọ khiến anh phiền lòng, đột nhiên cô không nói được.

“Cô đi đi!”

Hữu Ninh xoay người, nhin xuống nước mắt uất ức.

Không được!

Cô không thể khóc, nếu cô khóc, người ta sẽ nghĩ cô thật sự đã làm sai. Vì liên quan đến sự trong sạch của mình, cô tuyệt đối không thể khóc.

Nhanh cắn môi, không cho nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, cô cầm túi xách trong ngăn kéo, xoay người chạy ra ngoài.

Meo Meo nghe thấy tiếng quát của Lê Tuấn Uy, ra khỏi phòng muốn biết chuyện gì xảy ra, lại đột nhiên nhìn thấy Hữu Ninh với hốc mắt hồng hồng chạy ra ngoài.

Chị đi vào văn phòng, nhìn Lê Tuấn Uy đang tức giận ngồi trên ghế.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Meo Meo hỏi.

Lê Tuấn Uy đơn giản nói ra chuyện Hiểu Phi đã nói với anh cho Meo Meo nghe.

Ai ngờ Meo Meo lại không nói lời nào, ra khỏi phòng, đứng chỗ lan can, rống xuống dưới: “Lâm Hiểu Phi, cô khá lắm, cô lên đây cho tôi!”

Không lâu sau, Hiểu Phi với vẻ mặt chột dạ bước vào văn phòng.

Lê Tuấn Uy vẫn ngồi trên ghế, vẻ mặt nghiêm túc lần lượt nhìn hai người bọn họ.

“Hừm! Hiểu Phi, không phải tôi hay soi mói cô, nhưng mọi người đều là đồng nghiệp, việc, Hữu Ninh có ý tốt muốn giúp cô, cô không cảm ơn người ta thì thôi, cần gì phải hãm hại cô ấy như vậy? Tôi rõ ràng nhìn thấy cô đem phong thư đã dán xong xuôi nhờ cô ấy gửi giúp. Cô muốn ức hiếp người mới phải không?”

Hiểu Phi thấy mọi chuyện không thể giấu được nữa, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, cúi thấp đầu nói: “Thật xin lỗi, anh Lê.”

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, anh đã biết mình trách oan Hữu Ninh, trong lòng không nhịn được căng thẳng.

“Báo cáo của hai công ty Quốc Quang và Quốc Duẫn là do cô chuẩn bị xong mới đưa Hữu Ninh cầm đi gửi?” Anh hỏi lại một lần nữa.

“Vâng.” Hiểu Phi thừa nhận.

“Nếu ngay từ đầu cô thừa nhận mình sai, tôi nhất định sẽ tha thứ cho cô, nhưng cô sai khi không nên đem sai lầm của mình đổ cho người khác, nhất là người từng giúp đỡ cô. Ở chỗ của tôi không cho phép người có tác phong làm việc dối trên lừa dưới như vậy. Đối với chuyện này, tôi cảm thấy rất đáng tiếc, cho nên cô làm hết hôm nay là được rồi.” Lê Tuấn Uy nói.

“Anh Lê!” Hiểu Phi kinh ngạc, sợ hãi nhìn anh, không thể tin được anh có thể tha thứ cho cô đi như vậy.

“Meo Meo, tiếp theo cô và cô Lâm bàn giao mọi việc đi, cũng thanh toán tiền lương tháng này cho cô ấy.” Lê Tuấn Uy dặn dò.

Meo Meo đang muốn đỡ lời cho Hiểu Phi, xin anh đừng sa thải Hiểu Phi, nhưng chưa kịp nói đã nhìn thấy anh lấy áo khoác và chìa khóa xe.

“Anh Lê, bây giờ anh muốn đi ra ngoài à?” Meo Meo hỏi.

“Đúng vậy! Tôi phải tự mình nói xin lỗi với khách hàng.” Tuy anh nói vậy, nhưng suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của anh lại là đi tìm Lương Hữu Ninh.

Ai, khi ông chủ nổi nóng, trăm ngàn lần đừng làm anh ta phiền lòng nữa, cho nên, Meo meo đành phải biết điều im lặng, nhìn anh ra ngoài.

Hiểu Phi thấy anh ra ngoài, cô ta dậm chân với Meo Meo: “Chị Meo Meo, lần này em thật sự bị chị hại chết!”

Nghe vậy, trong lòng Meo Meo lại nổi lên một ngọn lửa không tên, chị rống to: “Rốt cuộc là ai hại ai? Là cô có lỗi với Tiểu Ninh. Người ta ngoan hiền, ngây thơ như vậy, thật không hiểu sao cô có thể nhẫn tâm hại Tiểu Ninh được chứ? Bà đây chỉ nói sự thật mà thôi, nếu không phải cô quá phạm thì ai lại rảnh rỗi quản cô! Lúc đầu tôi còn muốn cầu xin thay cô, nhưng bây giờ thì không. Người chẳng phân biệt được tốt xấu như cô ở lại sở sự vụ cũng chỉ biết gây rắc rối, cô vẫn nên rời khỏi thì tốt hơn.”

“Bà mập, đi thì đi! Có gì đặc biệt hơn người chứ, hừ!” Nếu đã không thể ở lại, cô ta cũng muốn bằng bất cứ giá nào phải mắng một trận cho sáng khoái.

“Cô là đồ phù thủy xấu xa, sớm đi mới tốt! Không tiễn!”

13. Chương 13

Chuyển ngữ: Thủy lưu ly

Biên tập: Tiểu Sơn

Hữu Ninh chạy ra khỏi sở sự vụ, cuối cùng nước mắt cũng không thể kìm nén lại được nữa.

Có lẽ, dù cho cô có cố gắng như thế nào đi chăng nữa đều không thể khiến Lê Tuấn Uy hài lòng.

Nếu không phải anh ta có thành kiến với cô thì cũng là xem cô không vừa mắt, bằng không sao có thể không thêm phân rõ trắng đen đã mắng cô như vậy?

Tá Ninh nói đúng, có lẽ cá tính của cô thật sự không hợp với công việc này.

Vậy rốt cuộc cô thích hợp với công việc gì đây?

Chẳng lẽ vận mệnh của cô đã được định trước là không có việc làm?

Ai!

Lấy khăn giấy ra lau khô nước mắt, nhưng mới vừa lau khô thì lệ lại rơi.

Cô đành phải ngửa đầu, cố gắng khiến nước mắt mình chảy ngược lại.

Sau đó cô phát hiện bầu trời dần mờ ảo như có một tấm màn được tạo thành từ những hạt nhỏ như tro bụi, che mờ. Thì ra là mưa bụi! Từng hạt từng hạt chạm vào mặt cô, nhìn đi, ngay cả ông trời cũng đồng tình với những việc mà cô đã gặp phải.

Người qua đường vội vàng né tránh cơn mưa nhỏ đột nhiên ập tới, nhưng cô lại không muốn trốn.

Cô muốn dầm mưa sảng khoái một trận, để rửa trôi tất cả những thất bại và uất ức của mình, tốt nhất là để cho cô biến mất, vì cô không muốn lúc về nhà lại phải giải thích chuyện mình bị đuổi việc cho Tá Ninh nghe.

Nếu không thì bệnh nặng một trận cũng tốt, tốt nhất bệnh đến mất trí nhớ luôn. Trời ạ! Sao cuộc sống của cô luôn gặp phải những chuyện như vậy chứ?

“Đừng nói là cô muốn ở đây dầm mưa cho đến khi mưa tạnh nhé?” Có một người đứng phía sau cầm ô che cho cô.

Cô quay đầu, là Lê Tuấn Uy.

“Là do tôi không điều tra rõ mọi chuyện. Thật xin lỗi.” Anh chân thành giải thích.

“... Anh?” Không ngờ anh ta sẽ giải thích với mình, trong chốc lát cô không biết nên phản ứng thế nào.

“Đúng vậy, là lỗi của tôi, đừng vì sai lầm của tôi mà hành hạ chính mình. Cô vẫn còn cảm lạnh đấy, đến chỗ tôi đổi bộ quần áo ướt sũng này đi.” Nói xong, anh mạnh mẽ kiên định kéo tay cô lên xe của mình.

Cô lại một lần nữa làm ướt xe của anh.

Anh xoay người lấy khăn mặt đưa cho cô, sau đó chu đáo mở máy sưởi.

Động tác giống y như đúc với lần trước!

Không đến năm phút, bọn họ đã đến chỗ Lê Tuấn Uy ở, vào thang máy, lên tầng trên. Hữu Ninh luôn theo sau anh, cho đến lúc này mới bỗng nhiên nghĩ bọn họ cô nam quả nữ nếu cùng đến nhà anh thì có vẻ không được thích hợp cho lắm.

“Ồ.. Tôi thấy mình vẫn nên về nhà thì tốt hơn, chỗ anh chắc hẳn không có quần áo để tôi mặc.” Cô nói.

“Em gái tôi hay đến chỗ tôi ở tạm, hơn nữa vóc dáng hai người không khác nhau mấy, nên cô có thể mặc quần áo của nó.” Về mặt anh nghiêm túc trả lời.

Về mặt anh ta nghiêm túc như thế khiến cô không có cách nào tưởng tượng được anh sẽ làm gì mình. Cô đột nhiên nhớ đến những gì chị Meo Meo đã nói, bởi vì chuyện tình cảm lúc trước mà giờ đây anh đối với phụ nữ luôn tôn trọng nhưng xa cách, vả lại, sao anh có thể thích cô được chứ?

Đúng là do cô tưởng tượng nhiều rồi!

Đình, cửa thang máy mở ra.

Bọn họ ra khỏi thang máy, anh tự giác mở cửa, bậc đèn, sau đó đến phòng tắm xả nước giúp cô, lại đi đến phòng của em gái tìm khăn tắm và quần áo, xong mới trở lại phòng khách đưa cho cô.

Bên cạnh gương trong phòng tắm có máy sấy.” Anh nói.

“Vâng.” Cô cầm khăn đi vào phòng tắm.

Oa! Nội thất trong này thật xa hoa, hoàn toàn không thua kém khách sạn năm sao. Có điều, bởi vì tâm tình cô đang rất căng thẳng nên cũng không dám thoải mái hưởng thụ. Cô vội vàng tắm rửa, thay bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, sấy tóc, rồi lập tức đi ra ngoài.

Lúc cô ra phòng khách lại không thấy ai cả, đành phải lớn tiếng hỏi: “Thật xin lỗi, anh Lê, xin hỏi anh có túi nhựa không?”

“Túi nhựa? Cô muốn dùng làm gì?” Anh bưng một ly cao nóng đi ra.

“Tôi muốn đựng quần áo ướt mang về giặt.” Cô trả lời.

“Đưa quần áo ướt cho tôi, còn ly cao nóng này cô uống đi, để người ấm áp lên một chút.”

“Không cần đâu.”

“Hửm?” Anh nhướng mày, vẻ mặt không hề giận.

Cô bị anh dọa tới mức lập tức đem quần áo ướt trong tay trái giao ra, còn tay phải thì nhanh chóng nhận lấy ly cao nóng kia, lúc này anh mới vừa lòng cười với cô.

Cô kinh ngạc phát hiện, đây là lần đầu tiên anh cười với cô.

Trời ạ! Anh cười khiến lòng cô rối tung cả lên.

Anh cầm quần áo ướt của cô đem đến chỗ máy giặt, khoảng một tiếng sau là cô có thể có quần áo sạch sẽ để mặc.

Anh đi đến phòng khách, thấy cô hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như đang tìm cái gì đó.

“Cô cần cái gì?” Anh hỏi.

Có chút ngại ngùng trả lời: “Tôi muốn tìm nước uống.”

Anh hiểu ra: “Có phải rất ngọt hay không?”

“Vâng, có một chút.” Thật ra là siêu ngọt.

Anh nhận lại ly cao trên tay cô, dùng nước nóng đã đun lúc trước pha loãng.

“Ngại quá, tôi pha theo khẩu vị vừa mình, người nhà chúng tôi đều thích ngọt.”

Giờ phút này anh không có sự nghiêm túc như ngày thường, mà ngược lại lại có vài phần hiền lành thoải mái, cho nên lúc này cô mới có can đảm nói chuyện vài câu với anh.

“Anh có em gái sao?”

“Có, cô cũng đã gặp rồi.”

“Tôi? Có sao?”

“Hôm chúng ta đi khám bệnh, cô bác sĩ họ Lê kia chính là em gái của tôi.”

“A, nhưng lúc đó nhìn hai người đâu giống như quen biết nhau?”

“Đó là do gia đình giáo dục. Ba tôi là huấn luyện viên trong quân đội, từ nhỏ đã bị ông dạy phải phân rõ ràng việc công và việc tư.”

Ồ, con huấn luyện viên nha, khó trách anh ta lại nghiêm túc như vậy.

Đột nhiên, cô nghe được “tách” một tiếng, giống như là tiếng ngắt điện khi cơm chín của nồi cơm điện vang lên.

“Anh nấu gì trong nồi cơm điện sao?” Cô hỏi.

“Bánh bao lúc trước cô mua vẫn chưa ăn hết, tôi đã đem đi hấp rồi, đợi lát nữa thì cùng ăn luôn.”

“Anh đói sao?”

“Ừ, có đói một chút.”

“Nhưng uống ca cao nóng rồi ăn bánh bao thì có vẻ hơi kỳ quái.”

“A, vậy ăn cái gì mới hợp?”

“Bánh quế.”

“Nhưng tôi không có loại bánh này.”

“Tôi làm cho anh ăn được không?”

“Cô biết làm sao?”

“Đúng vậy, tôi rất lợi hại đấy. Đi, chúng ta đi mua bột về làm bánh.” Cô không nói hai lời, lôi kéo anh bước đi, giống như bọn họ đã quen biết nhau lâu lắm rồi, thậm chí cũng quên luôn việc anh là ông chủ mà cô sợ nhất.

Mãi cho đến khi bước vào thang máy, cô mới phát hiện chính mình vẫn lôi kéo tay người ta. Trong nháy mắt, mặt cô nóng lên, đỏ bừng, nhanh chóng buông tay anh ra rồi thì thào tự nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Anh nhìn bộ dạng lúng túng kia của cô, nở nụ cười.

“Cô ngốc thật, có phải là chuyện gì to tát đâu.” Nói rồi, anh trở tay kéo tay cô bước vào thang máy.

Hai mươi phút sau, bọn họ đã ở trong phòng bếp của Lê Tuấn Uy làm bánh bánh quế.

“Bột này trước phải rây cho mịn đã” Hữu Ninh nói

“Tại sao?” Lê Tuấn Uy hỏi.

“Bởi vì làm vậy bột sẽ mịn, khi nướng lên bánh sẽ nở đều, chín đều và đẹp mắt hơn”

“Thì ra là vậy.”

Bọn họ ở trong phòng bếp chơi đùa không biết trời trăng mây gió gì nữa, cũng gần như đã quên luôn thân phận của đối phương, chỉ đơn giản trở thành hai người bình thường đang ngồi chờ ăn bánh quế tự mình làm ra.

“Tôi ngửi được mùi thơm của bánh rồi.”

“Ừm, có vẻ như bánh sắp chín rồi, chúng ta đếm ngược thời gian đi. Mười, chín, tám... Ting! Đang đang đang đang! Đã đến giờ.”

Lê Tuấn Uy đưa cho cô một cái bao tay. Mở lò nướng, quả thật trông thấy một khay bánh quế nướng màu vàng óng ánh xinh đẹp.

Hai người bọn họ ăn bánh quế, uống ca cao nóng, chợt thấy cảm giác này thật sự khiến người ta thoải mái.

Ăn xong, trong lòng cô đột nhiên hiện lên một chút khó hiểu nho nhỏ.

“Tôi phát hiện phòng bếp của anh rất hiện đại, thiết bị gì cũng đều có đủ, nhưng chắc anh rất ít sử dụng đúng không? Bởi vì mỗi đồ dùng làm bếp đều trông có vẻ còn rất mới.”

“Tại mẹ tôi thấy nhà mà không có phòng bếp thì không giống nhà ở, cho nên cứ bắt tôi mua đầy đủ các loại đồ dùng làm bếp. Có điều, tôi vào phòng bếp chỉ để nấu nước sôi mà thôi, rất ít khi động đến mấy thứ khác, trừ khi ngẫu nhiên mẹ tôi đến đây thăm tôi, thì bà mới dùng đến.”

“Mẹ anh là người miền Nam sao?”

“À không phải, bà là giáo sư đại học về hưu, nhưng vẫn vẫn có mấy trường đại học mời bà đến thỉnh giảng, nên tuần nào bà cũng rất bận rộn, cứ đi đi về về nhiều nơi. Thế nên trừ khi em gái tôi phải trực ca đêm, nếu không em ấy đều phải đến ăn cơm với ba tôi.”

“Vậy anh không cần ăn cơm với ba mình sao?”

“Tôi với ba tôi cũng không nói được mấy câu với nhau, cho nên trừ khi ngày nghỉ có lịch hẹn còn lại tôi cũng phải trở về.”

“Nghe qua mọi người trong nhà anh có vẻ rất thú vị.” Cô cười ha ha.

Anh chăm chú nhìn nốt ruồi nhỏ ở khóe miệng cô, phát hiện nó lại bị vùi trong lúm đồng tiền.

Thăng thăng mà nói, nhìn thấy cô cười mới thật sự rất thú vị.

“Còn nhà cô thì sao? Có những ai?” Anh uống một hớp lớn ca cao nóng, hỏi.

“Có ba mẹ và chị của tôi.” Cô nói thật cẩn thận, chỉ sợ mình lại nói lộ ra điều gì.

“Mọi người cùng ở chung một chỗ?”

“Ba mẹ tôi ở Đài Trung, còn tôi với chị thì thuê một gian nhà trọ ở tạm.”

“À.” Anh gật đầu.

Bởi vì sợ anh lại tiếp tục hỏi nữa, vừa nghe đến tiếng máy giặt báo đã giặt xong quần áo, cô gần như nhảy dựng lên từ trên sofa.

“Quần áo của tôi đã giặt xong, tôi đi lấy đây.” Nói xong, cô lại đến phòng bếp cầm một cái túi to sạch sẽ, đem quần áo gấp tốt rồi cho vào túi, xong mới lại đi ra phòng khách.

“Anh Lê, cảm ơn anh giúp đỡ, quần áo của tôi đã được giặt sạch. Về phần bộ quần áo tôi đang mặc này, chờ tôi giặt sạch lại trả lại cho anh được không?”

Nghe thấy cô phải đi, trong lòng anh lại có chút thất vọng nho nhỏ.

“Tôi đưa cô về.” Anh nói.

Nghe được anh đề nghị, cô mới nghĩ đến việc mình đã khóc chạy ra khỏi sở sự vụ, xe máy vẫn còn để trong tầng hầm. Bây giờ cô không có cách nào ngoài việc đi bộ trở về cả, đi taxi lại rất đắt, nhưng nếu đi xe buýt về thì sợ không kịp nấu bữa tối, Tá Ninh mà đói thì người chịu khổ chỉ có thể là cô thôi.

“Ngại quá, vậy phiền anh Lê rồi.”

“Không sao, đừng nói như vậy. Đúng rồi, không phải trong giờ làm việc thì đừng gọi tôi là anh Lê.”

“Vậy anh muốn tôi gọi là gì?”

“Cái gì cũng được.”

“A.” Chuyện này thật đúng là một vấn đề vừa khó vừa dễ.

Không lâu sau khi lên xe, anh đột nhiên hỏi: “Hình như cô rất thích nấu nướng?”

“Đúng là rất thích, với lại người trong nhà của tôi đều rất thích ăn đồ do tôi nấu. Tôi nghĩ có thể đây là sở trường duy nhất của tôi.”

“Cô không nên coi thường mình như thế, ngay cả tôi cũng thấy cô nấu ăn rất ngon. Hơn nữa nấu ăn cũng cần có thiên phú, tôi cảm thấy cô có điều đó.”

“Thật sao? Cảm ơn!”

Oa! Thật khiến người khác vui vẻ mà, anh ta nghiêm túc như vậy nhưng lại tình nguyện khích lệ cô, thật sự làm cô rất cảm kích.

“Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc phát huy sở trường của mình sao?” Anh hỏi.

“Tôi là một người bình thường, lại không có chí hướng gì cả. Tôi chỉ hy vọng có một công việc để có thể tự nuôi sống bản thân, không cần trở thành gánh nặng cho người khác là được rồi, còn lại, tôi thật sự không nghĩ nhiều lắm.” Cô nói.

Tá Ninh đã từng nói với cô, người không có mục tiêu sống như cô, tương lai trừ việc tìm ra phiếu cơm dài hạn để dựa vào, thì thật không có khả năng nào khác.

Nhưng, mục tiêu sống gì đó nghe qua rất vĩ đại, chắc hẳn sẽ không thuộc về loại người bình thường như cô đâu. Với lại, cô sống an phận không tốt sao?

Dùng cái đầu đơn giản của mình mà suy nghĩ thì, đối với cô, bình yên sống qua ngày cũng chính là hạnh phúc. Cô không muốn tranh giành với người khác, mà cho dù muốn tranh cô cũng không tranh được, cô nghĩ.

Nói vậy không biết anh ta có coi thường cô không?

Cô lén quay đầu nhìn anh một cái, lại phát hiện anh đang im lặng mỉm cười.

Hôm nay tâm trạng anh ta đặc biệt tốt, trong lúc hai người nói chuyện anh ta mỉm cười rất nhiều lần. Anh ta đang cảm thấy vui vẻ sao?

Cô quay đầu lại, lẳng lặng nhìn phía trước.

Hôm nay cô cũng rất vui vẻ, bởi vì anh ta đã cố ý chạy đến giải thích với cô, tiếp theo cũng không có giận dữ hay gì hết, mà giống như đã trở thành một người bạn của cô, ăn cùng cô, uống cùng cô, còn cùng nói chuyện với cô nữa. Hơn nữa đụng đến việc gì thú vị anh ta cũng nở nụ cười.

“Đến nhà cô rồi.” Anh nói.

“Lê.. Lê đại ca, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.” Cô nghe lời, sau thời gian làm việc không gọi anh là anh Lê.

Trông anh có vẻ rất vừa lòng với xưng hô này của cô.

“Về cẩn thận nhé.”

“Vâng, tạm biệt.”

“Tạm biệt!”

Đóng cửa xe, anh gật đầu nói chào tạm biệt với cô xong mới quay đầu xe rời khỏi khu nhà, lại đột nhiên nghe đến tiếng cô gọi lại.

Anh quay đầu mở cửa kính xe, nghe Hữu Ninh nói: “Sáng mai tôi mời anh ăn bánh Doughnut.”

Không hiểu sao cô lại đưa ra đề nghị như thế, nhưng anh lại động lòng.

Anh mỉm cười nhận lời: “Được.”

Cô ngơ ngác nhìn anh mỉm cười, nhìn sườn mặt anh cùng chiếc xe dần dần đi xa kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn. Nếu cả ngày anh ta cứ mỉm cười như vậy đối với cô thì chỉ sợ lòng của cô sẽ rất nhanh bị đánh mất.

14. Chương 14

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Sáng hôm sau cô dậy sớm làm bánh Doughnut, cho bánh vào túi giấy rồi mới chuẩn bị bữa sáng cho Tá Ninh như thường ngày.

“Dậy đi! Hôm nay chị phải đưa em đến chỗ làm.” Hữu Ninh đến phòng Tá Ninh kêu chị dậy.

Tá Ninh kéo gối phủ lên đầu: “Ồn ào muốn chết! Sao cô không chạy xe máy của mình đây?”

“Hôm qua em không có chạy xe máy về nhà.”

Thấy Tá Ninh hoàn toàn không phản ứng, Hữu Ninh giật tung chăn ra.

“Sao cô có thể làm như vậy chứ?” Tá Ninh ngồi dậy, trừng mắt nhìn cô em gái lớn đầu của mình.

“Chị mau dậy đưa em đi làm.”

“Cô không chạy xe máy về thì có thể đi xe buýt được mà.”

Không phải cô không nghĩ tới nhưng như vậy thì sẽ trễ mất. Anh Lê đều ăn sáng trước tám giờ, nếu đã nói muốn mời người ta ăn sáng mà lại đến trễ như vậy thì rất không có thành ý.

Thấy Tá Ninh nói xong lại muốn nằm xuống ngủ lại, cô đành phải tức giận nói: “Vậy chị cứ ngủ tiếp đi, tự em đi là được chứ gì!”

Nghe vậy Tá Ninh mới không tình nguyện rời giường.

Mười lăm phút sau, hai chị em cùng ra khỏi thang máy, đi đến bãi đỗ xe đối diện. Hữu Ninh đột nhiên nhìn thấy xe của Lê Tuấn Uy dừng ở trạm gần đây.

Cô lập tức ngồi xuống. Tá Ninh không hiểu nhìn cô: “Em bị sao thế?”

“Sếp của em.” Hữu Ninh nói nhỏ.

“Cái gì? Sao anh ta lại chạy đến chỗ này?” Về mặt Tá Ninh buồn bực.

“Em không biết, chị mau chạy vào trong khu nhà đi, để em... Để em nghĩ cách để anh ấy đi chỗ khác, chờ anh ấy đi rồi, chị lại đi ra.” Hữu Ninh hạ giọng, thương lượng với chị gái mình.

“Ai, cô thật phiền phức!” Tá Ninh lắc mông bước nhanh vào trong. Hữu Ninh thấy vậy mới đứng lên, đi đến chỗ Lê Tuấn Uy đang ngồi trên ghế lái nhìn Đông nhìn Tây.

“Lê đại ca, sao anh lại ở chỗ này?”

“À, tôi có một người bạn muốn chuyển nhà đến gần đây, muốn tôi cho ý kiến. Tôi nghĩ thời gian còn sớm nên lại đây nhìn xem thử.” Lê Tuấn Uy cố gắng tìm lý do hợp lý một chút, để che giấu sự thật là anh muốn đến đây xem thử có thể gặp cô hay không, sau đó thì đưa cô đi làm chung luôn.

“Vậy anh thấy thế nào?”

“À, cũng tạm được. Thế nào? Có muốn tôi tiện đường đưa cô đi làm luôn không?” Anh hỏi.

“Được ạ.” Cô trả lời.

“Vậy... Cô cài dây an toàn cẩn thận vào.” Nói xong, anh quay đầu xe chạy về hướng sở sự vụ.

Hữu Ninh gơ tay về phía khu trọ của mình, chậm rãi vẫy tay.

Lê Tuấn Uy tò mò nhìn động tác của cô.

Cô giải thích: “Bởi vì lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi, nên làm vậy, cảm giác sẽ... Mát mẻ.”

Anh gật đầu.

“Đúng rồi, đây là bánh Doughnut tôi giúp anh làm, có chút nóng. Anh có muốn ăn trước không?”

“Được.” Anh tự nhiên nhận lấy bánh cô đưa, cắn một miếng, đúng là rất ngon.

“À, đúng rồi, tôi còn chuẩn bị cà phê giúp anh nữa.”

Anh uống một hớp, cảm thấy rất vừa lòng.

“Không phải cô muốn sửa sang lại công viên à?” Ăn được bữa sáng ngon lành, tâm tình anh tốt vô cùng, lại hỏi tiếp: “Cô có cần gì không, cứ liệt kê ra đi, tôi biết cách để mua mấy thứ máy móc vật tư để làm vườn này, để tôi dẫn cô đi mua.”

Ánh mắt cô sáng ngời, trả lời: “Được ạ, cảm ơn Lê đại ca.”

Thấy cô lúc nhìn mình đã không còn sợ hãi, không biết tại sao lại khiến anh cảm thấy thật an tâm.

Thời điểm hai người đến văn phòng, Lưu Diệp cũng đến. Anh ta đang ngồi xem báo.

“Sao hôm nay anh đến muộn vậy, đến giờ mới tới văn phòng?” Nhìn thấy Lê Tuấn Uy xách theo đồ đạc cùng Hữu Ninh bước vào, anh ta kinh ngạc.

“A! Hai người đến cùng nhau?” Lưu Diệp kinh ngạc.

“À, là gặp được trên đường, nhìn thấy cô ấy không chạy xe máy nên tiện đường đưa cô ấy đến đây luôn.” Lê Tuấn Uy nhẹ nhàng băng quơ nói.

Lưu Diệp nhận lấy mấy cái túi trên tay Hữu Ninh, nói: “Có phải rất nặng không, để anh giúp!”

Hữu Ninh cười cười với anh ta: “Cảm ơn Lưu đại ca, túi lớn này là nón bảo hộ, áo mưa, giày và khăn lau, tuy nhìn hơi lớn nhưng cũng không nặng lắm, em có thể tự xách được.”

“Em mua mấy thứ này làm gì?” Lưu Diệp khó hiểu hỏi.

Sợ mình đưa những thứ này cho Hữu Ninh sẽ khiến Lưu Diệp suy nghĩ lung tung, nên Lê Tuấn Uy đành phải bước về phía trước che cho Hữu Ninh, nói: “Tôi và cô ấy giới thiệu cho khách hàng mua một chiếc xe máy nên ông chủ cửa hàng bán xe đưa cho.”

“A, người đẹp còn có phúc lợi như vậy.” Lưu Diệp cười nói.

“Lưu đại ca đừng chọc em.” Nói xong, Hữu Ninh đi thẳng lên lầu.

Thấy cô đi xa, Lưu Diệp lấy ra một bản kế hoạch trong túi hồ sơ cho Lê Tuấn Uy xem.

“Đây là hành trình hai ngày nay của em, anh phối hợp một chút. Nếu chúng ta ở sở sự vụ thì vậy anh không cần phải để Hữu Ninh đi công tác, như vậy thì em mới có cơ hội mời cô ấy ăn cơm. Anh thấy sao?” Lưu Diệp nói.

Anh không thích, thật sự không thích chút nào cả, trong lòng có tiếng nói rằng anh không thích ý tưởng này của cậu ta.

“Anh sẽ cố gắng.” Anh chỉ có thể miễn cưỡng trả lời như vậy.

Trở lại văn phòng, anh liếc qua bó hoa trên bàn Hữu Ninh, cảm thấy rất chói mắt, không cần nghĩ cũng biết hoa kia chắc chắn là do Lưu Diệp tặng.

Dù trong lòng biết rõ nhưng về mặt anh cũng không chút thay đổi hỏi: “Hoa kia là ai tặng vậy?”

“Không biết nữa.” Cô cũng thật buồn bực.

“Anh tặng đấy, sáng nay trên đường đến đây anh nhìn thấy một bà cụ đang bán hoa này. Bà ấy muốn anh mua giúp, không từ chối được nên anh đành phải mua nhưng lại không biết tặng ai. Vừa vặn em là người đầu tiên đến, nên anh liền quyết định xin em thương xót nhận hoa này giúp anh.” Lưu Diệp ở ngoài cửa bước vào văn phòng nói.

Hữu Ninh không nghi ngờ anh ta, ngọt ngào cười với Lưu Diệp: “Cảm ơn Lưu đại ca, vậy em đành nhận hoa này vậy.”

Thấy cô cười, Lưu Diệp vừa lòng đắc ý đi ra cửa.

Một bó hoa xinh đẹp đặt trên bàn, hình ảnh phải nên vô cùng đẹp để hài hòa mới đúng, nhưng không hiểu sao Lê Tuấn Uy nhìn bó hoa cảm thấy rất không vừa mắt.

Càng không nói đến mùi hương của hoa kia giống như một loại xâm lược, quấy nhiễu tinh thần Lê Tuấn Uy, khiến anh cả ngày đều cảm thấy không yên, công việc hằng ngày cũng không thể tập trung được, còn làm gãy một đoạn bút chì nữa.

Anh thấp thỏm như thế ngay cả Hữu Ninh cũng có thể phát hiện được.

Nhưng khi nhìn sang lại thấy anh đang đánh máy, nên cũng không dám hỏi gì.

Sau lại nhìn thấy anh nhéo nhéo mũi vài lần, cô mới đoán: Không phải anh ấy dị ứng với phấn hoa chứ? Nhưng nếu vậy thì anh Lưu là em họ của anh ấy sẽ không đưa hoa đến văn phòng thế này. Vậy, là do anh ấy không thích mùi hoa bách hợp sao?

Muốn chứng thực suy đoán này không khó, vì thế cô đem bó hoa chuyển qua bàn trà trong phòng khách. Sau khi trở về, cô phát hiện tâm tình của anh hình như đã ổn định hơn.

Cô mỉm cười, bắt đầu viết trên laptop: Lê Tuấn Uy không thích mùi hoa bách hợp.

Thế thì cô phải nhớ không trồng hoa bách hợp vào trong công viên.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu phác thảo sơ đồ gieo trồng hoa cỏ trong công viên, thuận tiện lên mạng nhìn xem mấy loại cây, hoa có thể trồng, rồi ghi chú để đó trước, sau lại lọc lại.

Anh có nói qua, chờ khi anh rảnh lại mang cô đi mua mấy máy móc vật tư dùng làm vườn còn thiếu... Nghĩ như vậy, cô lại thấy chờ mong.

Cầm mấy tài liệu Lê Tuấn Uy giao cho xuống lầu photo, khoe miệng của cô vẫn vì chuyện trước đó Lê Tuấn Uy nói mà cong lên.

Trải qua hai tháng huấn luyện, cô đã có thể sử dụng thành thạo máy photo này. Nhân lúc tài liệu vẫn còn đang được photo, cô ra ngoài nói chuyện với mọi người, lại vô tình nghe được tin anh sa thải Hiếu Phi.

Nhã Kỳ kể lại cho Hữu Ninh nghe, cô nghe xong cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

“Nhưng mà... Chị Hiếu Phi nhất định phải đi sao?”

“Chuyện này đều cho cô ta tự chuốc lấy, ai cũng biết là dù có làm sai nhưng nếu chủ động nhận lỗi rồi sửa chữa thì anh Lê sẽ không làm khó. Anh Lê muốn mọi người đều phải thành thật.”

Lời này khiến cho tâm tình của cô chùng xuống.

Thành thật sao?

Nếu anh ấy biết người đến phỏng vấn lúc trước không phải cô, vậy cô phải làm sao?

“Chị nghĩ, chắc là anh ta đã từng bị lừa nên sợ.” Nhã Kỳ cuối cùng cũng cười cười cho ra kết luận.

Lời nói và thái độ mang theo chút giễu cợt của Nhã Kỳ khiến Hữu Ninh nghe xong cảm thấy rất tức giận.

“Nhưng dù thế nào chúng ta vẫn không nên cười trên nỗi đau của người khác.” Nói xong, cô xoay người vào phòng photo.

“A, sáng nay Tiểu Ninh uống lộn thuốc à, tôi có nói gì sai đâu.” Về mặt Nhã Kỳ không hiểu ra sao cả.

“Cô cứ thẳng thừng nói trên nỗi đau của ông chủ như vậy, không phải là chuyện tốt đâu.” Chú Quân nói lại Nhã Kỳ một câu.

“Hừ, mặc kệ mọi người.” Nhã Kỳ nói xong liền cúi đầu tính toán sổ sách.

Hữu Ninh trở lại văn phòng đem tài liệu đã photo xong đưa cho Lê Tuấn Uy, sau đó về chỗ ngồi của mình, bắt đầu bắt đầu gõ máy.

Lê Tuấn Uy gọi mấy tiếng cũng không thấy cô có động tĩnh gì, liền đi đến chỗ cô, hươ tay trước mặt cô.

“Cô đang nghĩ cái gì vậy?”

Cô bỗng nhiên thốt ra: “Nghĩ đến anh.”

Bị bất ngờ làm cô không kịp suy nghĩ lời nói của mình, lập tức quẩn đến mặt mày đỏ bừng: “Không phải! Tôi nói là, tôi đang nghĩ đến chuyện anh sa thải chị Hiếu Phi.”

“Chuyện này có gì hay mà nói, cô cứ lo làm việc của mình đi.”

Cô liếc mắt nhìn anh một cái, muốn nói gì đó, lại thấy anh cầm máy tính, đành phải đem lời định nói nuốt vào. Mặc kệ như thế nào, cô đều phải nghĩ cách cầu xin giúp chị Hiếu Phi. Thật ra nếu hôm đó không phải làm rất vội, thì với năng lực của chị Hiếu Phi, chị ấy cũng sẽ không gây ra lỗi như thế này.

Hơn nữa, thư là do cô đi gửi, cô cũng phải có một phần trách nhiệm.

15. Chương 15

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu sên

“Hữu Ninh, gần đây mới mở một quán đồ nướng, giảm giá tám mươi phần trăm, chỉ không biết có ngon hay không thôi, trưa nay chúng ta đến đó ăn thử được không?” Lưu Diệp xuất hiện từ ngoài cửa hỏi cô.

“Nhưng em đã hứa sẽ mua cơm hộp cho anh Tề rồi.” Hữu Ninh trả lời.

“A, không sao, vậy để tối có được không?” Lưu Diệp lại hỏi.

“Nhưng buổi tối em còn phải về nhà nấu cơm.”

“Về nhà nấu cơm? Nấu cho ai ăn?” Anh ta nhớ rõ đã từng xem qua tư liệu cá nhân của cô và biết cô còn chưa kết hôn.

Cô liếc mắt nhìn Lê Tuấn Uy một cái.

Nếu giờ cô nói là nấu cho chị gái ăn, thì đúng là một quyết định ngu ngốc: “Không có. Em rất thích nấu nướng, nếu tan làm mà không có việc gì quan trọng, em sẽ tự mình xuống bếp.”

“Ồ, thế à. Vậy còn trưa mai thì sao?”

“Lưu Diệp, ngày mai là cuối tuần.” Trong lòng Lê Tuấn Uy cảm thấy khó chịu, mở miệng nhắc.

Lưu Diệp đành nhún nhún vai, tỏ vẻ hết cách: “Được rồi, xem ra em có ý từ chối lời mời của anh.”

“Lưu đại ca, không phải như thế, hay là trưa thứ hai tuần sau chúng ta đi có được không, anh Lê có đi chung không ạ?”

Ở đây trừ Hữu Ninh ta thì hai người còn lại đều xấu hổ lúng túng.

“Nói sau đi.” Lê Tuấn Uy không để ý trả lời.

Lưu Diệp vỗ vỗ hai bàn tay mình vào nhau nói: “Ai, được rồi, nếu trưa nay không có ai đi ăn cơm với anh thì anh đành phải chấp nhận vậy. Ừm, buổi chiều anh còn có việc, là nhà tài trợ của chúng ta tổ chức, anh còn phải qua đó một chuyến, thôi tạm biệt hai người nhé.”

“Tạm biệt.” Hữu Ninh cười cười vẫy tay với anh ta.

Lê Tuấn Uy lấy ra chi phiếu từ quỹ bảo hiểm đưa cho Hữu Ninh, dặn dò: “Cô kiểm tra qua mấy đề mục trong sổ kế toán và chi phiếu, xem các khoản nợ và biên lai thu chi các khách hàng rồi lưu lại vào máy tính, buổi chiều sẽ tồn chi phiếu lại.”

Tồn chi phiếu? Tồn như thế nào vậy? Cũng giống việc tồn tiền mặt sao?

Cô dùng ánh mắt bắt lực nhìn anh.

Anh thấy, nhất định trong lòng cô đang kêu SOS.

Vì thế anh chậm rãi mở miệng: “Quản lý Tôn nói có chuyện muốn thảo luận với tôi, vậy nên chúng ta qua đó một chút đi.”

“A, vâng.” Cùng đi, nhưng chuyện này có lợi ích gì sao? Có đi cô cũng không biết làm thế nào cả.

Anh giống như hiểu được sự lo lắng của cô, mở miệng nói: “Tôi sẽ chỉ cô cách nào đem chi phiếu tồn vào trong tài khoản.”

“Cám ơn anh Lê.”

Cô ngẩng đầu, thấy anh cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm chăm chú của anh khiến cô sợ run, chợt thấy bối rối, khả năng tự hồi lúc này cũng dường như trở nên dư thừa, linh hồn cũng giống như bị anh thu hút, không thể tự thoát ra.

Điện thoại nội bộ bất chợt vang lên, cô vội nhắc ống nghe trả lời.

“Tôi... Tôi đi đặt cơm.” Cô cúi đầu thì thào tự nói, rồi đi như chạy xuống lầu, giống như đang che giấu khoảnh khắc tim bỗng dưng đập loạn nhịp lúc này.

...

Hai người không nói gì, mỗi người ngồi tại chỗ tự ăn phần cơm của mình.

Nhìn thấy trong hộp cơm có đồ chua, cô đột nhiên nhớ đến ngày trước Hiểu Phi cũng từng dạy mọi người cách làm món này, chẳng qua mọi chuyện xảy đến bất ngờ quá, bây giờ chị ấy đã không còn làm việc ở đây nữa. Cô nhịn không được khe khẽ thở dài.

“Cô sao vậy? Vì sao lại thở dài?” Lê Tuấn Uy dừng đũa, nhìn cô.

Cô ngạc nhiên.

Sao thánh giác của anh lại tốt như vậy chứ, ngay cả việc cô chỉ than nhẹ một tiếng cũng có thể nghe thấy?

“À, tại tôi nhìn thấy đồ chua trong hộp cơm nên nhớ ra mấy ngày trước chị Hiểu Phi đã dạy mọi người làm món này, nhưng giờ chị ấy không còn ở đây nữa. Tôi thấy đúng là không thể lường trước được điều gì, có chút xúc động mà thôi.”

“Cô vẫn để ý đến việc cô ta rời đi?” Anh hỏi.

“Nếu chị Hiểu Phi không đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi, thì chắc anh cũng không sa thải chị ấy phải không?”

“Xưa giờ tôi không xử phạt người biết nhận sai.” Anh trả lời.

“Nhưng anh có bao giờ nghĩ rằng chị ấy nói dối là do anh quá nghiêm khắc không? Tại vì chị ấy sợ anh trách mắng, nên mới muốn cố gắng thể hiện tốt năng lực của mình trước mặt anh, mới đổ lỗi cho tôi. Với lại tôi cũng có trách nhiệm, vì thư là do tôi gửi mà. Lúc đầu tôi giúp chị ấy chuẩn bị tư liệu, sau thì chị ấy mới cho vào phong bì. Có thể là do chị ấy nhớ nhầm thôi, cũng không phải cố ý muốn làm như vậy. Với lại chị ấy đi rồi, trong một thời gian ngắn mọi người cũng không thể hoàn toàn tiếp thu phần công việc của chị ấy, tiến độ công việc cũng bị chậm trễ. Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng thấy áy náy.” Cô hơi hơi chu đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng, nói.

Anh biết rõ mọi chuyện cũng không giống những điều cô vừa nói, anh có thể không giải thích, và cũng đã làm như vậy, nhưng khi nghe cô nói trong lòng cô áy náy, anh đột nhiên muốn giải thích để cô cảm thấy dễ chịu hơn.

“Cô hãy nghe tôi nói. Tôi quyết định như vậy là tốt nhất cho mọi người. Thứ nhất, công việc của chúng ta có rất nhiều cơ hội biết mấy chuyện riêng tư của khách hàng, chúng ta phải có uy tín thì khách hàng mới

yên tâm giao tư liệu riêng tư cho chúng ta. Đây chính là nguyên tắc đầu tiên cũng là quan trọng nhất của sở sự vụ.”

“Thứ hai, đã có nguyên tắc như vậy thì tất cả nhân viên đều phải tuân thủ, một khi có người vi phạm, tôi lại không để ý, vậy không phải rất không công bằng với những người tuân thủ quy định sao? Thứ ba, trước khi đi Hiếu Phi vẫn không cho rằng mình sai, nếu cô ta đã không thể đối mặt với sai lầm của mình thì cô ta không có khả năng sẽ sửa đổi. Vậy nên, nếu tôi không sa thải cô ta, thì giống như đang nuông chiều hành vi của cô ta, cô ta cũng sẽ không có cơ hội tỉnh táo lại, kiểm điểm hành vi của mình, rồi từ đó thay đổi suy nghĩ của chính mình. Hơn nữa suy nghĩ sai lầm sẽ có ảnh hưởng cả đời, chuyện này, về lâu về dài mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.”

Nghe vậy, cô cảm thấy anh nói cũng rất có đạo lý.

“Vậy nếu sau này chị ấy thật tình thừa nhận sai lầm của mình, rồi trở về, anh sẽ nhận lại chị ấy sao?”

Cô bỗng nhiên không phân rõ là mình đang thay Hiếu Phi hỏi, hay là đang hỏi cho chính mình.

“Đúng vậy.” Anh trả lời.

Nghe anh trả lời như thế, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới lại tươi cười với anh.

Xem ra còn tốt hơn cô nghĩ nữa, vậy là tốt rồi.

Anh cũng cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, sau đó lại đột nhiên hỏi.

“Mười giờ ngày mai cô có rảnh không?”

Anh muốn hẹn với cô sao? Không ngờ chỉ vì điều này mà cô căng thẳng đến mức bụng đột nhiên đau âm ỉ.

“... Tôi rảnh.”

“Vậy tôi chờ cô ở trạm xe dưới nhà, chúng ta đi mua mấy đồ làm vườn, vật tư, máy móc, được không?”

“Vâng, được.”

Nghe được đáp án khẳng định của cô, không hiểu sao anh lại cảm thấy có chút vui vẻ, thậm chí có vài phần chờ mong.

...

Lưu Diệp đến hội trường trưng bày, nhanh chóng được lễ tân sắp xếp ngồi ở vị trí khách mời, nhưng khi nhìn thấy trưởng phòng kỹ thuật và một người phụ nữ đi đến chỗ ngồi bên cạnh anh, đôi mắt bị cạnh thị của anh trợn tròn kinh ngạc.

Tá Ninh theo trưởng phòng vào hội trường, đang định ngồi xuống lại cảm thấy có ánh mắt nóng rực chăm chú tập trung trên người mình. Cô đành quay đầu nhìn thẳng đối phương, nhưng vừa thấy, cô lập tức hối hận.

Tại sao cô lại đụng trúng một trong hai xếp lớn của Hữu Ninh chứ! Chuyện trùng hợp như thế này thật khiến người khác cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi.

Bên này, Lưu Diệp cũng cảm thấy kỳ quái.

Sao Hữu Ninh có thể chạy đến đây được chứ? Còn được tiếp đãi như khách quý?

Anh nhớ rõ buổi sáng khi đi làm cô ấy mặc áo trắng cùng với váy dài màu xanh, trông rất dịu dàng, thánh thiện. Nhưng bây giờ cô lại mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn kết hợp với váy ôm màu đen, tai còn đeo một đôi khuyên tai lớn khiến cả người cô toát ra một loại khí chất xinh đẹp, quyến rũ khiến anh không thể xác định được cô bây giờ có phải là Lương Hữu Ninh mà mình quen biết hay không.

Có điều, nhìn kỹ thêm một chút, anh tự cho rằng mình không nhìn nhầm, thấy cô quay đầu nhìn về phía mình, lập tức hạ giọng gọi một tiếng: “Hữu Ninh, sao em lại chạy đến đây?”

“Thật xin lỗi, nơi này rất âm ỉ, tôi không nghe anh nói gì cả.” Tá Ninh đành phải lộ ra nụ cười đẹp nhất của mình, giả ngốc.

Lời này của cô khiến tâm trạng Lưu Diệp bức rút không yên.

“Xin hỏi, cô là Lương Hữu Ninh sao?” Về mặt Lưu Diệp hơi hoang mang.

Vì một lát nữa ban tổ chức sẽ giới thiệu khách mời, nên nếu đã không trốn được thì Lương Tá Ninh đành phải lấy ra danh thiếp của mình, đưa cho anh.

Lưu Diệp nhìn danh thiếp, nhớ kỹ: “Lương Tá Ninh.”

Hả! Chỉ khác một chữ? Và khuôn mặt lại giống nhau như đúc?

Ánh mắt Tá Ninh khó hiểu, nhìn anh hỏi: “Xin lỗi, nhìn vẻ mặt này của anh, không phải anh quen biết em gái Lương Hữu Ninh của tôi chứ?”

“Đúng vậy. Hai người là chị em sinh đôi à?” Ha, như vậy là được rồi.

“Anh là?” Tá Ninh càng đùa càng hứng thú hỏi.

Lưu Diệp vội vàng lấy ra danh thiếp của mình đưa cho cô: “Tôi là chuyên viên kế toán của sở kế toán cao cấp Uy Vũ, Lưu Diệp. Hữu Ninh là trợ lý nghiệp vụ ở chỗ chúng tôi.”

“Vậy à! Vậy anh Lưu, Hữu Ninh nhà chúng tôi đành nhờ anh quan tâm nhiều hơn.”

“Nào có, Hữu Ninh rất ngoan hiền, hồn nhiên, mọi người ai cũng rất thích cô ấy.”

“Thật vậy sao, vậy thì tốt quá.” Tá Ninh cười nói.

Không hiểu vì sao, Lưu Diệp đối với Lương Tá Ninh lại có cảm giác rất quen thuộc, giống như cái người hoạt bát tự tin trước đây đến sở vụ phỏng vấn rất giống cô Lương Tá Ninh trước mặt này, sau đó lại nhận ra Hữu Ninh hiền lành, ngây thơ so với người lúc trước đến phỏng vấn quá khác nhau.

Nói thật, anh cũng không biết chuyện này là thế nào.

Lưu Diệp cúi đầu nhìn danh thiếp của Tá Ninh.

Kenny, cơ quan quản lý thiết bị vận động Đài Loan.

Đột nhiên, suy nghĩ chợt lóe! Nếu lúc trước do Lương Tá Ninh thay Lương Hữu Ninh đến phỏng vấn, vậy thì mọi chuyện sẽ không còn gì khó hiểu nữa.

Anh quyết định hỏi một chút.

“Cô Lương, cô xác định chúng ta chưa từng gặp mặt sao?”

Trong lòng Tá Ninh giật mình, bắt đầu tính toán: Anh ta hỏi như vậy chứng tỏ đã hoài nghi chuyện lúc trước. Hơn nữa nếu anh ta mở miệng hỏi Hữu Ninh thì sẽ không khó tra ra sự thật, nếu chuyện này bị cô làm lộ ra, thì theo tính tình của Hữu Ninh, nhất định sẽ ngầm tức giận với cô rất lâu. Theo như cô thấy, Lưu Diệp có chút ý tứ với cô, hay là cô mời anh ta ăn bữa cơm rồi xin lỗi, nói anh ta quên chuyện này đi. Anh ta cũng không ghét Hữu Ninh mà, chắc chuyện này không khó giải quyết nhưng cô nghĩ.

“Ừm, người ở đây hơi nhiều, không dễ nói chuyện. Như vậy đi, tối nay tôi muốn mời anh Lưu một bữa cơm để cảm ơn anh đã chăm sóc em gái tôi trong thời gian qua, không biết anh Lưu có chấp nhận lời mời này hay không? Tôi thật sự cảm thấy rất vinh hạnh khi được quen biết với anh Lưu đây!”

“Nói chăm sóc Hữu Ninh thì tôi không dám nhận, có điều cùng nhau ăn một bữa cơm rồi tiện thể tâm sự một chút cũng không tồi.” Đúng rồi, đúng rồi! Chính là giọng điệu này đã làm cho anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, thì ra đúng là cô, Lương Tá Ninh.

16. Chương 16

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Sáng sớm, Hữu Ninh ăn xong bữa sáng của mình rồi chuẩn bị giúp Tá Ninh một phần nữa, xong mới mặc vào áo sơ mi đen cùng với quần jean màu xanh, chân mang giày vải bước xuống lầu chờ Lê Tuấn Uy.

Cô phải cố gắng lắm mới không để cho tâm trạng vui vẻ mong chờ của mình biểu hiện ra quá rõ ràng. Tối qua cô đã thức trắng đêm suy nghĩ, cũng không hiểu tại sao mình lại thích vẻ mặt không hề thân thiện của Lê Tuấn Uy.

Tại vì hôm trời mưa anh đưa cô về ư? Hay là lúc anh làm bộ làm tịch nói muốn tìm chỗ ở cho bạn mình nhưng thật ra lại muốn đến gặp cô?

Cô cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng dù có thế nào, điều này sẽ là bí mật nhỏ mà cô giữ lại trong tim mình.

Bởi vì Lê Tuấn Uy là một người công tư rõ ràng, nếu để anh biết bí mật này, có lẽ chuyện của bọn họ sẽ tan biến.

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ, Lê Tuấn Uy đã dừng xe bên cạnh cô, mỉm cười nói chào buổi sáng.

“Chào buổi sáng. Cô chờ có lâu lắm không?” Lê Tuấn Uy hỏi.

“À, không có, tôi mới vừa xuống thôi. Đúng rồi, anh đã ăn sáng chưa?”

“Còn chưa ăn. Nhưng không sao đâu, chờ lát nữa chúng ta lại...” Anh còn chưa nói hết, một hộp cơm nắm đã nhanh nhẹn xuất hiện trước mặt.

“Tôi làm đấy, anh ăn thử đi.” Anh cảm thấy cô cười ngọt ngào giống như chiếc bánh kem đậu phộng mà anh thích nhất.

Anh tất nhiên cung kính không bằng tuân mệnh. Trong cơm nắm có củ cải muối, đậu rang ngũ vị hương, rong biển, chà bông, bánh quẩy và trứng muối, anh cảm thấy mùi vị không tồi, cũng ăn rất ngon, cuối cùng cô lại đưa thêm một ly trà lạnh, uống vào cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng.

“Bữa sáng phong phú như vậy, tôi sẽ bị cô làm hư đấy.” Anh cười nói, hoàn toàn cảm nhận được tâm ý của chính mình.

Nghe được anh vô tư nói như thế, cô cảm thấy thất sự rất vui vẻ.

“Sáng sớm mà phải làm mấy thứ này, chắc rất mệt phải không” Anh hỏi.

“Không có đâu.” Chỉ cần anh thích, cô sẽ không thấy mệt chút nào hết, thật ra chuyện này là do cô cam tâm tình nguyện.

“Trừ nấu nướng ra, có vẻ cô rất thích mấy thứ hoa cỏ à?” Anh lại hỏi.

“Đúng rồi. Nhưng nhà của tôi rất nhỏ, không có chỗ để trồng, hơn nữa mẹ và chị tôi lại nghĩ trồng hoa sẽ có nhiều muỗi đến nên không cho tôi và ba trồng, nên tôi không có kinh nghiệm gì đâu. Nhưng công viên ở sở sự vụ chúng ta có diện tích không nhỏ, sao không sửa sang lại mà lại bỏ hoang như thế?” Cô tò mò hỏi.

Anh im lặng một hồi lâu rồi mới nhỏ giọng nói.

“Thật ra lúc tôi mua sở sự vụ cũng không có vườn hoa kia, hồi ấy ở chỗ đó chỉ là một mảnh đất trống, sửa lại để trồng hoa là ý kiến của bạn gái tôi. Lúc mới bắt đầu cô ấy còn vui vẻ trồng không ít cây, nhưng chỉ có mấy loại là còn sống. Có khi nghĩ lại, thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt đã mười năm, trong số mấy cây cô ấy trồng năm đó chỉ có duy nhất cây bàng là còn sống mà thôi.” Anh còn nhớ cô ấy đã nói qua, nhất định phải chăm sóc cho cây bàng sống, chờ đến khi hai người già đi, cây cũng lớn, bọn họ có thể đặt ghế dưới tán cây tâm sự với nhau. Nhưng hôm nay cây đã lớn, người cũng không còn ở bên cạnh.

Chuyện này có tính là bị ông trời trêu ngươi hay không?

Về mặt thoáng đau thương của anh khiến cho người ta cũng thay đổi sắc mặt.

Cô phải nghĩ ra từ sớm mới đúng, kiểu người luôn làm việc có trật tự, có nguyên tắc như anh mà lại bỏ hoang nơi này như vậy nhất định là có nguyên nhân. Thì ra anh ta sợ phải nhìn cảnh nhớ người. Vậy có phải cô lại phạm sai lầm rồi không?

Tự dưng lại muốn đi sửa sang vườn hoa làm gì chứ?

“Thật xin lỗi.” Cô thấp giọng nói.

“Cô nói gì cơ?” Anh khởi động xe nên không nghe rõ lời cô nói.

“Tôi nói, thật xin lỗi. Tôi không nên làm anh nhớ đến chuyện đau lòng.”

“Chuyện đau lòng?” Anh quay đầu liếc cô một cái, liền hiểu rõ.

“Mới đó mà cô đã biết hết chuyện của tôi à? Tin tức của cô thật nhanh nhạy.” Anh đánh trống lảng.

Chuyện này là do cô vô tình biết được trong lúc uống trà giờ nghỉ trưa thôi.

“Thế nào? Sao lại không nói gì nữa vậy?”

“Chúng tôi, chúng tôi không phải cố ý soi mói chuyện người khác đâu, là vì...” Cô lờ miệng nói ra sự thật.

“Bỏ đi, mọi người thoải mái một chút cũng không phải là chuyện xấu.”

Phải, cô đã sớm biết được, là mặc dù lúc nào anh cũng lộ ra vẻ mặt khó gần, nhưng thật ra anh rất mềm lòng.

“Hai người...” Nghĩ lại, cô vẫn không nên hỏi nữa thì tốt hơn.

“Hử, sao cô chỉ nói một nửa vậy?”

“Hai người còn liên lạc không?” Cuối cùng cô cũng lấy hết can đảm nói ra.

Anh suy nghĩ một lát, trả lời: “Đối với tình cảnh của chúng tôi, thì có lẽ không liên lạc sẽ thoải mái, tự nhiên hơn.”

“Vậy anh tha thứ cho hai người họ không?”

“Tôi làm gì có tư cách để nói tha thứ hay không. Thật ra chuyện tình cảm và sự nghiệp đều giống nhau, đều cần bỏ công sức ra đánh cược, mà đánh cược thì cần thời gian. Năm đó ba người chúng tôi ở nước ngoài, bình thường tất nhiên sẽ phải giúp đỡ lẫn nhau, nhưng khi ấy tôi dồn hết tâm trí vào công việc, cố gắng muốn nhanh chóng lấy được bằng, nên cũng ít quan tâm đến bạn gái, chờ tới khi tôi phát hiện được khác thường, thì bọn họ đã bàn đến chuyện kết hôn. Dù sự thật phũ phàng, nhưng nếu tình cảm của chúng tôi không có vấn đề thì sao người khác có thể dễ dàng chen vào được? Tôi phải mất nửa năm mới có thể hiểu được đạo lý này, thậm chí, cuối cùng tôi còn tham dự hôn lễ của bọn họ, bởi vì tôi tin rằng chỉ có dùng cảm đối mặt thì mới dễ dàng vượt qua. Lúc đó tôi quyết tâm muốn vượt qua những cảm xúc tiêu cực nên mới tham gia hôn lễ của hai người họ, khi đó trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, thẳng thẳng mà nói... Rất khó chịu, nhưng ít ra mọi chuyện đều đã qua, tôi cũng đã bình tĩnh lại rồi.”

Nghe xong chuyện của anh, cô không nhịn được đỏ mắt.

Bị bạn tốt phản bội mà anh lại có thể nói ra nhẹ nhàng như thế, lại không có oán thán, hay trách móc gì.

Tâm ý của anh, cô biết. Nếu không phải từng yêu cô ấy, anh đâu cần phải miễn cưỡng tham gia hôn lễ hai người họ? Là vì quá yêu, cho nên anh cố gắng chúc phúc để lấp đầy sự tiếc nuối trong lòng.

Nhưng là, sự đau đớn trong lòng anh, thật sự không sao cả sao?

Cô len lén nhìn anh, trong lòng lại lặng lẽ nói: Cảm ơn anh đã kể chuyện của mình cho em biết.

Cô biết, khi anh chính miệng nói ra chuyện này cũng là lúc anh xem cô như một người bạn đặc biệt.

“Được rồi, chúng ta đã đến nơi.” Anh dừng xe trước một kho hàng, nói.

Hữu Ninh đem bản vẽ phác thảo sửa lại công viên cho Lê Tuấn Uy xem.

“Lê đại ca, tôi định làm như thế này, anh xem có được không?”

Lê Tuấn Uy tắt máy, nghiêm túc nhìn bản vẽ, hỏi: “Mấy ký hiệu tròn tròn đen đen trên cây là gì vậy?”

“À, tôi thấy, không hiểu sao trên cây không có chim đến xây tổ, tôi nghĩ chắc là do không ai làm tổ cho nó hết, với lại tôi nghĩ, nếu chúng ta làm sẵn ổ trên đó, thì sẽ có chim đến ở, làm hàng xóm với chúng ta.”

Lê Tuấn Uy nghe xong, mỉm cười.

“Có phải rất ngốc không?” Cô xấu hổ. Tổ chim do người làm, chim sẽ dám đến ở sao?

“Không đâu, chúng ta vào trong tìm xem có cái tổ nào thích hợp không.” Nói xong, anh xuống xe, cùng cô vào.

Ở quầy hàng có một người phụ nữ nhỏ nhắn đang cúi đầu tính toán sổ sách, nghe tiếng con vẹt trước cửa kêu to: “Khách đến, khách đến”, cô ngẩng đầu, vừa thấy khách đến là ai đã mở miệng hô: “Lê Tuấn Uy!”

Tiếng kêu của cô làm cho Hữu Ninh đang đùa với chú vẹt trước cửa không nhin được quay đầu, tò mò nhìn bọn họ.

Trong phòng, một người đàn ông đang ngồi uống trà trên sofa cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy Lê Tuấn Uy, anh ta đặt chén trà trong tay xuống, nhiệt tình tươi cười bước đến quầy bán hàng: “Ai, hôm nay ngọn gió nào mà đưa chuyên gia kế toán Lê đến thăm cửa hàng đơn sơ của chúng tôi vậy.”

Lê Tuấn Uy cười cười: “Xin chào, Nhã Linh, lão Hùng, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp rồi, cũng phải mười năm nhỉ?” Lão Hùng xoay người hỏi vợ mình.

“Chắc cũng tầm đó, a, người này là?” Nhã Linh tinh mắt, lập tức chú ý cô gái đến cùng Lê Tuấn Uy.

“Là trợ lý của tôi, Lương Hữu Ninh. Còn hai người này là bạn thời đại học của tôi, Nhã Linh, lão Hùng.” Lê Tuấn Uy giới thiệu ba người với nhau.

“Hữu Ninh, xin chào, thật vui khi gặp em em. Lão Hùng, sao anh còn không mau pha trà đi?” Nhã Linh xoay người sai chồng mình, rồi quay lại nói: “Hai người ở lại chơi một chút nhé! Chúng ta cùng uống chút trà.”

Lê Tuấn Uy biết chuyện họp mặt bạn bè sẽ khiến người ngoài như cô thấy chán, nên chờ Hữu Ninh uống xong ly trà, anh nói với cô: “Cô cứ đi dạo trước đi, ở đây rất rộng, có nhiều thứ để xem.”

Hữu Ninh ngọt ngào cười: “Vâng. Vậy, chị Nhã Linh, Hùng đại ca, em đi trước.”

“Được, em cứ đi dạo từ từ, cứ thoải mái chọn mấy thứ đắt tiền nhất nha, sếp của em cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là nhiều.” Nhã Linh trêu ghẹo nói.

Chờ Hữu Ninh đi xa, Nhã Linh lập tức hỏi Lê Tuấn Uy: “Hai người... Đang hẹn hò à?”

“Không có.” Anh phủ nhận.

“Không có? Quỷ mới tin! Tên nhóc nhà cậu, năm đó trừ lúc nói chuyện với Lam Hủy là ánh mắt sẽ dịu dàng một chút, còn lại với ai cũng đối xử lạnh như băng, đến mức có thể hù chết người khác. Nhưng nhìn cậu đối xử với cô trợ lý thế nào đi, cái vẻ mặt ấy, chà chà, bằng sự thông minh từ bé của Nhã Linh tôi, cậu không qua được ánh mắt tôi đâu.”

“Không phải vậy.” Lê Tuấn Uy giải thích: “Trợ lý này mới tới, lá gan cũng rất nhỏ, nếu tôi hung một chút thì cô ấy sẽ sợ tới mức quên mất phải làm gì. Còn nếu tôi nhỏ nhẹ thì cô ấy sẽ dễ dàng tiếp nhận hơn. Còn nữa, cậu nói vậy giống như tôi là yêu ma quỷ quái mê hoặc lòng người không bằng.”

“Đúng đấy, vợ à, em nói Tuấn Uy như vậy, anh sẽ nghi ngờ năm đó em có tham gia ‘Đội cảm tử phá băng’, đã từng bị người này làm tổn thương do quá lạnh lùng đấy.” Lão Hùng cười nói.

“Ái, làm gì có chuyện đó! Em sợ lạnh như vậy, sao có thể ngốc như thế chứ. Với lại Lam Hủy còn là bạn cùng phòng của em nữa.” Nói xong lời này, Nhã Linh lén Lê Tuấn Uy, nhưng vẻ mặt của anh vẫn vô cùng bình tĩnh, thờ ơ.

Lão Hùng kéo nhẹ tay vợ mình, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đừng có luôn miệng nói về Lam Hủy như vậy.”

Lê Tuấn Uy nghe được, anh cầm chén trà uống một hớp. “Mọi chuyện cũng đã qua rồi, nếu tôi cứ tránh né cô ấy không phải rất vất vả ư? Nhã Linh, tôi không sao, cậu muốn nói thế nào thì nói.”

“Đúng vậy! Em đã sớm nói với anh rồi, Tuấn Uy là một người rất đặc biệt.” Nhã Linh nói.

Khi chuyện năm ấy xảy ra, cô đã từng nói với chồng mình, Lê Tuấn Uy nhất định có thể thoát khỏi quá khứ. Khi cậu ta bước vào cửa hàng của bọn họ một lần nữa thì cũng là lúc cậu ta chính thức bước ra khỏi những chuyện cũ. Nhưng cô không ngờ được, bọn họ chờ, lại chờ đến tận mười năm.

Cũng không thể trách được! Lam Hủy và Lê Tuấn Uy là hai cổ đông lớn ở đây mà, đến nay vẫn không thay đổi. Tới đây, sẽ không khỏi nhớ đến những chuyện đã qua, , đối với Lê Tuấn Uy thì đây không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Được rồi, đàn ông các anh cứ nói chuyện đi, em đi xem khách hàng của chúng ta có bị lạc đường hay không. Đúng rồi, lão Hùng, anh đổi giúp em một chén trà, để em mang đến cho Hữu Ninh.”

Lát sau, Nhã Linh cầm theo hai chén trà, tìm được Hữu Ninh trong góc nhà kho.

“Nào nào, Hữu Ninh, em uống trà giải khát đi.”

“Cám ơn chị.”

“Em có chọn được thứ nào không?”

Hữu Ninh đưa bản vẽ phác thảo cho Nhã Linh xem. Nhã Linh cúi đầu xem qua, rồi nói: “Ừm, mấy máy móc này ở chỗ chị đều có. Nhưng mấy loại cây hoa mà em muốn không có đủ. Không sao, chị cứ chuyển mấy thứ có sẵn qua trước, không đủ thì em cứ gọi cho chị. À hàng rào này muốn lấy màu trắng sao?”

“Vâng ạ.”

“Ừm, màu trắng đẹp hơn. Vậy còn ô che nắng thì sao?”

Hữu Ninh nhìn khu vực để ô che nắng, lên tiếng: “Em thấy dùng màu xanh và màu trắng xen kẽ là được, chị thấy sao?”

“Ừm, nhiều loại hoa rực rỡ màu sắc như vậy, thì chiếc ô màu này lại có vẻ phù hợp hơn, chị cảm thấy rất được!” Nhã Linh đồng ý, cũng nhìn ra ý đồ của Hữu Ninh.

“Còn trồng cây, em có quen biết người nào không?” Nhã Linh hỏi.

“Không có ạ. Chị Nhã Linh, chị có thể giúp đỡ em được không?”

“Không thành vấn đề! Chị sẽ thuê người cho em.”

Hữu Ninh vui vẻ nói cảm ơn Nhã Linh.

Nhã Linh nắm tay Hữu Ninh: “Không cần cảm ơn, giúp bọn chị chăm sóc tốt Tuấn Uy là được rồi. Năm đó vợ chồng chị không kiếm việc đàng hoàng mà chỉ đam mê nghề làm vườn này, còn muốn dùng đam mê để gây dựng sự nghiệp, lúc ấy tất cả người thân, bạn bè đều phản đối, chỉ có mình Tuấn Uy là không nói hai lời xuất vốn hỗ trợ bọn chị, vì thế bọn chị mới có ngày hôm nay. Em cũng biết Tuấn Uy là người thông minh, có năng lực, lại cao ngạo, là kiểu người dù có nỗi khổ trong lòng cũng không nói ra, khiến bọn chị không biết phải giúp cậu ấy thế nào. Nhưng hôm nay chị lại thấy cậu ta có vẻ thích em. Đương nhiên rồi, có lẽ đến chính cậu ta cũng không biết, nếu không, thì sao một người không thích hoa cỏ như cậu ta lại muốn sửa sang lại công viên chứ, nên nhất định là trong lòng cậu ta cũng có em.”

Hữu Ninh nghe vậy kinh ngạc vô cùng.

Thật vậy ư? Lê Tuấn Uy thích cô? Điều này là thật sao?

Không, nhất định là chị Nhã Linh nghĩ sai rồi.

Nhất định là như vậy, dù sao bọn họ đã mười năm không gặp mặt. Mười năm, có thể thay đổi rất nhiều chuyện, không phải sao?

Hai người bị Nhã Linh lôi kéo ở lại dùng bữa. Ăn cơm xong, Nhã Linh lấy tờ giới thiệu mấy chỗ cà phê sân vườn đưa cho Lê Tuấn Uy, nói: “Mấy chỗ này bán cà phê không tồi, tớ nhiệt liệt đề cử. Cậu đi uống cà phê, còn Hữu Ninh thì tham quan học tập cảnh quan của sân vườn. Hai người lái xe đi dạo đi, nhất là xem chỗ đó có loại hoa hồng nước hay không. Nhất định phải đi đó, lúc thanh toán cứ nói tên lão Hùng thì sẽ được chiết khấu năm mươi phần trăm.”

“Chiết khấu năm mươi phần trăm, nhiều như vậy!” Về mặt Hữu Ninh nóng lòng muốn thử.

Biểu cảm của Hữu Ninh khiến lão Hùng thấy cô rất nghịch ngợm, đáng yêu.

Lê Tuấn Uy buồn cười, xoay người hỏi cô: “Muốn đến đó xem một chút không?”

Ánh mắt cô sáng lên!

“Được ạ!”

17. Chương 17

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

“Oa! Nơi này đẹp như trong mơ vậy. Anh xem, mùa đông ngắm mai, mùa xuân ngắm hoa anh đào, mùa hè có hoa hồng, mùa thu lại được ngắm hoa sen, bốn mùa đều là những cảnh vật khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.” Cô kéo anh đến ngồi chỗ gần cửa sổ nơi có thể nhìn ra sân của quán cà phê, cảm thán.

“Có thể nhìn thấy cảnh vật như vậy là hạnh phúc sao?” Anh thì thào tự nói.

“Dừng lại nghỉ ngơi, có thể nhìn ngắm thiên nhiên, được thiên nhiên vỗ về an ủi là một loại hạnh phúc đơn giản, bình dị nhất.” Không biết người khác cảm thấy thế nào, nhưng đối với cô, cô luôn kiên định cho rằng hạnh phúc là như vậy.

Chỉ khi ta dừng lại mới có thể nhìn thấy sao?

Có lẽ là thế.

Mấy năm nay, cuộc sống của anh lúc nào cũng vội vàng, đúng là đã lâu chưa từng được thư giãn như thế này, gần như ngay cả cảm giác rảnh rỗi, “không có việc gì” anh cũng không biết.

Được rồi, vậy anh sẽ thử dùng hai tiếng này từ từ thưởng thức một ly cà phê, để thử xem những cảm giác anh chưa từng biết, nó sẽ như thế nào.

Thì ra cũng không khó như anh nghĩ.

Anh hỏi Hữu Ninh: “Nếu cô là chủ nơi này, cô sẽ kinh doanh cái gì?”

“Ừm.” Dùng một tay chống cằm, ánh mắt cô có chút mơ hồ: “Tôi sẽ bố trí sao cho dù là mùa nào, thì từ mỗi ô cửa sổ đều có thể nhìn đến những phong cảnh khác nhau. Đồ ăn cũng thay đổi theo từng mùa, buổi chiều còn có thêm bánh ngọt hoặc bữa ăn nhẹ, còn để quán lúc nào cũng tràn ngập mùi thơm của cà phê và bánh nướng, còn muốn mở dòng nhạc khiến người ta nghe xong có thể thả lỏng tinh thần, cảm thấy thư giãn, thoải mái. Còn có, trong quán không cần quá nhiều chỗ ngồi, như vậy mới không ồn ào, với lại, nhất định phải làm cho từng vị khách bước vào quán đều có thể thật sự thả lỏng, thật sự yên ổn, thoải mái nghỉ ngơi, ăn một bữa cơm.”

Anh nhìn ánh mắt như đã đi vào cõi mộng của cô, tự dưng anh cảm thấy cô càng nhìn càng đáng yêu.

“Vậy không phải sẽ mệt chết sao?” Anh hỏi.

“Được làm chuyện mình thích thì cho dù có mệt mỏi cũng sẽ cảm thấy thật vui vẻ.”

“Ừm.” Anh gật đầu, có vẻ như cô nói cũng không sai.

“Vậy còn anh? Nếu bây giờ cho anh nghỉ phép dài hạn, vậy thì anh muốn làm gì?”

Lê Tuấn Uy nghĩ nghĩ.

“Không biết, tôi không nghĩ đến vấn đề này.”

“Vậy bây giờ anh nghĩ thử đi!”

Anh nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ đến cuốn sổ ghi chép lịch làm việc dày đặc của mình.

“Thật sự không nghĩ ra được. Nếu để cho tôi nghỉ phép dài hạn, chắc hẳn tôi sẽ rảnh rỗi đến hốt hoảng mất thôi.”

Cô cười anh: “Trời ạ! Anh thật thảm, vậy chẳng phải anh đã dành toàn bộ thời gian vào việc kiếm tiền à?”

Anh lộ ra khuôn mặt đau khổ, nhìn cô.

“Đúng vậy, có lẽ tôi nên tìm người nào đó đến để giúp tôi tiêu tiền, vậy là có thể giải quyết vấn đề khó khăn này rồi nhỉ.”

Anh nửa thật nửa giả nói xong, ánh mắt lại nhìn thẳng vào cô, nhìn đến khi cô không kim được mà mặt đỏ ửng.

Nhưng ngay lúc đó, cô bỗng dừng nhìn thấy bảng giá của quán, trên đó có viết: Hoa hồng (tự hái) trả mười tệ. Thấy vậy, cô động lòng: “Chỗ nhà ẩm trồng hoa hồng bên ngoài có cho phép mình tự hái, chúng ta ra đó xem thử được không?”

“Được thôi.” Anh đồng ý.

Hữu Ninh vội vàng đứng dậy đi ra khỏi chỗ ngồi.

Mắt thấy cô sẽ va vào người phục vụ, dưới tình thế cấp bách, anh nhanh chóng vươn tay kéo cô về phía mình, ai ngờ gót giày cô bị trật mất đi trọng tâm, hai người đồng thời ngã vào chỗ ngồi. Cả người cô cũng vô tình dính sát vào trong ngực anh, ngửi mùi thơm dễ chịu cùng tiếng tim đập có quy luật của anh, cô đột nhiên nghĩ cứ để mọi chuyện như vậy mà không đứng dậy nữa.

Lê Tuấn Uy cũng rất ăn ý ôm cô, không muốn buông tay.

Sau một lúc lâu, người phục vụ đặt cà phê sang một bên, lập tức đi tới, giúp hai người đứng lên.

Ánh mắt Lê Tuấn Uy thân thiết nhìn cô: “Cô không sao chứ?”

Chân hơi đau một chút, cô nghĩ có thể bị trật nhẹ, nhưng có lẽ nếu không dùng nhiều sức thì chắc cũng không có việc gì đâu, vì thế cô lắc đầu.

“Cô còn muốn đi hái hoa hồng nữa không?”

“Tôi nghĩ lần sau lại đi thì tốt hơn.” Không xong! Vừa đứng thẳng, đột nhiên từ chân truyền đến một trận co rút đau đớn, cô toát mồ hôi, nghĩ mình nên mau chóng về nhà chườm lạnh chỗ đau thì hơn.

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi.” Anh đỡ cô, lại phát hiện cô vừa đi vài bước đã đau đến mức phải ngồi xổm xuống.

“Nào, cô ngồi đi, để tôi xem thử.” Lê Tuấn Uy giúp cô cởi giày, lại bất ngờ trông thấy mắt cá chân cô vừa sưng vừa bầm tím, nhìn có rất kinh khủng.

“Có thể do vừa rồi bị ngã xuống. Cô ngồi đi, tôi đi lấy ít đá.”

Nói xong anh đi trả tiền, tiện thể xin chủ quán cái túi nhựa có đựng ít đá, còn hỏi rõ ràng bệnh viện gần nhất đi thế nào rồi mới trở lại chỗ cô ngồi.

“Không có cách nào, cô cầm túi đá này chườm trước đi. Gần đây có phòng khám tư nhân, tôi đưa cô đi khám lấy một ít thuốc giảm đau rồi chúng ta mới trở về.” Nói xong anh ngồi xuống, đưa lưng về phía cô.

Cô nhìn anh, mãnh liệt lắc đầu.

“Không được, sao tôi có thể để anh công được.”

“Tình huống khẩn cấp, cô không cần suy nghĩ nhiều, lên đi.”

“Nhưng..”

“Nhanh lên một chút, đừng kéo dài thời gian nữa.”

Không thể làm anh đổi ý, cô đành phải để cho anh công đến phòng khám gặp bác sĩ.

Không chỉ có như thế, anh còn khẳng khái muốn đưa cô về nhà, cũng không cho cô từ chối, cứ rần muốn công cô lên lầu.

Bởi vì lo lắng anh gặp phải Tá Ninh, trên đường cô đều cảm thấy căng thẳng đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài, may là khi tới nơi, cửa phòng cô và Tá Ninh vẫn còn bị khóa.

“Anh có muốn uống chút nước hay không?” Xác định Tá Ninh không ở nhà, vẻ mặt của cô mới dần dần khôi phục lại sự tự nhiên như thường ngày.

“Không cần. Có điều, một mình cô ở nhà thật sự không sao chứ?” Trong giọng nói của anh không giấu được lo lắng.

“Không sao đâu. Chị tôi chỉ đi ra ngoài đi dạo thôi, chắc lát nữa sẽ về, mà có lẽ chị ấy cũng đang trên đường về rồi cũng nên.”

“Ừ, vậy tôi về trước. Thuốc của cô ở chỗ này, trước khi ngủ nhớ phải đổi thuốc đấy.”

“Vâng, Lê đại ca, anh về cẩn thận nhé.”

“Ừm.”

...

Thứ hai, cô đi làm sớm hơn thường ngày, bởi vì chị Nhã Linh nói mười giờ hôm nay có đất trồng và một số dụng cụ trồng hoa sẽ được đưa đến, cho nên cô muốn dọn dẹp bớt một số đồ vật không cần đến ở trong vườn hoa trước khi nhận hàng.

Ai ngờ khi xe máy cô vừa mới tới nơi thì Lê Tuấn Uy cũng đã ở đó.

Anh đến trước mặt cô, nhìn xuống chân cô: “Chân cô đã đỡ hơn chưa?”

“Vâng, đã tốt hơn nhiều rồi.” Cô mỉm cười, còn nhân tiện đưa bánh Doughnut cho anh: “Cái này cho anh.”

Bởi vì không muốn từ chối ý tốt của cô làm cô cảm thấy khó xử, cho nên Lê Tuấn Uy cũng tự nhiên nhận lấy bữa sáng cô làm cho mình: “Cô tới sớm như vậy là có chuyện gì cần làm sao?”

Cô cười nói: “Tôi muốn dọn dẹp bớt mấy đồ vật không dùng đến để có nơi đặt mấy đồ chúng ta đã mua hôm qua.”

Anh gật gù đầu, đem cặp tài liệu và bữa sáng cho cô.

Hữu Ninh theo phản xạ nhận lấy, xong lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu: “Cái này?”

Anh cuộn tay áo lên nói: “Để tôi làm là được rồi.”

Nói xong, anh đem chuyển hết đồ đạc lộn xộn vào tầng hầm, sau khoảng hai mươi phút, trong vườn hoa đã không còn mấy thứ đồ vật dư thừa nào nữa.

Anh đi vào toilet một chút rồi ra ngoài, lại nhìn một chiếc khăn mặt nhỏ được xếp ngay thẳng đặt trên chiếc bàn nhỏ gần đây. Anh cười lắc đầu, cầm lấy khăn lau khô tay rồi mới trở lại văn phòng. Nhưng khi vừa bước vào, anh đã nhìn thấy bánh Doughnut anh thích nhất, bánh ngũ cốc, bảo hôm nay và một ly trà nóng đã được đặt trên bàn mình.

Hai tay anh nắm chặt sau mới thả lỏng đặt lên bàn.

“Lương Hữu Ninh, đây là công việc đầu tiên cô làm phải không?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Cô, thích công việc này sao?”

Thích công việc này ư?

Cô thật không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào. Nếu là công việc, không phải nên cố gắng hoàn thành sao? Còn cần phải thích hay không thích công việc à?

“Tôi... Tôi không nghĩ đến chuyện này bao giờ.” Cô đành phải thành thật thừa nhận.

“Vậy cô nghĩ đến chuyện gì?”

Nghĩ cách nào để không làm sai việc anh giao. Cô trả lời trong lòng.

Thấy cô im lặng không nói, cũng biết đáp án kia tất nhiên là loại đáp án không đáng chờ mong.

“Cô không phải rất sợ mất công việc này sao?”

Nghe thấy giọng nói của anh bình bình không buồn không vui, cô kinh ngạc nhìn anh.

“Anh... Có phải anh đang ám chỉ tôi sẽ mất đi công việc này không?”

Vốn anh muốn nói với cô, là không có ai lại đi chuẩn bị bữa sáng giúp ông chủ của mình, muốn hỏi cô có phải vì sợ mất đi công việc này nên mới làm thế không, nhưng lại sợ nếu anh thật sự hỏi như vậy, cô chắc chắn sẽ suy nghĩ vẩn vơ, nên đành thôi.

Anh thật sự không biết có nên giữ lại một nhân viên làm việc không được tốt nhưng lại rất biết quan tâm người khác như cô không.

Cứ như vậy, anh phân vân.

Nghĩ lại, thời gian trôi qua nhanh quá, không ngờ mới đây mà cô đã đi làm hơn hai tháng.

Ban đầu anh rất tiêu cực chờ thời gian thử việc của cô kết thúc sẽ để cô chạy lấy người, bởi vì anh hiểu được, vấn đề của cô không phải là thời gian rèn luyện dài hay ngắn, mà là việc cô không phân biệt rõ ràng một ngàn vạn và một trăm vạn, chỉ sai một số không nhưng lại sai rất nhiều, nhiều đến mức khiến người ta phải kiểm tra, đối nhiều lại rất nhiều lần, khiến toàn bộ người trong sở sự vụ đều muốn đánh chết cái người ghi nhầm ấy.

Cô không thích hợp làm việc với những con số, hoàn toàn không thích hợp.

Nhìn thấy thời hạn thử việc ba tháng sắp đến, mà lập trường của anh đối với chuyện này vẫn không thể thay đổi được, vậy nên, có lẽ anh nên để cô rời đi thì tốt hơn.

Nhưng nhìn thấy cô mỗi ngày đều chạy đến vườn hoa, anh đành phải tự nói với mình, chờ đến khi cô sửa sang vườn hoa xong rồi lại nói sau.

Chẳng qua hành động của cô lại quá nhanh, hoa cỏ đủ loại màu sắc đã được cô nhanh chóng quy hoạch, trồng theo kế hoạch, dù anh có chậm chạp trồng mấy khóm hoa ly trắng, chậm rãi đặt mấy tổ chim cố định lên cây bàng... Mặc kệ anh cố kéo dài thời gian thế nào đi chăng nữa thì cũng đến lúc vườn hoa được sửa sang hoàn tất.

Sáng sớm ngày nào đó, hai người cùng thưởng thức một tách cà phê nóng và ăn sáng, lúc nhìn từ cửa sổ tầng hai xuống vườn hoa, họ phát hiện những bông hoa đã đồng loạt nở rộ trên nền cỏ xanh mượt.

“Hai chậu hoa Mặt Mèo màu vàng trước cửa cũng đã nở hoa rồi, có phải nhìn chúng rất đáng yêu không?” Hữu Ninh không giấu được sự vui sướng trong lòng nói.

“Hoa Mặt Mèo? Là tên của hai chậu hoa cúc nhỏ kia sao?” Lê Tuấn Uy hỏi.

“Đúng vậy! Vì hoa của chúng khi nở rất giống mặt của mèo con nên tôi đã đặt tên như vậy.” Cô cười híp mắt trả lời.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ không che giấu của cô, không biết tại sao, anh đột nhiên có một loại cảm giác lưu luyến không rời. Là vì bọn họ sắp chia tay sao? Anh không biết nữa.

Nhìn vườn hoa tràn ngập sức sống kia, anh bỗng dưng có chút buồn phiền.

Biết rõ cô sớm muộn gì cũng rời đi, nhưng sao anh lại có thể để mặc cô sửa sang lại vườn hoa như vậy?

Có phải trong tiềm thức anh cũng không hy vọng cô rời đi nên mới có thể lấy việc này ra để kéo dài thời gian, mà không phải sớm chia tay với cô hay không?

“Anh đang nghĩ cái gì vậy?” Cô nói.

“Ừm, không có gì, đột nhiên tôi nghĩ đến có mấy công ty vẫn đang chờ tư liệu tôi gửi, giờ tôi vào phòng xem thử một chút.”

“Được, vậy anh đưa tách cà phê đã uống xong trên tay cho tôi đi.” Nhận lấy tách không từ tay anh, cô xoay người đi đến phòng nước rửa sạch, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt chăm chú nhìn cô của anh, giống như anh đang đưa ra quyết định khó khăn nào vậy.

18. Chương 18

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Lúc nghỉ trưa, Tá Ninh lại gọi điện thoại cho cô: “Em về nhà nhanh đi!”

“Cái gì cơ? Em vẫn còn đang trong giờ làm việc mà.”

“Ông chủ ở Mỹ của chị nói bây giờ tối nay ông ta và vợ sẽ đáp máy bay xuống sân bay quốc tế Đào Viên, ông ta muốn chị đi đón người, nhân tiện mua bánh xốp đưa cho vợ ông ta luôn.”

“Vậy không phải chị chỉ cần đi mua là được rồi sao, còn gọi em làm gì?”

“Em đang giả ngốc hay giả điên thế? Ông ta muốn chị mua bánh xốp đưa lần trước em làm cho chị đó, em muốn chị đi mà đâu mua hả?”

“Vấn đề là em vẫn còn đang trong giờ làm việc, không thể đi đâu được.”

“Ngốc! Em bắt taxi về nhà, chúng ta trao đổi thân phận một chút, chỉ cần một buổi chiều là được rồi.”

“Này... Làm như vậy không tốt lắm đâu!”

“Nhanh lên! Em mau về nhà giúp chị lấy lòng vợ ông chủ đi. Gần đây ở công ty chị đang tiến hành xét năng lực làm việc của nhân viên ở khu vực châu Á này, chị nhất định phải tích cực lấy lòng vợ ông chủ, để bà ấy nói tốt cho chị với ông chủ, lúc đó thì cơ hội được thừa nhận của chị mới được nâng cao. Vậy nên tiền đồ của bà chị già nhà em toàn nhờ cả vào em đấy.”

“Em nghĩ chúng ta không cần phải làm vậy đâu, bánh xốp hương quýt nhân lê khô cũng không tồi, chị đi mua mấy hộp, nói không chừng bà ấy sẽ càng yêu thích hơn thì sao.”

“Ai! Em đúng là không biết gì cả, uống công hai ngày trước chị vô tình gặp phải Lưu Diệp ở hội triển lãm, còn phải cố gắng lôi kéo làm quen với anh ta, mời anh ta ăn cơm mới có thể khiến anh ta đồng ý không nói với ai chuyện chị đi phỏng vấn xin việc thay em. Vậy mà bây giờ em lại dùng cách này để cảm ơn chị sao? Được! Vậy chị đây...”

Không đợi chị nói xong, Hữu Ninh lập tức nói: “Em về ngay là được chứ gì!”

Trên đường về nhà, trong lòng cô luôn làm thấy bức bối không yên. Lưu đại ca đã biết rõ mọi chuyện rồi sao?

Tá Ninh nói anh ấy đã hứa sẽ không nói chuyện này ra ngoài, vậy chắc sẽ không có việc gì lớn đâu? Phải không?

Vào lúc một giờ ba mươi phút chiều, Tá Ninh thay quần áo của Hữu Ninh, đứng giờ ngồi ở bàn làm việc của Hữu Ninh, lật xem sổ ghi chép công việc của em gái nhà mình.

Nó đang làm gì thế này? Hơn hai mươi trang ghi chép dài thế này là muốn chị phải bắt đầu xem từ đâu đây?

Tuy rằng không tình nguyện nhưng chị vẫn xem kỹ mấy hạng mục công việc mà Hữu Ninh đã đặc biệt đánh dấu kia, nhưng khi chị xem xong, lại không nhìn được ngẩng đầu trợn trắng mắt.

Ôi trời! chị thật muốn đem bản ghi chép mấy giờ cần pha trà, nước ấm cần mấy độ, dùng lá trà gì, mấy giờ mua cơm trưa, còn mấy thứ ông chủ không thích ăn sao chép lại đưa cho trợ lý của chị xem một chút, nhìn xem người ta quan tâm ông chủ của mình thế nào, nhìn xem bọn họ đã sung sướng thế nào khi làm việc cho chị!

Chị đảo mắt nhìn đồng hồ, bây giờ là một giờ bốn mươi phút, đã đến giờ chị phải đi pha một ly trà nóng cho ông chủ.

Tá Ninh làm theo những gì Hữu Ninh ghi chú lại, đem trà đã pha xong đặt trên bàn Lê Tuấn Uy.

Lê Tuấn Uy ngẩng đầu: “Có phải công ty Kiều Tân hôm qua gọi đến nói Cục thuế quốc gia muốn điều tra tài chính của bọn họ không?”

Không xong! Chuyện này chị có biết gì đâu chứ!

Vì hóa giải nguy cơ trước mắt, chị chuyên nghiệp cười cười, xong mới nói: “Thật xin lỗi, vì để chắc chắn hơn, tôi sẽ đi... kiểm tra lại một chút.”

Nói xong, chị cầm di động bước nhanh vào toilet, gọi điện thoại cho Hữu Ninh, rồi mới trở lại văn phòng.

“Kiểm tra thế nào rồi?” Lê Tuấn Uy hỏi.

Tá Ninh thản nhiên cười: “Đúng vậy, anh Lê, Cục thuế quốc gia quyết định là ngày hai mươi chín tháng tư sẽ đi điều tra tình hình tài chính của bọn họ.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô.”

“Không cần, anh quá khách sáo rồi.” Nói xong, chị hài lòng trở về chỗ ngồi của mình.

Ai, thật sự không phải là chị tự khen mình đâu, nhưng chị cảm thấy mình thật quá lợi hại, ngay cả tình huống nguy cấp như vậy mà chị đều có thể thoải mái hóa giải, chị thật phục bản thân mình quá!

Suốt cả buổi chiều Lê Tuấn Uy cũng không phân công thêm công việc gì cho chị, chị chỉ cần ngồi một chỗ, tiếp điện thoại, xem ghi chú, thì rất nhanh đã đến giờ tan làm.

Vừa đến năm giờ, Tá Ninh lập tức khóa kỹ ngăn kéo, cầm lấy túi xách, chuẩn bị chạy lấy người.

Ngay lúc chị muốn mở miệng nói chào tạm biệt với Lê Tuấn Uy thì anh đã giương mắt nhìn chị, chậm rãi nói: “Đã vất vả cả một buổi chiều rồi, bây giờ cô có thể nói cho tôi biết cô là ai không?”

Tá Ninh bị những lời này của anh dọa sợ đến mức tim đập thành thịch, may mà chị đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chị trả lời: “Anh Lê, anh nói đùa phải không, tôi đương nhiên là Hữu Ninh, nếu không anh nghĩ tôi có thể là ai?”

“Nếu cô là Lương Hữu Ninh thì sẽ biết tôi không nói đùa. Nói đi, cô là ai?”

Không xong! Người này thật sự rất khó giải quyết, mặc kệ anh ta làm cách nào phát hiện được chị không phải là Hữu Ninh, nhưng tóm lại, trước cứ giả ngu rồi nói sau.

“Anh Lê, tôi thật sự không biết anh đang nói gì, nếu không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây, tạm biệt.”

Nói xong, chị tông cửa xông ra ngoài, lại nghe thấy câu nói cuối cùng của anh vọng ra, càng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Cô là người lúc trước phỏng vấn thay Lương Hữu Ninh đúng không!”

Chị rõ ràng phát hiện được, giọng của anh ta khi nói những lời này là khẳng định mà không phải nghi vấn.

Chuyện tới nước này, chị cũng chỉ có thể kiên trì không nói thật, đưa lưng về phía anh nói: “Cho tới nay, Lương Hữu Ninh đều chỉ có một người mà thôi.”

Nói xong, chị nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Trên đường về nhà, chị thật sự rất khó bình tĩnh lại được, cho nên mới lấy điện thoại gọi cho Lưu Diệp, thành thật nói cho anh ta biết chiều nay đã xảy ra chuyện gì, cũng nhờ anh ta nói giúp Hữu Ninh, đừng để em ấy vì chị mà bị mất việc.

Về nhà, chị đã nhìn thấy Hữu Ninh mặc tạp dề, bận rộn gói kỹ hộp bánh xốp dừa, trong phòng lại tràn ngập mùi thơm của bánh nướng. Nhìn Hữu Ninh mặc dù bận rộn không ngơi tay nhưng vẫn bình tĩnh thần nhiên xử lý mọi việc đầu vào đó, lần đầu tiên trong đời chị cảm thấy có lỗi với Hữu Ninh.

Cơm chiều, các cô ăn cơm sớm hơn bình thường. Hữu Ninh làm toàn mấy thứ chị thích ăn. Chị nghĩ muốn mở miệng nói về chuyện đã xảy ra chiều nay, nhưng lại không thể nói nên lời.

Mà nguyên nhân chị không nói được là vì trong lòng chị vẫn có một âm thanh mỏng manh nói rằng Lê Tuấn Uy không có chứng cứ gì, nên sẽ không thể vì nghi ngờ mà sa thải Hữu Ninh được.

Một khi đã như vậy, chị đương nhiên sẽ không nói ra.

Chị tin tưởng, Hữu Ninh có thể bình an vượt qua trận phong ba này.

“Hữu Ninh, chờ chút nữa chị sẽ đến sân bay Đào Viên, tiện thể chị cũng đi theo ông chủ xuống phía nam gặp một số đối tác. Rồi đến chiều ngày mai sẽ lại cùng ông chủ bay đi tham gia lễ khai trương của chi nhánh, chắc là chị sẽ không ở nhà mười ngày, cho nên chị sẽ gọi điện thoại cho mẹ để mẹ lên ở cùng với em được không?”

“Được ạ.” Hữu Ninh hoàn toàn không có ý kiến.

Tá Ninh tự nhận là đã sắp xếp tốt mọi chuyện, xong chị cũng vội vàng trở về phòng sửa sang lại hành lý chuẩn bị đến Đào Viên.

Hữu Ninh tiễn chị đến tận cửa, dặn dò với Tá Ninh: “Trên đường chị nhớ cẩn thận nhé, tạm biệt.”

“Em...” Lời nói đến bên miệng, lại không biết nên nói tiếp như thế nào, nên chị đành phải nuốt những lời định nói lại, vẫy tay chào Hữu Ninh: “Được, tạm biệt.”

...

Hôm sau, Hữu Ninh như thường ngày đến sở sự vụ làm việc, nhưng làm cho cô cảm thấy thất vọng là Lê Tuấn Uy chưa có đến. Vì thế cô đành đến thăm vườn hoa trước, tưới nước cho cây, sau đó ngồi dưới tán cây bàng chờ anh đến mở cửa.

Tám giờ, Lê Tuấn Uy mới đến sở sự vụ.

Nhìn thấy anh từ xa, hai mắt cô không nhịn được sáng bừng lên, vui vẻ chào hỏi: “Chào buổi sáng!”

Nhưng lạ là anh lại làm như không nhìn thấy cô, mở cửa, trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Hữu Ninh cầm lấy bánh xốp dừa hôm qua cô làm và tờ báo hôm nay đi theo anh lên văn phòng, lúc nhìn thấy sắc mặt tối tăm của anh, cô có chút lo sợ.

Cô đành phải cúi đầu im lặng, làm những chuyện mình nên làm.

Khi cô muốn cầm khăn lau lau bàn của anh, anh đột nhiên đề tay cô lại, nhìn chăm chăm vào cô, hỏi: “Cô không có gì muốn nói với tôi sao?”

Tiếng nói của anh lạnh như băng lại không nghe ra được cảm xúc, khiến lòng cô không nhịn được giật thót.

“Tôi... Tôi không hiểu ý của anh.”

“Được, vậy để tôi nói rõ nhé, hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn ba tháng thử việc của cô, cô không có chuyện gì cần nói rõ, hay có chuyện gì chưa nói cho tôi không?” Anh nói, đồng thời buông lỏng tay cô ra.

Tại sao anh lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ chuyện Tá Ninh giả mạo cô hôm qua đã bị lộ?

Không! Chắc không đâu. Nếu bị lộ thì chắc chắn Tá Ninh đã nói lại cho cô rồi.

Rõ ràng cô muốn đem hết tất cả những chuyện đã giấu diếm nói cho anh biết, cô muốn thẳng thắn với anh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này cô lại do dự. Cô nên nói rõ tất cả với anh, nhưng cô không hiểu sao anh lại tức giận, hơn nữa, chuyện của cô, cũng rất khó sẽ không lại chọc tức anh.

Có lẽ anh chỉ cảm thấy không hài lòng với khả năng làm việc của cô thôi, có lẽ chờ anh bớt giận, cô lại giải thích một chút là được rồi. Còn chuyện mạo danh đi phỏng vấn, cô lại chờ cơ hội khác nói với anh thì có lẽ sẽ tốt hơn.

Lê Tuấn Uy nhìn cô, không thể nói rõ là anh đang thấy thất vọng hay chán nản, anh trầm giọng nói: “Rất khó mở miệng nói ra sao?”

Quên đi! Anh chưa bao giờ làm chuyện ép buộc người khác, dù sao kết quả đều giống nhau cả. Anh cầm lấy máy tính, bắt đầu tính tiền lương nên trả cho cô, lạnh lùng nói: “Thời hạn thử việc của cô đến hôm nay là chính thức kết thúc. Thật xin lỗi, tôi không thể nhận cô vào làm.”

Lời nói của anh như sấm sét giữa trời quang, không hề báo động trước ầm một cái làm đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Cô không rõ, thật sự không rõ, cô rốt cuộc đã làm sai chỗ nào?

“Vì sao?” Cô hỏi, lại nhin không được đồ hốc mắt. Cô luôn nơm nớp lo sợ, cố gắng làm việc như vậy, mặc dù không nói mình làm tốt nhưng những cố gắng của cô, cô tin rằng anh đều thấy được, vậy thì tại sao anh lại không cho cô cơ hội?

Từ chiều hôm qua đến giờ trong lòng anh đều tràn ngập lửa giận, nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô, mọi thứ đều hóa thành một đồng tro tàn. Có điều, những gì cần nói anh đều đã nói, hơn nữa đây là quyết định có từ mấy ngày trước của anh, cũng không thể thu hồi lại được. Tuy rằng trong lòng anh không tránh khỏi có chút tiếc nuối, lại nói ra dưới hoàn cảnh này khiến anh cảm thấy thật sự rất đau lòng. Vì sao cô lại muốn lừa anh?

“Vì sao? Phải là tôi hỏi cô mới đúng. Người đến phỏng vấn tất nhiên là do bản thân người đó đến tham gia, nhưng cô lại để cho chị em sinh đôi của mình đến mạo danh, còn trong thời gian làm việc để cô ta đến đây thay cô làm. Ta thật muốn hỏi cô, rốt cuộc cô lấy thái độ gì để làm việc ở đây? Cô thật sự nghĩ chúng tôi đều là những kẻ ngu ngốc sao? Chẳng lẽ chân thành đối xử với người khác mà cô cũng không làm được sao?” Anh khí thế bức người hỏi.

Anh đã biết. Anh đã biết toàn bộ.

Cô không còn lý do nào để biện bạch cho chuyện này nữa. Cô nhớ tới chuyện của Hiểu Phi, đó là vết xe đổ. Thời điểm kia cô cần thẳng thắn với anh nhưng cô lại bỏ lỡ.

Cô rất muốn nói với anh không cần tức giận như vậy, nhưng từng câu từng chữ của anh đều giống như một mũi tên bắn vào điểm yếu cả cô, khiến cô ngoài xấu hổ cũng không nói được câu gì.

Cô chỉ biết mình lại rơi nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời. Cuối cùng cô chỉ có thể khom người, thật sâu chào anh một cái, biểu lộ sự hối hận chân thành của mình.

Tiếp theo, cô cần môi, xoay người cầm theo túi xách chạy ra ngoài.

Lúc chạy đến cầu thang cô đụng phải Lưu Diệp. Lưu Diệp nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, anh nhẹ nhàng gọi cô một tiếng nhưng chỉ khiến đầu cô càng cúi càng thấp, rồi cô nhanh chóng chạy đi, lao ra khỏi sở sự vụ.

Ôi trời! Anh đã đến muộn một bước.

Lưu Diệp vội vàng chạy vào văn phòng Lê Tuấn Uy hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lê Tuấn Uy lộ ra khuôn mặt lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, nói: “Tôi đang muốn nói với cậu, Lương Hữu Ninh chỉ làm việc tới hôm nay thôi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... Cô ấy không thích hợp làm công việc này.” Lê Tuấn Uy tránh nặng tìm nhẹ nói. Nếu quyết định không nhận cô ấy vào làm thì cũng nên chừa cho cô ấy một chút đường sống, anh không nghĩ muốn đi giải thích rõ nguyên nhân thực sự trong chuyện này là gì.

Lưu Diệp rất muốn biện hộ cho Hữu Ninh, nhưng nhìn vẻ mặt của Lê Tuấn Uy, anh ta biết, chỉ sợ đến một cơ hội nhỏ nhoi Hữu Ninh cũng không có.

Ai, chuyện này thật sự không ổn rồi.

Cậu ta đã nhận lời với Tá Ninh là phải nói chuyện giúp Hữu Ninh. Nhưng nhìn tình huống bây giờ, cậu ta thật sự không có cách nào cả.

Hữu Ninh bước chầm chậm trên đường. Cô biết bản thân mình thật bình thường, làm không được chuyện lớn, nhưng lại không ngờ một việc nhỏ như trợ lý thôi mà cô cũng không làm được.

Không biết có phải lời nói thật khiến người khác đau lòng không, nhưng chỉ cần cô vừa nghĩ đến những lời nói của Lê Tuấn Uy thì nước mắt của cô lại không kìm được chảy ra lần nữa.

Cô chậm rãi đi lên một chiếc cầu vượt, quay đầu nhìn cảnh tượng xe cộ qua lại như nước bên dưới, lại để mặt gió thổi làm khô nước mắt trên mặt.

Ai! Người như cô không có năng lực làm việc thì cũng thôi đi, giờ lại nhát gan không dám đối mặt với sai lầm của chính mình, như vậy cũng chẳng thể trách được Lê Tuấn Uy cảm thấy tức giận. Có lẽ, từ nhỏ cô đã định trước là một người không làm nên được chuyện gì.

Cô không biết đã đi bộ bao lâu, đến khi trở lại chỗ ở, cô chỉ mơ hồ cảm thấy lòng bàn chân rất đau, tâm cũng mệt mỏi.

Nằm trên sofa, cô nhắm mắt lại, đột nhiên hy vọng mình có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Ngay cả cô đều chán ghét chính mình, huống gì là Lê Tuấn Uy?

Không!

Cô thét chói tai trong lòng, cô không muốn nhớ đến tên của người kia nữa!

Vậy mà cô lại luôn nhớ đến sự chăm sóc của anh đối với mình, cũng nhớ đến lúc anh lạnh lùng, vô tình, chỉ trích cô, trần trọc giữa ngọt ngào và cay đắng, khiến cô cảm nhận sâu sắc một cảm giác đau đớn dày vò mà cô không thể chịu nổi.

Cô cười khổ trong bóng tối. Đây là gì?

Sao cô có thể sau khi bị anh đuổi việc mới phát hiện mình để ý anh nhiều như vậy chứ?

Cô thật là ngu ngốc, thật là đại ngu ngốc!

Cô không nhận được khóc âm lên.

19. Chương 19

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Tối hôm sau, bà Lương đã đến chỗ con gái mình, nhưng khi mở cửa ra, chào đón bà lại là một căn phòng tối om, khiến bà cảm thấy vô cùng buồn bực: Con bé Hữu Ninh đi đâu rồi?

Bà thở dài đi vào phòng, bật đèn, lúc này bà mới phát hiện con gái út của mình đang nằm im trên sofa, mí mắt sưng phù, trên mặt vẫn còn lưu lại vài vệt nước mắt đã khô. Bà kinh hãi, ngồi xuống nhỏ giọng gọi cô dậy: “Tiểu Hữu, Tiểu Hữu, con tỉnh lại đi, con làm sao thế này?”

Lúc này Hữu Ninh mới mở mắt, nhìn thấy người gọi là mẹ mình, cô có chút mê man.

“Mẹ, không phải ngày mai mẹ mới đến sao?”

Bà Lương sờ sờ mặt cô: “Con thấy khó chịu ở đâu?”

“Dạ không có.” Hữu Ninh tránh né ánh mắt của bà, nhỏ giọng trả lời.

Bà Lương lại hỏi: “Hôm qua con không đi làm à?”

Cô miễn cưỡng nói ra tình hình thực tế của mình: “Con bị đuổi việc rồi.”

Ồ. Cuối cùng bà cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra Tiểu Hữu nhà bà vì bị đuổi việc nên đau lòng. Nhìn tình hình hiện tại của con bé, có vẻ như nó đã nằm trên sofa một ngày một đêm rồi.

“Con có đói bụng không?” Bà hỏi.

“Dạ không ạ.”

“Dù con không đói cũng nên ngồi dậy ăn chút gì đi. Xem mẹ mang gì tới cho con này, có trái mận mà con thích ăn nhất nữa. Còn có gà quay vàng óng ba con làm, à, để mẹ đi làm một ít mì, chúng ta cùng ăn có được không?”

Không đành lòng làm trái ý tốt của mẹ mình, cô đành phải miễn cưỡng gật gật đầu.

Bà Lương tưởng tâm tình đau buồn này của Tiểu Hữu sẽ nhanh chóng qua đi, nhưng đã ba ngày trôi qua mà con bé vẫn giữ nguyên bộ dạng mất hồn mất vía, điều đó khiến bà bắt đầu cảm thấy lo lắng hơn.

Tiểu Hữu nhà bọn họ luôn là một đứa bé dễ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, những lúc suy sụp, thì bình thường con bé chỉ cần im lặng khóc một hồi, qua một hay hai ngày sẽ chấp nhận sự thật, vì thế mà tâm trạng dần nguôi ngoai. Nhưng tình huống lần này hình như không giống trước kia cho lắm, tâm trạng của con bé luôn ở trong trạng thái hoảng hốt, có khi đợi bà không để ý lại lén rơi nước mắt. Nhiều lúc bà ám chỉ muốn tìm đến chỗ con bé làm việc lúc trước hỏi rõ một chút, nhưng con bé lại kiên quyết nói với bà rằng: “Mẹ không cần tìm, vì con ghét nên người ta không thể nhận con vào làm mà thôi.”

Nghe con gái nói như vậy, càng khiến lòng bà như bị chảy máu.

Nhưng Tiểu Hữu năm nay mới hai mươi lăm tuổi, làm chuyện gì cũng tốt, nhưng ngày nào cũng ở lì trong nhà thì không ổn lắm.

Không được! Bà phải nhanh chóng nghĩ ra cách nào đó giúp Tiểu Hữu của bà không còn đau lòng như vậy nữa.

...

Tại sở kế toán cao cấp Uy Vũ.

Sau khi Hữu Ninh đi rồi, không còn ai có tinh thần nhắc đến buổi trà chiều mỗi ngày, cũng không có bánh trái nho nhỏ do ai đó thỉnh thoảng làm, không có người làm việc vặt, cũng không có ai cười nói với Meo Meo muốn giúp đỡ chị, hơn nữa còn thiếu đi một đôi mắt chân thành, đồng tình, luôn kiên nhẫn ngồi nghe bọn họ than thở, cho nên không khí trong sở sự vụ trở nên vô cùng kỳ quái và buồn chán.

Lê Tuấn Uy vẫn luôn nghiêm túc khi làm việc, sau khi Hữu Ninh không còn làm việc ở đây anh càng ngày càng nghiêm khắc, khiến mọi người lo lắng rằng mình có phải là người tiếp theo phải rời đi hay không.

Thật ra chuyện này cũng không trách Lê Tuấn Uy được. Từ khi Hữu Ninh rời đi, anh vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không hợp lý, ngay cả vị trà anh hay uống cũng không giống nữa. Anh đã từng hỏi Meo Meo, có phải mua loại trà khác cho anh hay không, nhưng Meo Meo chỉ miễn cưỡng đáp lại: “Không phải là tôi mua nhầm, là người pha trà không đúng nên khi uống mới khác biệt, vậy thôi.”

Từ đó về sau, anh đành tự pha trà.

Chiều hôm đó anh thấy khát nước vô cùng, cầm lấy ly trà nhưng một giọt cũng không có, anh đành phải đứng dậy tự mình đi pha. Khi đến phòng nước, liếc qua ba chậu cây của Hữu Ninh đặt trên bục cửa sổ có vẻ như đang hấp hối, anh mới thuận tay tưới cho bọn nó ít nước, lại băng quơ nghĩ: Không biết chủ nhân của chúng nó như thế nào rồi?

Ngày đó, lúc cô ấy khóc chạy đi, trong lòng anh đau đớn. Anh cứ nghĩ chuyện này chỉ đơn giản là vì mình không đành lòng mà thôi, dù sao mọi người cũng đã làm việc chung với nhau nhiều ngày, cũng có chút tình nghĩa. Nhưng theo lý thuyết thì những khó chịu này phải dần tan biến chứ, nhưng khao khát muốn nhìn xem cô có sống tốt không lại ngày càng dâng trào mãnh liệt trong anh.

Nhìn chỗ ngồi trống không trước mặt, suy nghĩ của anh lại kéo trở về ngày hôm ấy. Anh biết những lời nói của mình là hợp tình hợp lý, nhưng anh cũng thấy rõ trong mắt cô có bao nhiêu đau lòng.

Đã sớm biết cô ấy là một cô gái không có đủ tự tin, cũng biết cô ấy đã rất cố gắng làm việc, cũng vì thế mà anh đã nhiều lần tự hỏi bản thân, rằng chuyện này, có thật là anh đã làm đúng hay không?

Nếu anh không làm sai, vậy tại sao trong lòng anh lại thấy trống rỗng như vậy?

Anh cầm ly trà, xuyên qua cửa sổ nhìn vườn hoa dưới lầu, nhớ tới khi vườn hoa này được sửa sang hoàn chỉnh, khuôn mặt tươi cười của cô đã rạng rỡ bừng sáng như thế nào. Nói cũng lạ, chẳng qua mới hai, ba ngày thôi mà mấy đóa hoa kia dường như đã ủ rũ đi rồi?

“Anh Lê, trợ lý Tôn ở đường dây số hai đang chờ anh trả lời.” Giọng của Meo Meo truyền ra từ loa nhắc nhở anh.

Anh xoay người trở lại văn phòng nghe điện thoại, cũng nhận lời trợ lý Tôn sẽ đến ngân hàng gặp anh ta một chuyến.

Lúc đi đến tầng hầm, nhìn thấy chiếc xe máy màu đỏ của Hữu Ninh, anh vô thức đi qua, lấy tay quẹt lớp tro bụi phủ trên nó, ý chí rồi cuộc cũng sụp đổ.

Anh nhắm mắt lại.

Không được!

Anh muốn nhìn thấy cô, cho dù chỉ lén nhìn cô một cái thôi, chỉ cần xác định cô không đau lòng khổ sở là được rồi.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng, làm sao anh có thể nhìn thấy cô được.

Anh lấy thân phận gì, lập trường gì cơ chứ?

Khi xe dừng dưới nhà cô, anh đi tới đi lui nhiều lần nhưng không có can đảm để đi thẳng lên lầu. Cuối cùng anh đỗ xe gần đây, đi đến quán cà phê đối diện nhà cô, quyết định chọn vị trí gần cửa sổ để thử vận may xem có thể vô tình nhìn thấy cô hay không.

Có điều, khi anh bước vào quán lại trùng hợp nhìn thấy Hữu Ninh.

Cô ngồi ở một góc sáng sủa, cúi đầu im lặng, ngồi cùng bàn cô là một người phụ nữ trung niên. Anh chậm rãi đi đến vị trí gần chỗ cô ngồi xuống, không có mục đích gì khác, chỉ là hy vọng có thể nghe được giọng nói của cô một chút mà thôi.

Anh gọi một ly trà Lam Sơn, lại nghe thấy tiếng người phụ nữ ngồi cùng bàn cô nói.

“Tiểu Hữu, con đừng bày ra vẻ mặt như vậy chứ, thế là thất lễ với dì Phạm, dì ấy sẽ nghĩ con vì gặp dì ấy mà không vui.”

“Mẹ, con thấy không vui thật mà, tại sao mẹ lại tự ý chọn đối tượng xem mắt cho con chứ!”

“Xem mắt có gì không tốt, nếu ưng ý thì con có thể làm quen, giao lưu với người ta, cũng có thể thoát khỏi nỗi khó chịu mấy ngày nay. Với lại con đã hai mươi tuổi rồi, cũng nên tính đến chuyện kết hôn đi chứ. Mẹ cũng không thể ở mãi với con được, nên phải giúp con thôi.”

“Mẹ! Bây giờ Tá Ninh cũng không có bạn trai mà, nếu muốn xem mắt thì cũng phải là chị ấy xem trước chứ?”

“Con cũng biết là ‘bây giờ’ chị con không có bạn trai, nhưng nếu chị con muốn thì sẽ có liền, không cần mẹ lo lắng, còn con thì không giống vậy.”

Được rồi, cô biết chỉ cần chị ấy gật đầu một cái thì không bao giờ thiếu bạn trai. Có thể là do Tá Ninh luôn tỏa sáng, cho nên một người bình thường như cô đặt cạnh chị ấy thì chẳng có ai chú ý cả. Có lẽ vì nguyên nhân này nên mẹ cô mới lo lắng như vậy.

Nhưng cô rất không thích kiểu áp đặt như thế.

“Mẹ, gì mà không giống chứ. Mặc dù con không có bạn trai, nhưng con vẫn tự chăm sóc mình được. Hôm nay mẹ đã hẹn với dì Phạm nên bỏ qua, nhưng đây là lần cuối cùng, lần sau mẹ không được sắp xếp mấy cuộc gặp kiểu này cho con nữa đâu đấy.”

“Con không cần bài xích chuyện này như thế. Mẹ chỉ muốn nói một điều, là dù sao bây giờ con cũng không có việc làm, cả ngày ở nhà buồn bã cũng không tốt, nếu có thể quen biết bạn bè, đi đây đi đó cũng tốt hơn mà, có đúng không?”

Nghe đến đây, cuối cùng cô cũng biết mẹ mình có suy nghĩ gì.

Hữu Ninh thở dài: “Mẹ, mẹ nghĩ nếu con không thể tự tìm được công việc nuôi sống thì phải nhanh chóng tìm cho con một phiếu cơm dài hạn để mọi người bớt việc, đúng không?”

Đây đúng là suy tính của bà Lương, nhưng ý nghĩ này để trong lòng là một chuyện, bị con gái mình nói ra lại là một chuyện khác, hơn nữa lúc con bé nói chuyện này thì có chút không thích hợp. Bà nghĩ, có lẽ là do vẻ mặt bị tổn thương của con bé khi nói ra chẳng.

Bà Lương không biết nên biện hộ thế nào.

Con bé này thường ngày luôn tỏ vẻ không sao hết, mọi người cũng dần thành thói quen. Nhưng có đôi khi nó lại rất buồn bã, thậm chí còn sắc sảo nữa, mặc dù không nhiều nhưng một khi xuất hiện tình huống đó thì bà không biết phải xử lý ra sao, giống như bây giờ vậy.

Nói một câu, đó là con bé rất nhạy cảm với những chuyện nhỏ nhặt, vì thế bà Lương đành cười cười với con gái út của mình.

“Tiểu Hữu, không phải như vậy. Mỗi việc mẹ làm đều chỉ vì muốn tốt cho con, chúng ta chưa bao giờ coi con là gánh nặng, nhưng mặc kệ như thế nào, con cũng nên ra khỏi nhà hưởng thụ cuộc sống này một chút, chứ không nên giống như mấy ông bà già suốt ngày ở nhà, có được không?”

Cô đã bước ra ngoài nhưng lại ngã bầm dập mặt mũi, không phải sao?

Lê Tuấn Uy nhìn hình bóng Hữu Ninh gương cười phản chiếu trên cửa sổ, lại nghe cô nói tiếp: “Mẹ, mẹ không cần nghĩ nhiều như vậy đâu, con chỉ cần nhàn một chút thôi, mẹ sắp xếp thế nào thì con sẽ làm như vậy.”

Lời này của cô khiến bà Lương yên tâm, nhưng Lê Tuấn Uy nghe xong lại căng thẳng.

Anh căng thẳng vì anh hoàn toàn hiểu ý tứ trong lời nói của cô, có nghĩa là cô muốn buông xuôi mọi việc.

Anh không thể trở mắt nhìn cô buông xuôi như vậy.

Đúng vậy, anh nghĩ mình có biện pháp.

Anh không tiếp tục ngồi nữa vì chợt thấy mình còn có rất nhiều chuyện cần làm, vì thế nhân lúc Hữu Ninh đứng dậy đi toilet, anh xoay người giả vờ kiểm tra này nọ rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Mãi cho đến lúc này anh mới nhận ra mình sai lầm Hữu Ninh là một sai lầm, vậy thì anh nên làm gì để bù đắp lại sai lầm này đây?

Có lẽ, sai ở chỗ nào thì từ phải giải quyết từ chỗ đó. Anh biết Hữu Ninh thiếu tự tin là vì cô đã định hướng sai sở trường của mình. Có lẽ cô không thông thạo mấy việc liên quan đến con số, giấy tờ, nhưng ở mặt nấu nướng cô lại có thiên phú, vậy thì anh nên ra tay từ sở trường của cô là tốt nhất.

Đã có phương hướng thì những chuyện còn lại sẽ dễ làm hơn.

20. Chương 20

Chuyển ngữ: Thủy Lưu Ly

Biên tập: Tiểu Sên

Lê Tuấn Uy trẻ hẹn gần một tiếng với trợ lý Tôn nhưng anh ta không dám trách, vì anh đã đồng ý mua lại hai gian cửa hàng mặt tiền mà ngân hàng bán đấu giá, nằm sát bên sở sự vụ. Cũng bởi vì ở gần sở sự vụ nên anh ta cố gắng thuyết phục Lê Tuấn Uy mua nó, nhưng trước đây ngỏ lời thì Lê Tuấn Uy không có hứng thú, vậy mà hôm nay đồng ý, nên khiến trợ lý Tôn mừng rỡ vô cùng.

Sau khi rời khỏi ngân hàng, Lê Tuấn Uy lập tức tìm một công ty thiết kế tiến hành trang hoàng lại quán cà phê. Anh nhớ tới những mong ước của cô về cửa hàng của chính mình nói lại cho kiến trúc sư, để bọn họ có thể định hướng, trang hoàng lại theo ước muốn của Hữu Ninh.

Hai chuyện này hoàn thành xong xuôi, anh trở lại văn phòng, cầm lấy ba chậu cây kia, chạy xe máy của cô đến chợ hoa mua ba chậu giống như đức, rồi mới đem đến nhà của Hữu Ninh.

Khi bà Lương mở cửa nhìn thấy một người lạ mặt, bà hoang mang: “Xin hỏi, cậu muốn tìm ai?”

“Chào bác, cháu tên là Lê Tuấn Uy, là ông chủ cũ của Hữu Ninh.” Lê Tuấn Uy gật đầu chào hỏi bà, xong mới giới thiệu sơ qua về mình.

Bà Lương tò mò nhìn ông chủ cũ của Hữu Ninh: Bộ dạng của cậu ta đúng là rất ưa nhìn.

“Ngại quá, Hữu Ninh nhà tôi đi ra ngoài xem phim với bạn rồi, cậu có chuyện gì không?” Bà Lương hỏi.

Xem ra Hữu Ninh đã đi xem phim với đối tượng mà mẹ cô ấy đã sắp xếp.

Anh lập tức cười cười thân thiện, trả lời: “Bác gái, cháu rất có cảm tình với Hữu Ninh, nếu bác không phản đối, cháu hy vọng có thể được kết giao với Hữu Ninh.”

“Hả?” Bà Lương bất ngờ.

Ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu của bà là: Điều kiện cậu ta tốt như vậy mà lại theo đuổi Hữu Ninh thì là chuyện tốt, nhưng nghĩ lại, nếu cậu ta có cảm tình với con bé thì sao lại sa thải nó chứ?

Bà phải hỏi cho rõ chuyện này mới được!

“Cậu Lê, mau vào đi, đừng đứng nói chuyện, mau vào trong nhà ngồi chơi một chút.” Bà vội vàng tiếp đón anh, lại mang trà, hoa quả ra chiêu đãi.

Lê Tuấn Uy đem ba chậu cây đặt trên bàn trà nhỏ.

Biết bà Lương có chuyện muốn hỏi mình, nên anh cũng nhanh chóng chuẩn bị tốt tinh thần.

Bà Lương đẩy đĩa hoa quả đã rửa sạch đến trước mặt Lê Tuấn Uy, rồi ngồi xuống đối diện anh, mở miệng hỏi: “Có phải Tiểu Hữu nhà chúng tôi ở sở sự vụ đã làm sai chuyện gì hay không? Sao cậu lại sa thải con bé như vậy?”

“Bác gái, sa thải Hữu Ninh chỉ là tạm thời thôi, bởi vì công việc này thật sự không thích hợp với cô ấy, nếu cứ để cô ấy gồng gượng làm thì sẽ rất mệt mỏi, mà cháu lại bận nhiều việc. Với lại mấy ngày nữa quán cà phê của cháu sẽ khai trương, Hữu Ninh lại rất có thiên phú về mặt nấu nướng, nên cháu muốn mời cô ấy đến chỗ cháu làm việc.” Lê Tuấn Uy chậm rãi nói, hoàn toàn coi bỏ những nghi ngờ trong lòng bà Lương.

“Đúng vậy, đúng là Tiểu Hữu nhà chúng tôi rất có thiên phú trong chuyện nấu ăn, cậu đúng là có mắt nhìn đấy.”

Lần đầu tiên bà Lương cảm thấy kiêu ngạo thay cho Hữu Ninh.

“Vâng ạ, bác nói phải, có điều, cháu còn có một yêu cầu quá đáng mong bác nhận lời cho.”

“Cậu cứ nói đi, đừng ngại.”

“Cháu hy vọng bác có thể cho phép cháu theo đuổi Hữu Ninh, cũng mong bác đồng ý giữ bí mật những gì cháu nói với Hữu Ninh, bởi vì chúng cháu đang có chút hiểu lầm, cháu muốn tự mình hóa giải hiểu lầm với cô ấy.”

“Được, tôi đồng ý yêu cầu của cậu.”

“Cảm ơn bác gái. Vậy giờ không còn sớm nữa, cháu chào bác cháu về trước.”

Bà Lương ân cần tiễn anh đến tận cửa thang máy: “Tuấn Uy, cháu đi thông thả, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

“A, đúng rồi!” Bà Lương chợt nghĩ đến chuyện gì, nhanh chóng gọi anh lại: “Mai là sinh nhật của Tiểu Tá và Tiểu Hữu nhà bác, Tiểu Tá ra nước ngoài vẫn chưa về, ngày mai lại là cuối tuần, nếu tối cháu không có việc gì thì có thể đến nhà bác, cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

“Vâng, được ạ, vậy bánh để cháu mang bánh gato đến.” Lê Tuấn Uy đề nghị.

“Ồ, tốt.” Bà Lương cực kỳ vừa lòng gật đầu.

Khi bà quay lại phòng khách nhìn thấy ba chậu cây trên bàn, một chiếc chìa khóa xe máy và danh thiếp thì bỗng nhiên hiểu, thì ra mấy ngày nay Tiểu Hữu cứ mất hồn mất vía là vì cậu Lê Tuấn Uy này đây.

Tốt! Cuối cùng cũng có một người đàn ông tốt như vậy theo đuổi Tiểu Hữu nhà bà, chuyện này đúng là vô cùng tốt.

Trong lòng bà tràn đầy chờ mong đợi Hữu Ninh trở về, hy vọng có thể từ miệng cô nghe thêm được ít chuyện gì đó về hai người họ, nhưng lúc Hữu Ninh nhìn thấy mấy thứ trên bàn trà, vẻ mặt của cô sợ hãi vô cùng.

“Mẹ, mấy thứ này... Sao mấy thứ này lại ở nhà mình ạ?”

“À, là cậu Lê Tuấn Uy nào đó trên danh thiếp đưa đến đây, cậu ta nói ba chậu cây này là bảo bối của con, còn kia là chìa khóa xe máy.”

“Anh, anh ấy đưa đến? Anh ấy có nói gì nữa không mẹ?”

“Không có! Cậu ta chỉ ngồi uống chén trà rồi đi.”

Nghe vậy, trong lòng cô như ném đủ ngũ vị, cũng phân không rõ là vui vẻ hay thất vọng.

“Đều tại mẹ, tự dưng lại bảo con đi xem mắt làm gì chứ!”

Úi giời, giận chó đánh mèo cơ đấy.

“Mẹ mệt rồi, muốn đi ngủ, con ngủ nhớ tắt đèn đi nhé.”

“Vâng.” Mặc dù thấy may mắn vì mẹ không tra hỏi quan hệ của mình và Lê Tuấn Uy, nhưng cô vẫn không nhận được cảm thấy tiếc nuối vì đã bỏ lỡ lần gặp mặt này.

Cô ngồi xồm xuống sàn, nói chuyện với mấy bạn nhỏ của mình: “Bé con, Tiêu nhỏ, Dừa nhỏ, mấy ngày không gặp các em đều tốt chứ? Í? Sao các em lại có chút không giống lúc trước vậy?”

Cuối cùng cô cũng phát hiện, ba chậu cây trên bàn không phải là những chậu cô đã mua.

Tại sao Lê đại ca lại đưa đồ không phải của cô đến chứ?

Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không hiểu được.

...

Hôm sau, Lê Tuấn Uy đang giam mình trong phòng bếp xem sách dạy nấu ăn, bỗng tiếng chuông cửa vang lên, anh dừng việc trong tay, mang theo vẻ mặt khó hiểu ra mở cửa, lại nhìn thấy Hữu Ninh mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, nhẹ nhàng khoan khoái đứng bên ngoài, khiến anh bất ngờ: “Sao em lại tới đây?” Anh vừa hỏi vừa lấy cho cô đôi dép lê đi trong nhà.

Cô đoán anh sẽ hỏi như vậy, ở nhà cô cũng luyện tập sẽ trả lời như thế nào hàng chục lần, nhưng khi thật sự bị anh hỏi cô vẫn không biết phải trả lời ra sao, có điều, cô lại cảm thấy tò mò hơn khi nhìn thấy anh mặc tạp dề ra mở cửa.

“Lê đại ca, anh đang nấu cơm à?” Cô tròn mắt hỏi.

“À, không phải!” Anh hơi bối rối, vì thật ra anh đang tập làm bánh gato để tối nay mang đến chúc mừng sinh nhật cô, không ngờ cô lại đến tìm anh.

“Em không quấy rầy anh chứ?” Cô ấp úng hỏi.

Lê Tuấn Uy rót cho cô ly nước rồi cởi tạp dề ra: “Không, tại anh sắp khai trương một quán cà phê, nên giờ rảnh rồi muốn học làm bánh thôi.”

“Vậy à, vậy em có thể giúp gì được cho anh không?”

“Được thế thì quá tốt!”

Nói xong, anh mỉm cười đi vào bếp, mở ngăn kéo lấy một chiếc tạp dề khác cho cô.

“Mấy thứ đồ này đều do mẹ anh mua, có phải rất khoa trương không? Lại toàn cùng màu với rèm cửa.”

“Không có đâu, như vậy mới có cảm giác gia đình.” Hữu Ninh vừa đeo tạp dề vừa nói: “Lê đại ca, bây giờ chúng ta làm gì?”

Lê Tuấn Uy chỉ vào hình chụp chiếc bánh ngọt trong sách dạy nấu ăn: “Là loại bánh gato socola này, nhìn có vẻ rất ngon miệng, nhưng không biết có khó làm không.”

“Cái này à, không đâu, để em xem thử xem.” Hữu Ninh nói.

“Ừ, vậy anh sẽ làm trợ lý cho em.” Lê Tuấn Uy cười nói.

Hữu Ninh vừa trộn bột vừa nói: “Lê đại ca, thật xin lỗi. Thật ra em phải giải thích rõ mọi chuyện với anh, về việc chị em giả mạo em đi phỏng vấn, đúng là em phải thành thật nói cho anh biết, nhưng bởi vì em... Thật sự không muốn mất đi công việc này, cho nên mới hèn nhát, không chịu nói ra sớm. Nhưng, chuyện này là lỗi của em, thật xin lỗi.”

“Thật ra lúc đầu anh vô cùng tức giận, nhưng sau khi tỉnh táo lại, anh thấy mình hơi quá đáng. Dù em có thành thật nhận lỗi hay không, thì cũng không thể thay đổi kết quả anh không thể nhận em vào làm việc được.”

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Anh... Anh đã sớm quyết định không nhận em vào làm sao?”

“Đúng vậy.” Anh gật đầu.

“Vì sao? Chẳng lẽ em không đủ cố gắng?”

“Không phải, bởi vì anh thấy vị trí trợ lý này không thích hợp với em, nếu em cứ cố gắng gượng làm cũng chẳng được gì.”

Lời anh nói khiến người khác thật khó chịu: “Trong lòng anh, em kém cỏi như vậy à?”

“Kém cỏi? Anh không biết. Nhưng cho dù bây giờ mới biết thì sợ không còn kịp rồi.”

“Gì cơ?” Cô khó hiểu nhìn anh, hoàn toàn không hiểu anh đang muốn nói gì.

“Chúng ta hẹn hò đi.” Anh nhìn chăm chú vào mắt cô, chân thành nói.

Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Anh biết câu nói vừa rồi sẽ khiến em rất khó chấp nhận, nhưng những gì anh nói đều là thật lòng. Chiều qua anh vô tình gặp em ở quán cà phê, phát hiện mẹ em muốn em đi xem mắt, anh mới nhận ra mình phải tiến lên một bước, không thể để em gả cho người khác được.”

Dù cô không hiểu anh đang nói gì cho lắm, nhưng những lời anh nói vẫn khiến lòng cô vui vẻ, lâng lâng.

Thấy cô không nói lời nào, anh chợt thấy nóng lòng hồi hộp: “Ý của em thế nào?”

Cô nhìn anh không nói gì.

Trong nháy mắt không khí như bị đông cứng lại, anh cũng sờ: “Em không đồng ý?”

“Không phải em không muốn, chỉ là... Tại sao?”

“Tại sao?” Anh lặp lại câu hỏi của cô, sau đó mỉm cười trả lời: “Còn tại sao nữa à? Tất nhiên là vì anh thích em.”

Anh ấy thích mình? Anh ấy lại đi thích mình ư?

Điều này khiến cô cảm thấy vui vẻ lạ thường.

“Nhưng làm bạn gái của anh cũng không dễ dàng đâu nhé, anh phải nói về quyền lợi và nghĩa vụ cho em nghe trước. Anh sắp cải tạo hai cửa hàng gần sở sự vụ thành quán cà phê. Anh đã mời kiến trúc sư thiết kế rồi, nhưng quán cà phê đang thiếu quản lý, cho nên đành phải phiền em thôi.”

“Em? Em, có thể sao?”

“Ánh mắt của anh rất chuẩn, tin anh đi, em nhất định làm được.”

“Vậy còn quyền lợi là gì?”

“Quyền lợi là hằng năm anh sẽ nhớ kỷ sinh nhật của em, tự tay làm bánh gato cho em, năm nay sẽ là năm đầu tiên nhé.”

Cô ngạc nhiên: “Anh nói đây là bánh gato anh muốn làm cho em à?”

“Đúng vậy, anh sợ sẽ thất bại nên tập làm từ sáng sớm, hy vọng có thể thành công để đến tối tặng cho em.”

Sau khi biết kế hoạch của Lê Tuấn Uy, cô nhin không được cảm môi, đỏ hốc mắt. Anh cười ôm cô vào lòng.

“Em không cần phải cảm động như vậy, còn có một chuyện anh phải tự thú với em.”

“Chuyện gì vậy?”

“Vậy em phải hứa với anh là sau khi nghe xong sẽ không khóc.”

“Được, em hứa, anh nói đi.”

“Ba chậu cây em đặt ở phòng nước của sở sự vụ đều chết héo rồi, mấy chậu cây anh cầm đến nhà em hôm qua là anh mới mua đấy.”

“Em biết mà. Em còn biết anh cố ý mua mấy chậu cây kia đem đến là để mượn cơ hội nói chuyện với em nữa.”

“Ồ, thì ra em cũng biết, vậy phải chừa chút mặt mũi cho anh chứ, sao lại nói trắng ra như vậy, thật sự là!” Nói xong, hai người nhìn nhau, bật cười.

Sau khi đem bánh đưa vào lò nướng, Hữu Ninh ngăn người nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Lê Tuấn Uy rót cho cô một ly nước, ôm cô, nhẹ giọng hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“Có một chuyện em vẫn không hiểu được. Em và chị Tá Ninh rõ ràng là chị em sinh đôi, có lúc ngay cả mẹ em cũng không phân biệt được ai lớn ai nhỏ, nhưng sao anh lại có thể phát hiện ra hôm đó không phải là em vậy?” Hữu Ninh hỏi.

“Đầu tiên là khí chất hai người rất khác nhau, chỉ để ý một chút là có thể phát hiện. Với lại, bên miệng em có một nốt ruồi nhỏ nằm giữa lúm đồng tiền, còn chị em thì không có.” Anh cười trả lời.

Cô ấy sẽ không biết được, anh rất thích nhìn thấy cô cười, thích nhìn thấy nốt ruồi nho nhỏ dần dần rơi vào trong lúm đồng tiền. Ngày đó Tá Ninh cười với anh rất nhiều, nhưng anh lại không tìm thấy nốt ruồi nhỏ kia, thế nên anh mới có thể chần chẫn cô ấy không phải là Hữu Ninh.

“Ôa, thì ra là thế, vậy nếu bọn em đều không có nốt ruồi ấy thì chẳng phải anh sẽ không nhận ra được sao?”

“Đây không còn là vấn đề nữa, bởi vì từ hôm nay trở đi anh sẽ cố gắng hơn nữa, chính thức theo đuổi em.”

Nghe vậy cô mỉm cười, nốt ruồi nhỏ bên khóe miệng lại dần dần rơi vào trong lúm đồng tiền...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nguyen-tam-at>